

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

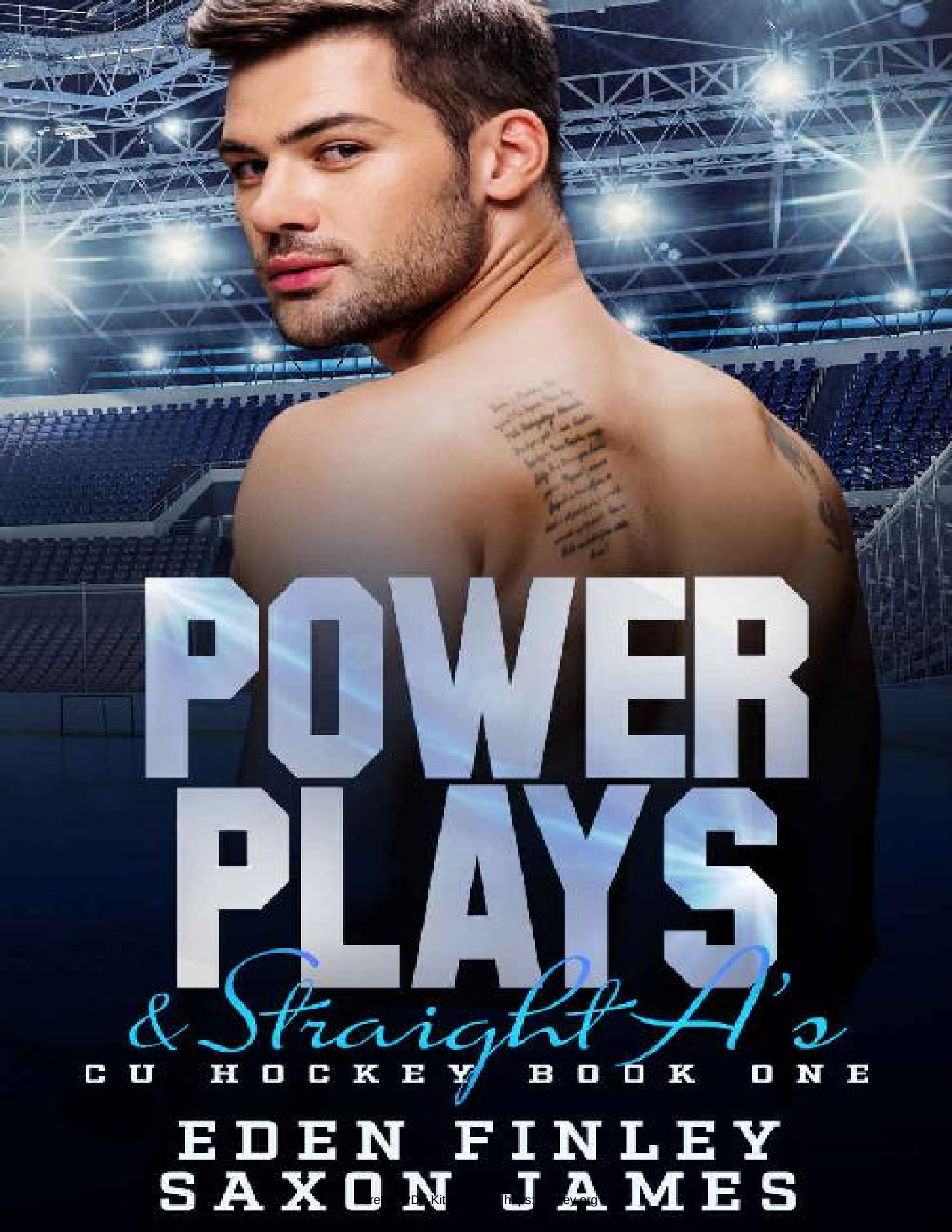
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

POWER PLAYS

& Straight A's

C U H O C K E Y B O O K O N E

EDEN FINLEY
SAXON JAMES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GÜÇ OYUNLARI VE DÜZ A'LAR

CU HOKEY KİTAP 1

EDEN FINLEY
SAXON JAMES

İÇİNDEKİLER

Sorumluluk Reddi

1. Foster
2. Zach
3. Foster
4. Zach
5. Foster
6. Zach
7. Foster
8. Zach
9. Foster
10. Zach
11. Foster
12. Zach
13. Foster
14. Zach
15. Foster
16. Zach
17. Foster
18. Zach
19. Foster
20. Zach
21. Foster
22. Zach
23. Foster
24. Zach
25. Foster
26. Zach

27. Foster

28. Zach

29. Foster

30. Zach

31. Foster

32. Zach

Sonsöz

Teşekkür ederim.

Eden Finley Hakkında

Saxon J ames

Hakkında

GÜÇ OYUNLARI VE DÜZ A'LAR

Telif Hakkı© 2020 Eden Finley & Saxon James Kapak

İllüstrasyonu Telif Hakkı ©

Hikaye Styling Kapak Tasarımları

Les Court Services tarafından profesyonel beta okuma/geliştirme düzenlemesi/satır düzenlemesi.

<https://www.lescourtauthorservices.com>

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap veya herhangi bir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

İzinle ilgili bilgi için şu adrese yazın: Eden Finley -

izinler -edenfinley@gmail.com veya

Saxon James - izinler - smjamesauthor@gmail.com

YASAL UYARILAR

Bu bir kurgu eseridir. Colchester Üniversitesi, gerçek bir üniversite olan Vermont Üniversitesi ile rekabeti olan kurgusal bir üniversitedir. Aralarındaki ilişki ve düşmanlık tamamen uydurmadır. Bu eser hiçbir şekilde yazarların Vermont Üniversitesi'ne yönelik gerçek duygu ve düşüncelerini yansıtmadığı gibi, herhangi bir UVM öğrencisinin gerçek eylemlerini de tasvir etmemektedir. UVM tamamen hayali bir şekilde tasvir edilmiştir.

Hokeyle ilgili NCAA yönergelerine ve kurallarına olabildiğince sadık kalırken, bazı küçük ayrıntılarda yaratıcı özgürlüğümüzü kullandık, çünkü yine kurgu. Kurgunun eğlenceli olması gerekir ve bazen gerçek hayattaki kurallar bunun içine etmek ister.

İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar yazarların hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

FOSTER

ÇOCUKLUĞUMUN ÖN KAPISINDAN İÇERİ GIRER GİRMEZ

Evde bana bağııyorlar. "Yaşıyor!"

Evine hoş geldin.

Kardeşıme orta parmağımı atıyorum, bir yandan da elimdeki laundry poşetini mutfağın yanında yere atıyorum. "Bazılarımızın yaz tatili yok."

Seth ailemizin oturma odasındaki kanepeden kalkıyor, ben buzdolabından portakal suyu çıkarıp kartondan içerken o bana doğru ilerlerken yer döşemeleri gıcırıyor.

"Düzelتيyorum," diyor Seth. "Yaz tatili yapabilirdin ama yapmamayı tercih ediyorsun. Ayrıca, beş saniye önce ondan içtim. Kesinlikle benim ters suyumı içiyorsun."

Neredeyse boğuluyorum ve burnumdan meyve suyu gelmemesi için mücadele etmek zorunda kalıyorum.

Seth gülüyor. "Bir rahmi paylaştık. Biraz tükürük seni öldürmez."

"Ve sen merak ediyorsun neden ben gelmiyorum eve daha üzerinde yaz."

Takımın yarısıyla birlikte kampüste kaldım ve koçlarımızın Colchester Üniversitesi yaz hokey kampını yöneterek gelecek vaat eden lise oyuncularını keşfetmelerine yardımcı oldum.

Colchester birinci ligde bir okul olduğu için kampa girmek için kıyasıya bir rekabet var. Gelecek yılki yerler için yarışan çocukların birbirlerini öldürmemelerini sağlamak tam zamanlı bir iş.

Ayrıca, yıl boyunca hokey oynamak için bir bahane ve hangi moron bunu kaçırır ki?

Seth mutfak tezgahındaki tabureye oturur. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Kardeşıme bakıyorum. *İkizime*. Sözde. Birbirimizin aynısı değiliz. Bunun tek nedeni benim saçlarımı yanlardan kısa tutmam ve tepede özenle şekillendirmem değil, onun saçları da boynuna dökülüyor. Kemik yapımız da farklı. Benim çenem kare, onunki daha yuvarlak. Onun yarık bir çenesi var, benim yok. Gözleri benimkinden daha açık bir kahverengi tonunda. Boylarımız aynı, ama ben bir atletin fiziğine sahibim. Seth bir kütüphaneci gibi görünüyor ve giyiniyor.

İnsanlar kardeş olduğumuzu anlayabiliyor ama ikiz olduğumuzu söylediğimizde genellikle şaşıyorlar.

Seth bana göz kırpmıyor, bu sözde fa- vor'a sorgusuz sualsiz evet dememi bekliyor.

"Siz bana ne olduğunu söylemeden hiçbir şeyi kabul etmiyorum. O kadar aptal değilim." Sesimi alçalttım. "Artık."

Seth gülüyor. "Yani, Zach'i tanıyorsun. Dünyadaki en iyi arkadaşım."

İsim ilgimi çekti. "Gölgen nerede? Siz ikiniz genellikle kalçalarınızdan birleşirsiniz."

"Yüksek lisans programına başlamadan önce ailesini görmek için tatilin son haftasında eve uçtu."

Alay ediyorum. "Çok başarılı."

Zach bizim yaşımızda, ancak son birkaç dönem boyunca o kadar çok ekstra ders aldı ki, bir yıl erken mezun oldu. Biraz garip ve çok sevimli. Büyük bir inek havası .

ebeveyn olarak sikim çok seviyor. Ama Seth, Vermont Üniversitesi'nde birinci sınıfta oda arkadaşı ve arkadaş olduklarında bu düşüncelerin hiçbirine izin vermediğimi açıkça belirtti. Arkadaşlık anlamında. Tatlı, küçük, benden iki dakika büyük Seth bir ok kadar düzgün.

Bu iki dakika insanların düşündüğünden çok daha önemlidir.

İkizler aynı gün ve aynı saatte doğarlar, ancak büyük olanın ikinci doğanda olmayan ayrıcalıkları vardır. Bizim durumumuzda, annemiz ve babamız bize onları ayarlayan ortak arkadaşlarının adını vermişler. Yani kardeşim adamın normal, gündelik adını, ben de soyadını almışım. Foster. Avustralya'da bira demek. Büyürken bunu kaç kez duyduğumu tahmin etmek ister misin? Sayısız.

Bunu soyadımız Grant ile birleştirtince, bira şakaları olmasa bile Foster Grant güneş gözlüğü yorumları alıyorum. Ailemiz bunu pek düşünmemiş.

"Yani, iyilik ..."

"Sadede daha hızlı gel, Seth."

"Mesele şu ki, onun yüksek lisans programı Vermont Üniversitesi'nde değil."

"Nerede o?"

Seth göz temasından kaçınır. "Colchester."

"Benim okulum mu? Dağ aslanı olmak için gereken özelliklere sahip olduğunu mu düşünüyor?"

Annem ve babam Seth ve benim aynı üniversiteye gitmemizi istiyorlardı. Yapabileceğimiz en iyi şey aynı şehirdeki rakip üniversitelerdi.

Rakip derken, düşman bile değiller. Kampüslerimiz arasında güçlü bir nefret var.

Colchester daha yeni ve daha büyük. UVM... aptalca.

"Colchester ona kalacak yer ve okul ücreti teklif etti ve spor umurunda bile değil, bu yüzden Catamount ya da

dağ aslanı. Bu arada, ikisi de puma türüdür. Okulunuzun temelde aynı olan bir maskot seçmesi ne kadar orijinal." "Catamount'ların nesli tükendi."

Mırıldanıyorum, "Profesörlerin çoğu gibi kampüsünüzde."

Seth iç çekiyor. Okul ruhunu hiç sevmemiştir. "Umuyordum ki... Kampüste Zach'e göz kulak olursun ve onunla arkadaş olursun diye umuyordum."

İşler nasıl da değişti. "Üzgünüm. Yapamam. Bu, onunla ilk karşılaştığımda bana verdiğin *uzak dur* uyarısına aykırı. Hangi kurala uyacağımı bilmiyorum, Seth."

"*Ona asılmana hâlâ izin yok.*"

Bakışlarım açık planlı mutfak ve oturma odasının etrafında dolanıyor ve annemle babamın yatak odasına giden koridora yöneliyor.

"Burada değiller," diyor Seth. "Ama bu başka bir noktayı gündeme getiriyor."

Ugh. Onlara biseksüel olduğumu söyleme konusunu açacak. Tekrar söylüyorum. Bunun onlar için önemli olması için bir erkekle ilişki yaşamayı beklediğime dair argümanım, Seth geçen yıl bir erkekle görüştüğümü öğrendiğinde veto edildi.

Zavallı saf kardeşime biriyle çıkmakla biriyle yatmak arasında fark olduğunu açıklamak zorunda kaldım.

O zamandan beri bu konuyu açmadı.

Şimdiye kadar

"Zach'in neden bir arkadaşına ihtiyacı var?" Benim açılmamla ilgili konuşmayı bırakmasını umarak konuyu .

"Bariz olanın dışında mı demek istiyorsun?"

"Bariz olan mı?" Ne dediğini biliyorum ama aptalı oynuyorum.

Zach sevimli derecede inek ama nihayetinde ulaşılmaz biri. Son üç yıldır onunla yaptığım bir avuç konuşmada

Yıllardır ya tek kelimelik cevaplar veriyor ya da belirsiz bir konu hakkında saçmalıyor.

"Eğer ona kalsaydı, asla dışarı çıkmaz ya da kimseyle konuşmazdı. Tüm zamanını odasında *ders çalışarak* geçirirdi."

"Oh, dehşet! Birileri geleceklerini düşünüyor!" "Bu sağlıklı değil. Colchester'da kimseyi tanımıyor."

"O yirmi bir yaşında. Şimdiye kadar arkadaş edinmekte ustalaşmış olması gerekirdi."

"Onunla *tanıştın* mı?"

Adamı sevmediğimden ya da onunla arkadaş olmanın çok zor olacağından değil, ama bu yıl kahramanlık yapmak için pek zamanım olmayacak. Bu kardeşimin uzmanlık alanı. Okul boyunca hep aynıydı. En yalnız çocuğu bulur ve onunla arkadaş olurdu. Takdire şayan, ama lanet olsun, çocukluğumun çoğunu benim için çok küçük olan bir kutuya sığmaya çalışarak geçirdim. Ben bencil bir kardeşim.

Bu yıl hokeye odaklanmalıyım, açık ve net. Ne kadar tatlı olursa olsun ve son üç yılda ona kaç kez 31 çekmiş olursam olayım, kendimi bir ineğin peşinden koşarken göremiyorum. Seth ondan uzak durmamı istedi, ben de öyle yaptım. Şimdi benimle ilgili kuralları değiştiremez, özellikle de bu yıl dikkatimi dağıtamayacakken.

Benimle hokeyi arasına hiçbir şey giremez. Hikayenin sonu.

Ama sonra kardeşim bakışlarını kaçırıyor ve bu işin içinde başka işler olduğunu hissediyorum.

"Bana söylemediğin şey ne?" Ben soruyorum. "Hiçbir şey." Seth'in sesi tizleşti.

Tezgâha yaslanıp yüzlerimizi yaklaşıtıyorum. Kardeşimin yalan söylediğini anlıyorum; bana bakmayı reddetmesinden belli oluyor bu. "Yalancı."

"Peki, tamam. O... geçen yıl kampüsteki bazı adamlarla biraz sorun yaşadı."

"Ne tür bir sorun?" İçimden çıkan hırıltı tamamen istemsiz.

"Çoğunlukla çocukça şeyler."

"UVM öğrencilerinden gelmesi ne kadar şaşırtıcı."

"Başlama yine."

"Ne yani, bazı çocuklar ona sataşıyor muydu? Ne bu, lise mi?"

"Ona sataşan birini görürsen belki yardım edebilirsin diye düşündüm. Ama siz Colchester sporcularının ne kadar gururlu olduğunu unutmuşum. Bir şey söylediğimi unutun. Arkadaşıma göz kulak olmaya çalıştığım için özür dilerim."

Lanet olsun. Şimdi suçlu hissediyorum.

Bana sormasına bile gerek yok. Kardeşimin yaptığı gibi yardıma ihtiyacı olanları aktif olarak arayan biri olmayabilirim, ancak Zach'i veya herhangi birini taciz eden birini görsem, arkama yaslanıp bir şey yapmayacak bir pislik değilim.

Ben bir hokey oyuncusuyum. Bir NHL oyuncusu. Umarım. Kavgadan geri çekilmemizle tanınmayız. Genelde kavgaya ilk koşan biz oluruz.

Ama bu, bu durumu kendi yararına kullanamayacağım anlamına gelmiyor. Bakışlarım ön kapının yanında duran haftalık çamaşırlarıma gidiyor.

"Tamam. Arkadaşına göz kulak

olurum." "Teşekkür ederim."

"Eğer... çamaşırlarımı yıkarsan."

Seth dehşete düşmüş görünüyor. "Bütün terli hokey çorapların mı?"

"Al ya da bırak." Ayağa kalktım ve eski odama çıkan merdivenlere yöneldim.

Seth ilk adıma ulaşmama bile izin vermiyor. "Tamam. Anlaştık." Yüzümdeki sırıtmayı gizlemeye çalışarak yürümeye devam ediyorum.

ZACH

TANRIM, BU OKUL NEDEN BU KADAR *büyük*?

Doğru yönde ilerlediğimden emin olmak için telefonumdaki haritayı kontrol ediyorum ve yurdun başladığımdan daha uzakta olduğunu fark ediyorum.

Ya yurt kaydında bana yol tarif eden kız sağ ve sol arasındaki farkı bilmiyordu ya da ben bir yerde yanlış bir dönüş yaptım.

Hayal kırıklığına uğramadan önce, olduğum yerde dönüyorum ve takım çantamı *diğer* yöne doğru sürüklüyorum. Ağaçlarla kaplı patika boyunca ilerliyor. Normalde bu dolambaçlı yoldan faydalanır, tabiri caizse arazinin yapısını gözlemlerdim ama Colchester Üniversitesi'nin kampüsü UVM'de alışık olduğum güzel kampüse hiç benzemiyor. Burada her şey an- gles ve camdan oluşuyor ve yanından geçtiğim birkaç tuğla bina iğrenç renklere boyanmış.

UVM'den CU'ya geçmenin kötü bir fikir olduğunu düşünmeye meyilliyim, ancak bunun tek nedeni aile ziyaretimin kalıcı etkisi. Ailemi ne kadar sevsem de eve mümkün olduğunca az gidiyorum, çünkü annemin endişeleri beynimdeki mantığı yok ediyor. Eşyalarımı toplayıp tekrar yola çıkmak beni rahatlattı.

Sonra havaalanına vardım.

İlk olarak, fazla bagaj ücreti ödedim çünkü annem ihtiyacım olabilecek her şeyi yanıma almamda ısrar etti - ki ona kalsa mutfak lavabosunu da yanıma alırdım.

Uçakta, sürekli ağlayan bir bebek kusma makinesine sahip genç bir annenin yanına oturacak kadar şanslıydım. Gürültü önleyici kulaklıklarım yanımda olsaydı sorun olmazdı ama görünüşe göre yanıma tek şey onlardı.

Sonra bir kadın, o tuvalete giderken benden bebeğini tutmamı istedi. Öncelikle, bunu kim yapar ki? Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Özellikle de çılgılık atanlardan. Ve birden insanlar bu şeyi susturmam için bana bakmaya başladı.

Tuvalette hayatındaki seçimler için ağladığından eminim çünkü çok *uzun* sürdü. Kaçma olmayan bir teneke kutuda olmasaydık, geri gelmeyeceği için endişelenirdim.

Günümün gerçek anlamda kreması, hala ağlayan ve yüzü kıpkırmızı olan bu bebeğin çok sinirlenip üzerime kusmasıydı. Bu kalın, beyaz, süt gibi kusmuğun kokusunu hala alabiliyorum.

Hayatta olumlu şeylere odaklanmaya çalışırım ama o uçuşla ilgili tek olumlu şey indiğimizde uçaktan inmektir...

Ta ki kör ve yaşlı bir kadın bavulunu ayağımın üzerinden geçirene kadar.

Ayağım çürük, kusmuk gibi kokuyorum, yeni yatahanemi bulamıyorum ve ... ve ... bunalmaya başlamadan önce derin bir nefes alıyorum.

Tekrar alabilir miyim, lütfen?

Başımı sallıyorum ve küçük bir kahkaha atıyorum. Bunu hâlâ tersine çevirebilirim. Kötü bir sabah, berbat bir güne eşit olmak zorunda değil.

Olumlu, Zach. Mesela... özel odam. Asistanlık pozisyonum. Burada, tek başıma, güvenlik battaniyem Seth olmadan ve bana acizmişim gibi davranacak kimse olmadan olduğum gerçeği. Ve en büyük olumlu şey de

İlkel zihniyetli bir sporcunun radarına girmem için *hiçbir* sebep yok.

Evet, bu iyi olacak.

Bagaj taşıyan insanların yanından geçerken de doğru yönde ilerlediğimi biliyorum.

Gördün mü? Bunu yapabilirim. Elimi tutan biri olmadan kampüste yolumu buldum. Güçlü, bağımsız, ah, bir *evlat* olabilirim. Kendimi gülümsemeye bıraktım.

Sonunda Albany Hall'a ulaştığımda telefonum çalmaya başlıyor ve onu kulağımla omzum tutmadan önce cebimden çıkarmak için duruyorum. "Ben Zach."

"Telefonlarıma hep böyle mi cevap vereceksin?" Seth'in çay gibi sesi, taşıdığımın farkında olmadığım gerginliği gevşetiyor.

"Hazırlıklı olmayı seviyorum. Kimin aradığını asla bilemezsin." "Arayanın kimliği var."

"Bunu biliyorum ama ya telefondan arayan *sen değilsen*? Herhangi biri olabilir. Profesyonel görünmek istiyorum."

Gülmeye başladı. "Başka kim benim telefonumdan arayabilir ki?"

"Polis mi? Avukat mı? Kızgın eski kız arkadaş? Ya bir kaza geçirdiğiniz için endişeli bir vatandaşa?"

Cevap niteliğindeki sessizliğinde ağır bir eğlence var. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Eğer bir kaza geçirirsem, asıl endişen profesyonel görünmek mi?"

"kişinin duygusal kapasitesini asla bilemezsiniz. Aslında, ben *sizin* duygusal kapasitenizi nadiren bilirim."

"Seninle konuştuğumda kesinlikle değişiyor." Kaşlarımı çatıyorum. "Şimdi de benimle alay ediyorsun."

"CU nasıl?" Konuyu yumuşak bir şekilde değiştiriyor ve ben de bırakıyorum.

Bavulumu tekrar kaptığım gibi, dört merdivenin her birini sürükleyerek yurt girişine çıkıyorum. "Bu... farklı."

"Tabii ki öyle. Şimdiden kendini beğenmiş pisliklerin kokusunu alabiliyor musun?"

Sahte masumiyeti beni güldürüyor. "Açık fikirli olmaya çalışıyorum."

"Daha azını beklemezdim."

Kapıya uzanıyorum ama kolu kımıldamıyor. Kilitli ve anahtar deliği yok. Kim gün boyunca yatakhaneyi kilitler ki? Okul başlamadan bir gün *önce* ve-

Bakışlarım küçük siyah tarayıcının üzerine düşüyor. Doğru. Anahtar kartıma ihtiyacım var.

"Her şey yolunda mı?" Seth soruyor.

"Evet, her şey kontrolüm altında." Bir şekilde sesim sabit kalıyor. Teknik olarak yalan sayılmaz. "Yine de gitmem gerekiyor. Yurda yeni geldim ve yarın için hazırlanmam gerekiyor."

"Tamam..." Sesine endişe karışmaya başlar.

"Ben Seth," diyorum çantamdan anahtar kartımı çıkararak. "Endişelenmeni anlıyorum ama ben iyiyim. Aslında bu yıl için heyecanlıyım."

"Yüksek lisans yapmak için heyecanlanan tanıdığım tek kişi sensin."

"Çünkü ilgi çekici-"

"Şuna bakar mısın? Gitme vakti geldi. Psikolojik konuşmanızı kestiğim için üzgünüm."

"Samimiyetiniz çok büyük," diye kestirip atıyorum.

"Peki bu nasıl samimi. Seninle gurur duyuyorum, Zach."

Duyarlılığınızı takdir ediyorum, ancak bu bana yüksek lisans programım için neden CU'yu seçtiğimi hatırlatıyor. "Teşekkür ederim." Kapı açıldı. "Yakında konuşuruz."

"Ne zaman istersen."

İçeri girdikten sonra asansöre yöneliyorum ve doğruca yataktan çıkıyorum. Çıplak özel oda.. tamam, *küçük* ama hoş bir manzara ve daha da heyecan verici olan küçük ekli banyo odası. *Kendi banyom*. Artık günümü katımda kalan diğer insanların programlarına göre ayarlamak yok. Artık aceleye getirilmiş, iki dakikalık duşlar yok.

dolan tatlı rahatlamayla başım geriye düşüyor.

Üzerimdeki uçak ve bebek kusuğunu yıkamak için duş alıyorum, sonra yeni kıyafetlerimi giyiyorum ve siyah saçlarımı garip açılarla kurumaması için tarıyorum. Yatağıma topluyorum, dizüstü bilgisayarımı masanın üzerine kuruyorum ve kıyafetlerimi tek tek asıyorum. Sonunda bittiğinde, oda biraz daha rahat hissettiriyor. Hâlâ çıplak, küçük ve Seth'in hazırlığı eksik ama artık *benim*. İlk kez tamamen kendime yetebiliyorum.

Yüce Tanrım, ben ne yaptım?

Hayır. Hayır. Bu iyi. Bu ... iyi.

Haritalarımı iki kez kontrol ettikten sonra en yakın kahve dükkanına doğru yürüyorum. Günün önceki stresi beni ele geçirmeye çalışıyor ama bunun beni daha iyi yapmasına izin vermeyeceğim. Hayır. Ben bir duygu *ustasıyım* ve burada, yalnız, mecazi anlamda kaybolmuş olsam bile bunu yapabilirim.

Kafedeki barista çok arkadaş canlısı ve konuşkan, her duraksamayı gereksiz küçük konuşmalarla dolduruyor. İnsanların sessizlikten duyduğu rahatsızlığı asla anlayamayacağım. Sessizlik benim mutlu olduğum yerdir. Siparişim biter bitmez ona hızlı bir teşekkür gülümsemesi gönderir ve giderim. Hızlı.

İnsanları yeterince seviyorum, sadece onlarla konuşmaktan hoşlanmıyorum.

Takip ettiğim yol köşeyi dönünce kampüsün ana caddesi gibi görünen bir yere çıkıyor. Geniş yolun her iki yanında büyük ağaçlar ve yol boyunca aralıklarla yerleştirilmiş sevimli banklar var. CU'da gördüğüm diğer her şey düşünüldüğünde beklenmedik derecede rahat.

Sanırım yeni insan izleme noktamı buldum. Ya da Seth'in dediği gibi "ürpertici gözetleme noktası".

İnsanların birbirleriyle etkileşimlerini seviyorum ve tepkileri beklediğim gibi olmadığında daha da iyi oluyor. İzlemesi büyüleyici.

Oturup içkimi yudumlarken içime bir hoşnutluk çöküyor. Bu iyi bir seçimdi. Sosyal psikoloji benim konfor alanım, bunun peşinden gitmek fiziksel konfor alanımı terk etmek anlamına gelse bile. Burada olmanın pek çok olumlu yanı var ve kampüsün geri kalanı biraz göz yorucu olsa da, severek büyüyeceğim. Evet, pozitif zihin yapım günü tamamen değiştirdi. Duygular sadece geçici bir durumdur ve kendimi tekrar mutlu olmak için kandırdım.

Splat.

Ben salağım. Bu da ne...

Beyaz bir çizgi gözlüklerime çarpıyor, ardından ıslak bir şey başıma düştüğünde irkiliyorum. Bir an için suçlunun izine bakıp ne olduğunu anlamaya çalışıyorum... *oh*. Gözlüğümü çıkarıp banktan atlayarak suçlu kuşu ararken içim daralıyor. Bu çok saçma çünkü gözlüklerim olmadan neredeyse kör sayılırım. Yani, birkaç metreden uzaktaki her şeye karşı.

Ne şansımız var ki?

Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama içim adaletsizlikle titriyor. Tek istediğim bir kahve ve insanların beni görmezden geldiği, benim de oturup onları izlediğim sessiz bir andı.

Bunun yerine... kimsenin izlemediğini kontrol ederken yanaklarım ısınıyor. Colchester'daki ana hedefim mümkün olduğunca fark edilmemektir, bu yüzden *elbette* bir kuş kampüse geldikten birkaç saat sonra üzerine mermi yağdırmak için *beni* seçecekti.

Fikrimi değiştirdim. *Bu* benim günümün kreması.

Hayır. Hayır, bu beni etkilemeyecek. *Tekrar* duş alacağım ve bunu unutacağım. Bunu Colchester Üniversitesi'nin benden nefret ettiğine dair bir işaret olarak almayacağım.

Çünkü bu mantıksız olurdu. Ne de olsa kuş pisliğinin iyi şans getirmesi gerekir. Ve bu saçmalığa inanmasam bile, bu inançtaki olumluluğa bakmamam için hiçbir neden yok. Bu rastgele, istatistiksel olarak mümkün bir olaydı.

Ağlamayacağım.

"Lütfen bana yüzündeki şeyin kuş boku olduğunu, beyaz ve krem si başka bir şey olmadığını söyle."

Ama bu ses kesinlikle mümkün *değil*. Hayır. Şimdi değil. En iyi arkadaşımın ikiz kardeşinin beni izlediğini ve belli ki kahkahasını tutmaya çalıştığını görmek için döndüğümde nefesimi zor tutuyorum. *Ne bu?*

Hayatımı sikeyim.

Evet, tüm samimiyetimle söylüyorum, hayatımın bu versiyonunu sikeyim.

Foster Grant muhtemelen hayatımda gördüğüm en çekici adam ve hayatımın bu sabahki gidişatına bakılırsa beni bu şekilde bulması çok mantıklı.

"Evet. Teşekkür ederim." *Teşekkür* mü? Ona ne için teşekkür ediyorum ki? Bu noktada yanaklarım alev alev yanıyor ve kendime *duyguların geçici olduğunu* hatırlatıyorum. *Duygular kontrol edilebilir*.

Ama kimya öyle değil.

Ve Foster etraftayken sinir uçlarıma kısa devre yaptıran bu patlama tamamen benim kontrolüm dışında gerçekleşiyor.

"Zor bir başlangıç mı?" Foster açıkça ilk ifadesini geri almaya çalışarak soruyor.

"Hâlâ *kuş boku* giyen ben olduğum sürece ilişki kurma çaban işe yaramaz." Neyse ki kirlenmemiş olan kahvemi almak için acele ediyorum ve Albany Hall'a doğru olduğunu umduğum yöne doğru geri dönmeye başlıyorum.

Olumlu, Zach. Olumlu...

Pozitiflerin canı cehenneme. Bu neden bana oluyor?

Foster hızlı adımlarıma kolayca ayak uyduruyor. "Bu sabah hiç şansın yok diyebilirim."

"Ve çok komik olduğunu söyleyebilirim. Onun dışında. Oh evet. Hâlâ kapalı." "Bunu görebiliyorum."

Yüzüme baktığını görmek için ona doğru hızlıca bir bakış atıyorum. Yani, yüzümdeki dağınıklığa. Bana geniş bir sırıtış attı. Benimle her zaman dalga geçtiği, dizlerimin jöle kıvamına gelmesine neden olan türden bir gülümseme. "Bana eziyet etmeye devam etmeniz bir nedeni var mı? Kaçmaya çalışıyorum."

"Evet. Günüm çok daha ilginç bir hal aldı."

"Size hizmet edebildiğime sevindim." Şimdi benim yatahanem nerede?

"Kaybolmuş
görünüyorsun."

"Kaybolmadım."

Sırıtıyor ama sessiz kalıyor.

"Ben *değilim*."

"O zaman Albany Hall'a gitmiyor olmanız iyi bir şey."

Telefonumu çıkardım. Evet. Yanlış yol. Tekrar. "Manzaralı yoldan gideceğim."

Foster gülüyor ve ben boğazımda oluşan yumruyu yutmak zorunda kalıyorum.

Bekle.

Birden durdum. "Hangi yatahanenin benim olduğunu nasıl bildin?" "Şanslı bir tahmin mi?" Koyu kahverengi gözleri sola kayıyor.

. Hayır, hayır, hayır. "Beni arıyordun."

"Alınma Zach ama neden seni arayayım ki?" "Seth sana buraya geleceğimi söyledi, değil mi?"

"Ah..." Boynunu kaşıyor. "çıkmış olabilir."

"Ortaya çıktı" mı? Bahse girerim Seth Foster'dan bana göz kulak olmasını istediğinde ortaya çıkmıştır. Hayal kırıklığımı içimde tutmak için dudaklarımı sıkıca bastırıyorum. "Kontrol ettiğini ve *iyi* olduğumu rapor *edebilirsin*-"

"Kuş boku hariç."

"Evet, komik kuş boku hariç. O kısmı çıkarırsanız memnun olurum."

Foster'ın yüzünde şu anda derinlemesine incelemek istemediğim bir şey beliriyor. Sempati mi yoksa acıma mı, bilmek istemiyorum. Ayrıca burada durup ona daha fazla bakamam çünkü onu son gördüğüm bahar tatilinden bu yana nasıl büyüdüğünü zihnimde hesaplıyorum. Wisconsin'e uçmak yerine Vermont'ta Seth'in ailesinin yanında kalmıştım. Foster nasıl bu kadar çekici olabilir?

"Şey.." Dikkati bize doğru gelen lacivert ve gümüş renkli rüzgarlık giymiş grup adama takılınca yolu tekmeliyor. Ugh. Hokey oyuncularını. "Bana ihtiyacın olursa buradayım."

"Duyarlılığınızı takdir ediyorum." Boş bir duygu olsa bile. "Seth'in bebek bakıcılığına ihtiyacım olduğunu düşündüğünü biliyorum ama bunun aksine, kendi başımın çaresine bakabilirim. Yollarımızın kesişmesi için hiçbir neden olmamalı."

Foster kaşlarını çatar. "Eğer istediğin buysa."

"Öyle." Arkadaşları bize yetişmeye fırsat bulamadan kaçıyorum.

Bugünü kalan azıcık haysiyetimle atlatmak istiyorum.

"O çocuğun yüzünde ne vardı?" Adamlardan birinin sorduğunu duydum. Saygınlık buraya kadarmış.

FOSTER

AH. DERSLER. OH, ONLARI NASIL DA ÖZLEMİŞİM.

Bu kampüsü seviyorum. Tek yapmam gereken hokey oynamakken yaz tatilinde burada kalmak harikaydı. Şimdi amfilere ve makalelere geri döndük.

Eğlenceli zamanlar.

Yine de, Seth ve onun organizasyon sihirbazlığı sayesinde, bana dört yıllık eğitimimi nasıl planlayacağımı gösterdi, böylece tüm kolay dersleri erteleyebilir ve son sınıf derslerini daha erken alabilirdim, bu da bana bu yıl hokeye ve takip ettiğim NHL sözleşmesine odaklanmak için daha fazla zaman verdi - akademisyenler yerine.

Birinci sınıf spor psikolojisi dersi için amfiye giriyorum ve takım arkadaşım Jacobs beni orta sıralarda oturduğu yere doğru eliyle işaret ediyor.

Biri arkamdan bana çarptı. "Sorr-"

Dönüyorum ve benimle hiçbir şey yapmak istemediği belli olan adamın yeşil gözlerine bakıyorum. "Zach?"

Kalın çerçeveli gözlüklerini düzeltiyor. "F-foster. Nesin sen..." Çoğunluğu sporculardan oluşan ve hızla dolan sınıfa şöyle bir göz gezdirdikten sonra yere yığılıyor. "Spor psikolojisi. Tahmin etmeliydim."

"Sen ne-"

"Herkes yerlerine otursun." Profesör Lawrence'ın gür sesi salonu dolduruyor.

Zach'in gitmesini bekliyorum ama onun yerine profesörü aşağıya kadar takip ediyor ve öndeki masaya oturuyor.

"Bay Grant, önümüzdeki doksan dakika boyunca ayakta kalmayı düşünmüyorsanız, kendinize bir yer bulabilir misiniz?" Profesör Lawrence soruyor.

Bir hafta sonra bıraktığım bir ders için beni birinci sınıfa aldı. Belli ki unutulmazım.

Sınıftaki herkes kıs kıs güler.

Zach benimle göz teması kuruyor ve Jacobs'ın yanındaki koltuğuma kadar tüm yol boyunca bakışlarını hissediyorum.

"Çocuk kim?" diye fısıldıyor.

Omuz silkiyorum.

Sonra hemen kendimi kötü hissettim. Onu tanımıyor değilim. Ama Seth ihtiyacı olduğunda ısrar etse bile yardımımı istemediği de açık. Yani, her neyse.

Gözlerimiz kilitleniyor ama hemen arkasını dönüyor. Yanakları biraz kızarmış ve önündeki dizüstü bilgisayar ekranına o kadar odaklanmış ki porno izlediğini tahmin edebiliyorum.

Hiç kimse başka bir şey için bilgisayar ekranına bu kadar odaklanamaz.

Yine de, bu *Zach*. Seth'in bana söylediklerine bakılırsa, şu anda ekranında *ödevleri* var.

Muhtemelen sınıf için daha uygun.

Anlamadığım şey-

"Bu dönemki asistanım Zach Sawyer. İletişim bilgileri web sitesinde ve şu anda dağıtılan bilgi formunda yer alıyor. Mesai saatleri dışında benimle iletişime geçmeniz gerekirse, onun aracılığıyla iletişime geçebilirsiniz."

Zach ön sıradakilere kağıtları alıp geriye doğru uzatmaları için dağıtıyor.

Bu dersin asistanı. Spor psikolojisi. *Spor psikolojisi*. Ve Zach.

Jacobs eğiliyor. "Doğru odada mıyız? Bu çocuk spor hakkında ne biliyor?"

Ben de aynı şeyi düşünüyor olsam da, bunu bir başkasından duymak beni daha da büyütüyor.

"Lisans eğitimini üç yılda tamamladı ve psikoloji alanında yüksek lisans yapıyor. Eminim üstesinden ." Aslında üstesinden gelebileceğinden emin değilim ama nedense içimde onu savunma dürtüsü var.

Seth istedi diye mi? Başka bir şey yüzünden mi? Bilmiyorum.

"Yani onun kim olduğunu biliyorsun?"

"O kardeşimin arkadaşı. Onu çok az tanıyorum." Ben Zach'i izlemeye devam ederken Jacobs'un gözlerini üzerimde hissediyorum.

Başını aşağıda tutuyor.

Grafik tişörtü ve kot pantolonu ona çok yakışıyor ama belki de onu bunları giyerken görmeye alıştığım içindir.

Garip bir durum. Bir şekilde kendine güveni *yok* ama aynı zamanda *umurumda* değil tavrı sergiliyor.

Belki de kuş pisliği olayını yapabileceğim kadar iyi idare edemedim. Muhtemelen bunu eğlenceli bulmak yerine ona yardım etmeliydim, ama bana uzak durmamı söylemesinin nedeninin bu olduğunu sanmıyorum.

Gerçekten beni etrafında istemediğini düşünüyorum. Ve bu beni büyülüyor.

"Uh-oh," diyor Jacobs. "Bu bakışı biliyorum. Asistanı becermene izin yok."

Karnına bir dirsek atarak onu susturdum. "Dostum."

"Ne? Kimse seni bilmiyor değil ya. Geçen yıl Kappa partisinde o çocukla öpüştükten sonra değil."

Onunla öpüşmekten fazlasını yaptım ama konumuz bu değil. Kampüste iki da sallandığım bir sır değil ama yine de gitmiyorum.

cinselliğimi herkesin yüzüne vuruyorum.

Soyunma odasında benden uzak durmaya çalışan birkaç kişi dışında takım çoğunlukla bu konuda rahat ama benim için sorun değil. En azından bunu büyük bir mesele haline getirmiyorlar.

Seth'in Zach'e benden bahsedip bahsetmediğini bilmiyorum.

Yapmış olsaydı kızmazdım ama Seth her konuda o kadar destekleyici oldu ki sormadan ya da en azından bana söylemeden beni kimseye ispiyonlamayacağını düşünüyorum. En iyi arkadaşına bile.

İlk söylediğim kişi Seth'ti. On beşinci doğum günümüzdü. Ona eşcinsel olduğumu düşündüğümü söyledim. Bana sarıldı ve bu yüzden benden nefret eden varsa, onların sık kafalı olduğunu söyledi. Ayrıca gerekirse benim için birini dövebileceğini, ama bunu kendim yaparsam daha iyi bir şansım olacağını söyledi. Özellikle de hokey takımım yanımdaysa.

Altı ay sonra ona biseksüel olduğumu söyledim. Neyin değiştiğini sordu. Okuldaki soyunma odasında Jade Mackenzie'den oral seks aldığımı söyledim. O zamandan beri çok fazla soru sormamayı öğrendi.

Jacobs daha yakına eğilir. "Kesinlikle bir şansın olurdu. Bu adam gey gibi-"

"Çok mu klişe? Onun eşcinsel olduğunu nereden çıkardın?" Zach'in eşcinsel olduğunu biliyorum. Son üç yıldır tatillerinin çoğunu eve uçmak yerine bizimle geçiriyor... her nereliyse. Orta batıda bir yer sanırım. Ama o zamanlardan birinde -Şükran Günü olabilir- annem kız arkadaşı olup olmadığını sordu.

Homurdanmıştı. *"Bu asla olmayacak."* Annem bir erkek arkadaşı olup olmayacağını sorduğunda, *"O da asla olmayacak ama başka nedenlerden dolayı"* dedi. Bunun üzerine soluk yanakları pembeleşmişti. Hatırlıyorum çünkü o gece onun kızarmış yanaklarının görüntüsünden hoşlanmış olabilirim.

Yine de birinin başka birine bakıp kendini nasıl tanımladığını biliyormuş gibi davranmasından nefret ediyorum. Tıpkı herkesin bana baktığı gibi.

ve hokey yüzünden heteroseksüel olduğumu varsayıyor. Jacobs, "Belli oluyor," diyor.

Gözlerimi Zach'ten alamadığım için ders bir bulanıklık içinde geçiyor. Başını bilgisayarından nadiren kaldırıyor, ama kaldırdığında da gözleri benimkilere takılmadan önce bakışları odayı tarıyor. değil. Her seferinde kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum ve gülümsememeye çalışıyorum.

Bakışlarını hemen başka yöne çeviriyor.

Ben daha ne olduğunu anlamadan Profesör Lawrence bize haftalık ödevimizi veriyor ve bizi kovuyor.

Odadan çıkıyoruz ama ben kapının önünde oyalanıyorum. "Geliyor musun, dostum?" Jacobs soruyor.

"Seni sonra yakalarım."

Bilmiş bir şekilde , ben de onu terslememek için kendimi zor tutuyorum. Kapalı.

Zach kapıdan en son çıkan kişi. Hemen gözlerini kısar. kuşkuyla baktı. "Kardeşine herkesin önünde yüzüstü düşmediğimi söyleyebilirsin."

O yürüyor, ama ben ona ayak uyduruyorum.

"Bence Seth'le benden daha çok . Ona kendin söyleyebilirsin."

Avluya vardığımızda Zach yürümeyi bıraktı. "Ne istiyorsun, Foster?"

Çekiniyorum. "Bana Grant diyebilir misin? Buradaki herkes öyle diyor." Dudaklarını düzleştiriyor ama gerçekten düşünüyor mu yoksa rol mü yapıyor anlayamıyorum. "Hiç sanmıyorum."

Öyleymiş gibi davranmak.

"Neden olmasın?"

"Çünkü birbirlerinin soyadlarını kullanan kardeşlik zihniyetine inanmıyorum. Ve... çünkü bu garip. Seth'in önünde sana Grant dememi mi bekliyorsun? Seth'e öyle mi demeliyim?"

"Kardeşlik zihniyeti mi?" Gülümsememi bastırmaya çalışıyorum. "Bu sınıfa nasıl kaydoldun?"

Sesini alçaltıyor. "Danışmanım tarafından önerilmiş olabilir çünkü bireysel davranışları analiz etmede harikayım ama grup ve sürü zihniyeti konusunda o kadar da iyi değilim. Tezimi yazarken bana yardımcı olacak. Görünüşe göre."

"Spor psikolojisi dersi verebilecek nitelikte olduğuna emin misin?"

"Eminim idare edebilirim."

Çenemi ovuyorum. "Eğer yardıma ihtiyacın olursa..."

"Gitmeyeceğim. Gitmek zorundayım. Gitmem gereken başka bir ders var." "İhtiyacın olursa numaramı nereden bulacağını biliyorsun."

ZACH

EĞER YARDIMA İHTİYACIM OLURSA.

Eğer yardıma
ihtiyacım olursa.

Yeterli *miyim*?

Ben lanet olası
asistanım.

Foster'ın sözlerini bu hafta belki de yüzüncü kez silkeleyip atıyorum. Pazartesi günkü küçük aksaklık dışında her şey son derece iyi gitti. Profesör Lawrence yeterince nazık, birkaç öğrenci e-posta ve mesaj yoluyla kendilerini tanıtmak için ulaştı, Tanrı'ya şükür ve ben tüm derslerime sadece küçük sapmalarla zamanında yetiştim. Ve Foster... sürekli karşıma çıkıyor. Kocaman gülümsemeler, sıcak gözler ve içimi burkan türden bakışlar.

Birbirimizi çok iyi tanımıyor olabiliriz ama son birkaç yıldır Foster etrafımdayken bakışlarımın onu tekrar tekrar bulmasını engelleyemediğimin farkına vardım.

Perşembe günü geç bir öğle yemeğinden sonra araştırma yapmak için kütüphaneye gittim. Profesör Lawrence tezim hakkında düşünmeye şimdiden başlamamı söyledi, bu da kuşkusuz iyi bir yönlendirmeydi çünkü hipotezimin ne olması gerektiği konusunda hala bir fikrim yok.

Yine de hazırlanmak için bolca zamanım var. Yapacak zamanım olmayan şey ise spor psikolojisi konusunda uzmanlaşmak.

Spor.

O sınıfa girip sporculardan oluşan bir duvar gördüğümde - evet, tabii ki başka insanlar da vardı ama çoğunlukla *sporcular* bana bakıyordu - dikkatim o kadar dağılmıştı ki Foster'a çarpmıştım. Güzel Foster. Büyük omuzları, rahat gülümsemesi ve her zaman mükemmel görünen saçlarıyla.

Yardıma ihtiyacınız varsa ...

Başımı tekrar sallıyorum ve böyle devam edersem insanlar davranışsal bir tikim olduğunu düşünecek. Foster'a *patronluk* taslamak daha uygun bir tanımlama olur. Yani, ders sırasında bu kadar dikkat dağıtıcı ve kendini beğenmiş olmak zorunda *mıydı*? Konsantre olmaya çalıştığımı *anlayamıyor* muydu?

Dizüstü bilgisayarımı masaya niyetlendiğimden biraz daha yüksek bir sesle bırakıyorum ve birkaç koltuk aşağıdaki kız sıçırıyor. Yanlış hesaplamamdan dolayı yanaklarımın ısındığını hissederek ona özür dileyen bir gülümseme fırlatıyorum. O da gülümsemiyor ya da başını sallamıyor, sadece yüz ifadesi değişmeden bana bakıyor ve ben de onu daha fazla kızdırmadan hemen çantamı bırakıp yerime oturuyorum.

Bana aldırmayın. Ben buradayım, görünmez olmaya çalışıyorum.

CU intranetine giriyorum. Yılın ilk spor psikolojisi değerlendirmesi, disiplinin en az anladığım alanına odaklanıyor. Birlikte çalışan farklı insanlar *-farklı testosteron güdümlü alfa erkekler-* ortak bir hedefe uymaya çalışıyorlar. Parçalar beynimde doğru oturmuyor.

Teorik olarak her şey mantıklı, ancak bunun pratik bir ortama nasıl yansıdığı ...

Kütüphane veri tabanında takım zihniyeti hakkında bulabileceğim her şeyi ararken, kız bir sandalye daha yaklaşıyor. Fark etmem gerekip gerekmediğinden emin değilim, bu yüzden dikkatimi ekranımdan ayırmıyorum.

"İyi birine benziyorsun."

Gözlerimi kırıştıırıp ona bakıyorum. Çatık kaşları azalmamış ve kısa siyah saç tutamları kendi kestiğı izlenimini veriyor. "Ben iyiyim."

Başparmağının tırnağını çiğniyor, ben de başımı eğiyorum.

"Pek hoş görünmüyorsun. Bu bir korkutma tekniğı mi?"

Kaşları havaya kalkıyor ve ben durup az önce söylediğim sözler hakkında düşünüyorum. Sanırım bu, gözlemlerimi yüksek sesle ifade etmenin sosyal olarak kabul edilebilir bir konuşma olarak görülmediğı zamanlardan biri.

Yine de cevap veriyor. "Sürtük yüzünü dinlendiriyorum." "Oh. Neden?"

"değil."

"Bence bir ifade düşüncelerimizin yansımasıdır." "Yani yardım *edebileceğimi* mi söylüyorsun?"

"Bilmiyorum." Kaşlarımı çattım. "Yapabilir misin?"

"Yapabilir misin? Bebek tek boynuzlu atları düşünüyormuş gibi . Yüzün o kadar tatlı ki öğürebilirim."

Sesi düz monotonluktan kurtulmuş değil ama onda bir meydan okuma hissi var. İnsanlara yüzlerinin kusma isteğı uyandırdığını söylememeniz gerektiğini *ben* bile bilirken, onun yorumunun bir gülümseme yaratması benim hakkımda ne söylüyor? "Ve yüzün küçük çocukları korkutuyor görünüyor."

İlk kez aşağıya dönük dudakları seğıriyor. "Senden hoşlanıyorum."

"Tamam," diyorum, bunun nereden geldiğinden emin değilim.

"Tamam."

Okuduğı kitaba geri dönüyor ve görünüşe göre hepsi bu kadar.

Bunun ne olduğunu merak ederek bir dakika boyunca onun üzerinde düşündüm.

Bir sandalyeyi daha yakına kaydırıyor, sadece üç sandalye kalıyor.

"Artık bana bakmayı kesebilirsin."

Hızla dizüstü bilgisayarına dönüyorum ve gülümsüyorum. "Çok tuhafsn," diye fısıldıyorum.

"Umarım öyledir."

Benimle bir daha konuşmadı ve ancak bir saat sonra telefonum masanın üzerinde titrediğinde kafamı kaldırıp gittiğini fark ettim. Olanları *arkadaşça* bir sohbet olarak sınıflandırabileceğimden emin değilim ama yeni biriyle konuşmayı ve bunu tamamen mahvetmemeyi başardım.

Bunu mükemmel bir işaret olarak kabul ediyorum.

Profesör Lawrence'ın adı ekranda belirdi. Her şeyi dizüstü bilgisayar çantama tıktırmak için çabalıyorum ve kütüphaneden aceleyle çıkıyorum. Kapıdan çıkmadan önce telefon kesiliyor, ben de aceleyle onu geri arıyorum.

"Bu Zach," diyorum cevap verir vermez.

"Güzel, ben de seni yakalamayı umuyordum." Sesi her zamanki gibi kibar ve *benden* rahatsız olmayan bir profesöre sahip olmak bir yenilik. "Spor psikolojisi dersinde asistanlık yapmanla ilgili endişelerini düşünüyordum ve yara bandını yırtıp atana kadar bu endişenden kurtulacağını sanmıyorum."

Bunun sesini sevmedim. "Yara bandı mı?"

"Elbette. Pazartesi günkü dersten sonra ilk ödev hakkında konuşmanız ve sorularınızı yanıtlamanız için size yirmi dakika ayıracağım."

"Oh."

Kıkırdıyor. "Sahne korkusu mu?"

"Hiç de değil." Duvara yaslanırken gözlüklerimi düzeltiyorum.

"Ben daha çok sorulara cevap verme kısmıyla ilgileniyorum."

"Zach..."

"Evet?"

"İyi olacaksın. As- signment ile ilgili tüm bilgileri göndereceğim ve ek girdiye ihtiyacınız olursa hemen yanınızda olacağım. Sadece iyi eğlenceler."

"Tabii ki. Evet. Bunu yapabilirim."

Ona teşekkür ediyorum ve telefonu kapatıyoruz ama şimdiden kendimi hasta hissediyorum.

Profesör Lawrence'ın notlarına göz gezdirirken bile bu tedirginlik hissi tüm hafta sonu değişmiyor. Notları o kadar çok okudum ki neredeyse ezberledim ama takıldığım noktalar olursa diye küçük bir karta da notlar ekliyorum. Sınıftaki okumaları ve intranetteki bazı makaleleri ekip dinamikleri konusunda kendimi kanıyor gibi hissedene kadar okuyorum.

Pazartesi günü sınıfa girdiğimde ve unuttuğum önemli bir bilgiyi hatırladığımda neredeyse kendime güvenim geliyor.

Foster da bu sınıfta.

Profesör Lawrence onlara ders anlatırken oturduğu yerden beni izliyor ve bu beni bu işi doğru yapmak için her zamankinden daha kararlı hale getiriyor. *Yardıma ihtiyacım var.* Ona göstereceğim.

Profesör Lawrence dersi tamamlayıp bana , kartımı cebime sokup ayağa kalkıyorum. Biraz gerginim ama topluluk önünde konuşmanın getirdiği normal gerginliğin ötesinde bir şey değil.

İnsan duvarı bana bakarken bile bakışlarımın Foster'a kaymasını engelleyemiyorum. Arkadaşı onu dürtüyor ve ben hemen tekrar başka tarafa bakıyorum.

"Ah, merhaba. Henüz tanışmamış olanlarınız için söylüyorum, ben Zach. Ders materyallerini ve dönem ödevlerini kontrol etmediyseniz diye söylüyorum, dördüncü haftada takım dinamikleri üzerine bir kompozisyon ödevim var." Duraklıyorum ve kendimi nefes almaya zorluyorum. Onlara kompozisyonun çerçevesinden ve değerlendirilecek kriterlerden bahsederken sinirlerim yatışmaya başlıyor.

Bunu biliyorum. Materyali ve işi biliyorum ve hafta sonunu okuyarak geçirdiğim her şey hala beynimde. Bu o kadar da kötü değil.

Gülümsemeyi ve kelimelerimi yavaşlatmayı başarıyorum çünkü konu araştırma hakkında konuşmak olduğunda kelimeler hızlı ve kolay geliyor.

İyi gidiyorum, Foster'ı bile hünerlerimle etkilediğime eminim.

...

Sonra da sorusu olan var mı diye soruyorum.

Dördüncü sıradaki bir adam elini kaldırıyor. "Deneme bizden bireyin ekip dinamikleri içinde nasıl çalıştığına odaklanır. Bunu biraz daha açıklayabilir misiniz?"

Sinirlerim geri geliyor. Derin bir nefes alıyorum ve kendime bunu bildiğimi hatırlatıyorum. "Evet. Bir birey bir ekibe katıldığında, ortak bir amaç nedeniyle itaat etmek zorunda kalır."

Ön tarafa yakın bir kız "Çatışan hedefler nerede ortaya çıkıyor?" diye soruyor.

Durakladım. "Ne demek istiyorsun?"

İlk adam devralır. "Tamam, benim futbol takımım, maçlarımızı kazanmak istiyoruz, değil mi?"

"Tabii ki," diyorum, bir tuzağa doğru yürüdüğümü hissetmeme rağmen. "Ama *ben* onları kazanan kişi olmak istiyorum. Ve bizim Oyun kurucu ve takımımızdaki diğer herkes. Hepimiz gözlemcileri etkilemek istiyoruz.

... ya da kızlar." Öndeki kıza göz kırpmıyor. "Sahadaki yerim için yarışan insanlar var. Hepimiz maçı kazanmak istiyor olabiliriz ama aynı zamanda bireysel galibiyetlerimizi de istiyoruz."

Ah... söylediği şey karmaşık bir teori değil ve kelimeleri anlıyorum, ama bu zihniyetin arkasındaki motivasyonlar benden kaçıyor. Terli avuç içlerimi kot pantolonuma sildim. "Umm... bir soru mu vardı?"

"Evet, nasıl uyuyorlar?"

Tamam, bunu yapabilirim. Onlara ders kitabını tekrar tekrar anlatmaya başladım. "İnsanlığın kabile zihniyetine genetik olarak bakarsanız çok daha basittir.

eral. Hayatta kalmayı güvence altına almak için güçlü olanı arar ve temel ihtiyaçlara odaklanırsınız. Yiyecek, su, barınak-"

"Seks mi?" Foster'ın arkadaşı araya girer.

Düşüncelerim duraklıyor, kalbim çarpıyor ve işte o zaman kekemelik başlıyor. "Şey... *Seksin* hayatta kalmak için gerekli olduğundan pek emin değilim."

"Belli ki yanlış yapıyorsun," diyor bir başkası.

Ya da hiç.

Boğazım . "Devam ediyoruz!"

"Yine de güzel bir soru," diyor salonun arka tarafından bir sarışın. "Kabile, takım, her neyse. İnsanlar en güçlü olana bakıyorsa, futbol takımı gibi alfalardan oluşan bir takımda bu nasıl işliyor?"

"Evet," diye devam ediyor futbol adamı. "Hepimiz en güçlü olduğumuzu düşünüyoruz. Hepimiz kazanmak istiyoruz ve sadece maçları değil. Tanınmak, unvan ve taraftar istiyoruz."

"Umm..."

Yüce İsa.

Bütün bir metni sınıfa papağan gibi tekrarlayabilirim, ancak basit bir soruya nasıl cevap vereceğimi bulamıyorum. İşte tam da bu yüzden asla klinik psikoloji ya da hatta ders verme gibi bir işe giremem. Bir şeyi bilmediğim anda zihnim boşalıyor. Tamamen boşalıyor. Ezberlediğim her şey kayboluyor ve ben sadece bekleyen yüzler denizine bakıyorum. Elim cebimdeki soru kartının üzerinde geziniyor ama ihtiyacım olan cevabın orada olmadığını biliyorum. Birdenbire boyumdan büyük bir işe kalkıştığımı fark ediyorum.

Odak noktam Foster'a doğru kayıyor, haklı olan birinin kendini beğenmiş heyecanını göreceğimden eminim.

Onun yerine göz kırpmıyor. "Zach'in az önce söylediği gibi. Bireyler takımı bir bütün olarak daha iyi yapar. Orada kazanmak istiyorum ve diski aldığım da ve kaleye net bir şut çektiğimde, kaçırmadığımdan emin oluyorum. Aynı şekilde

Jacobs ile. Ve Beck'le. Ve takımımızdaki diğer herkesle. Parlamak istiyoruz, bu da hepimizi daha çok çalışmaya itiyor. Ama takımdaki herkes galibiyetin diğer her şeyden daha önemli olduğunu bildiği sürece bu iş yürür."

"Bugünlük bu kadar," diyor Profesör Lawrence arkamdan.

Sınıfın dikkati onun üzerindeyken Foster'ın bakışlarını yakalayana kadar yer değiştiriyorum. Bunu yapmasına gerek yoktu. Demek istediğini kanıtlamak için mücadele etmeme izin verebilirdi. Bana acıyan bir bakış yöneltmek yerine yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Teşekkür ederim.

Gülümsemesi

büyüyor.

Profesör Lawrence sınıfı dağıtıyor ve konuşma sırasında omzuma hafifçe vuruyor. "İyi çalışmaydı."

İkimiz de onun sadece iyi davrandığını biliyoruz ama nedense bunu yapabileceğimi düşünüyor ve ben de onun yanıldığını kanıtlamak istemiyorum.

Ben ona yetişene kadar Foster çoktan kapıdan çıkmıştı.

"Yani cevabı bilmiyor olabilirim."

"Öyle bir izlenim edindim." Çantasını omzunda kaydırıyor. "İyi misin?"

"Pek sayılmaz. *Anlamıyorum... Anlamıyorum.* Yani, öğretiyi kavramsal olarak anlıyorum ve tüm kelimeler mantıklı geliyor, ama az önce açıkladığınız şekilde... nasıl? Bu nasıl oluyor?"

"İstersen bunu daha sonra konuşabiliriz. Şu anda profesörlerimden biriyle görüşmem gerekiyor."

Ne söyleyeceğime inanamıyorum. "Sanırım yardıma ihtiyacım var."

Başını sallıyor çünkü bunu başından beri biliyordu. "Yarın akşam takımın ilk antrenmanına gel."

"Oh, sanmıyorum, sanmıyorum-"

"Güven bana. Bunu yapabilir misin?" Koridorda geri geri gitmeye başlar.

Gözden kaybolduğunda hala bir cevabım .

FOSTER

ANTRENMANLARIMIZ, İZİN VERİLMEDİĞİ SÜRECE GENELLİKLE ÖĞRENCİLERE KAPALIDIR. ancak yılın ilk antrenmanı her zaman halka açıktır.

Antrenörlerimiz takım olarak buza ilk çıktığımızda seyirci olması konusunda ısrarcı çünkü kalabalık önünde gösteri yapma şansı bulduğumuzda daha çok çalıştığımıza inanıyorlar.

Bir sporcunun egosunu ve rekabetçi doğasını kendi lehlerine nasıl kullanacaklarını kesinlikle biliyorlar. Kaptan olmak en çok benim zorlandığım anlamına geliyor.

Bu, yeni gelenlerin takıma ve bu okuldaki herkese neler yapabileceklerini gösterme şansı.

Isınma pateni ile başlıyoruz ve neredeyse takımdaki yeni çocuklar için katlanmak üzere oldukları şey için üzülüyorum. Son sınıflar bile bunu iyi idare edemiyor. Özellikle de bütün yaz hokey kamplarında buza çıkmamış olanlarımız ve aradan sonra kendilerini bırakmış olanlarımız. İlk antrenman her zaman acımasızdır. Baş antrenörümüzün sloganı şudur: *Eğer kusmuyorsanız, yeterince zorlamıyorsunuz demektir.*

Tek bildiğim buza geri döndüğüm için mutlu olduğum. Her gün kayabilirim ve bundan bıkmam.

Antrenörler bize paten talimleri ve disk kullanma alıştırmaları yaptırıyor ama bu beni her birkaç dakikada bir tribünleri kontrol edip ait olmayan siyah bir saç teli aramaktan alıkoymuyor.

Zach'e gelip izlemesini söyledim ama henüz gelmedi. Gelip gelmeyeceğini merak ediyorum.

Sınıfta herkes ona sorular yöneltmeye başladığında, içine kapandığını gördüm, bu berbat bir şeydi çünkü güçlü başlamıştı. Bir süre için yanıldığımı kanıtlayacağını düşündüm ve onunla *gurur* duydum.

Ama boyundan büyük işlere kalkıştığı çok açık. Bırakın bir ekipte çalışmayı, insanlarla dolu bir odada nasıl davranacağını bile bildiğini sanmıyorum. Ve onun mücadelesini izlemek benim koruyucu içgüdülerimi ortaya çıkardı. Yeteneklerini sorguluyor olabilirdim ama başkaları bunu yaptığında, onu kurtarma dürtüsü buzdaki bir disk kovalamak kadar içgüdüsel.

Bu yüzden ona yardım etmek istiyorum.

Bu tamamen Seth'in istediği gibi ona göz kulak olma yetkisine giriyor.

"Grant! Hayal kurmayı bırak ve kışını kaldır!" Koç bağılıyor.

Kafamı oyuna geri veriyorum ve çaylaklardan biriyle yüzleşmek için kayıyorum.

Geçen haftaki resmi A takım toplantısı dışında henüz tanışmadığım yeni bir çocuk. Sanırım adı Greggs. Ya da Pimms? Hayır, bekle, Simms.

Adı her neyse, karşılıklı pozisyonlarımızı alırken ona sırtıyorum.

"Sen eşcinsel değil misin?"

Daha geniş gülümsüyorum. "İlgileniyor musun, balkabağım?"

Hiçbir şey heteroseksüel bir erkeği eski güzel bir gey tavuk oyunundan daha hızlı geri çekemez. Ayrıca, bu gece için hedefimi buldum. Bu adamı ne kadar çabuk kusturabilirsem, hepimiz o kadar çabuk eve gidebiliriz.

Üç yıldır bu buzda oynuyorum. Burası benim evim. Bunlar benim koçlarım. Onlar yapmadan önce ne yapacaklarını biliyorum ve bu noktada hepsi kas hafızası.

Disk düşmeden önce yaklaşık on saniyem var. "Eğer beni korkutmaya çalışıyorsan, evlat, bilmen gereken bir şey var."

Üç... İki.. "Ne?"

diye soruyor.

Pak buza çarpıyor ve hiç bakmadan, eğer bu gerçek bir oyun olsaydı bir takım arkadaşımın bekleyeceği yere doğru pas veriyorum. Simms'in gözünü kırpma şansı bile yoktu.

"Gözlerini asla diskten ayırma, tatlım." Ayağa kalkıp çizginin arkasına doğru kayıyorum, ama onu kızdırmak için bir öpücük vermeden önce değil.

"Yenilerle oynamayı bırak," diyor Jacobs. "O başlattı," diye mırıldanıyorum.

"Olgun, Kaptan."

"Ben hiç-"

Tribünlerdeki hareketlilik gözüme çarpıyor.

Midem bulanıyor.

Zach burada.

"Sen hiç ..." Jacobs soruyor. "Ha?"

"Bana bir şey söyleyecektin."

"Öyle miydin?" Zach merdivenlerden inip tribündeki boş koltuğa doğru yürürken hâlâ onu izliyorum.

Koç düdüğünü öyle bir çalıyor ki hepimiz zıplıyoruz. "Scrimmage!" Bizi sıralara ayırıyor, her sırada tecrübelilerle acemileri .

Beck ve yeni bir çocuk savunmada, Jacobs ve Cohen de kanat oyuncuları olarak ilk sıradalar. Karşımda en sevdiğim yeni transferim var.

Bu eğlenceli olacak.

"Dersini aldın mı, ateşli şey?" Yüzleşirken soruyorum.

"Şunu keser misin?" diye homurdanıyor.

"Hak et."

Disk düştüğünde, küçük pislik alıp kaçmayı başardı. Omuzlarıyla yanımdan geçip beni kış üstü yere düşürdü. Gurur mu duymalıyım yoksa kızmalı mıyım bilemedim.

Tekrar ayağa kalktım ve bir buzun üzerinde uçmaya başladım.

Çocuk hızlı ama ayak hareketleri özensiz. Terlemeden ona yetiştim.

Sıra arkadaşlarından birine pas veriyor ve kalenin arkasına doğru kayıyor. Pak tekrar onun eline geçer geçmez, tamamen yasal bir hareketle onu panolara doğru kontrol ediyorum ve yere düşüyor.

Pak benim ve mavi çizgimize doğru ilerlerken takım arkadaşlarım beni koruyor.

Cohen'e pas veriyorum ve savunmadan sıyrılarak kendimi kalenin önünde, yedek kalecimizin hemen yanında buluyorum. Cohen bana geri pas verdi ve ben de topu Schofield'ın bacaklarının arasından geçirdim.

Öğrenciler ve ziyaretçilerden oluşan küçük kalabalık tezahürat yaptığında, bakışlarım doğrudan Zach'e yöneliyor.

Hah. Gülümseme yok. Neşe yok... Her zamanki gibi pasif Zach.

"Bu takımda kalmak istiyorsan buna ayak uydurmalısın!" Koç öyle diyor. Takım kutusuna girmek için yanından kayarak geçtiğimde sırtımı tokatlıyor. "İyi acele ettin."

Kaskımı çıkarıyorum ve terli saçlarımı silkeliyorum. "Teşekkürler, Koç."

Sonra kulağımın dibinde bağıyor. "Sıradaki sıra.

Sıra sende!" Ve şimdi sağır oldum.

Antrenmanı izlemem gerektiğini biliyorum. Yeni takım arkadaşlarıma bakıp hangi oyuncularla uyum sağlayacaklarını bulmaya çalışmalıyım.

ile. Geçen yıl mezun olan son sınıf öğrencilerimizle birlikte doldurmamız gereken çok yer var ve bu sezon ilerleyebilmek için doğru kadrolara ihtiyacımız var.

Son senemde Frozen Four'a katılmak istiyorum. Fazla bir Şey istemiyorum. Ben bu okula geldiğimden beri takım bir kez daha katılabildi. O da birinci yılımdaydı, yani sadece iki dakika buzda kalabildim ve ilk turda elendik. Bu sezon sonuna kadar gitmek istiyorum.

Yine de, önümdeki aksiyon devam ederken, gözlerimi tribünde oturan ve buzda neler olup bittiğini takip etmeye alıŖırken alnında sevimli bir konsantrasyon çizgisi olan Zach'ten alamıyorum.

Kalabalık artık azalıyor. İnsanlar antrenmanların gerçek malarla kıyaslandığında ne kadar yavaş ve sıkıcı olduğunun farkında değiller ama yine de geride kalan birkaç kiŖi var. Çoğunlukla disk tavŖanları ya da takımdaki bazı birinci sınıf ğrencilerinin ebeveynleri olduğunu umduğum orta yaŖlı insanlar.

Ailem ilk yılımda deplasman maçları da dahil olmak üzere mümkün olan her zaman tribünde ydi. Ŗimdi evimdeki ya da yakınlardaki maçlara geliyorlar ama hepsi bu.

Koç Hogan nihayet antrenmanı bitirdiğinde ve seyircilerimiz dıŖarı çıkmaya baŖladıėında, duŖ alıp giyindiğimde Zach'in hâlâ beni bekliyor olacağına dair hiç umudum yok.

beni acele etmekten alıkoymuyor.

Takım arkadaşlarımdan önce kapıdan çıktım ve sahadan ayrılırken ona mesaj atmak için telefonumu çıkardım. Numarasını sınıf bilgi formundan almıŖtım.

ıktığında yazmaya devam ediyordum. İrkildim.

"Siktir. Uh, selam."

BakıŖlarını kaçırıyor. "Hey. Umm ... Yani ..."

"Ee? Bunların bir faydası oldu mu?" Elimle arkamı iŖaret ediyorum.

"Şaka mı yapıyorsun? Kafam daha da karıştı. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok" -elini arenaya doğru sallıyor- "bu neydi".

"O hokeydi." "Duh,
ama-"

"Aç mısın?"

Zach'in yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor. Şimdi fark etmeme izin verdiğim için gözleri neredeyse kediye benziyor. Biraz güzel ve hipnotik. "Ne?" diye soruyor.

Evet, ne dedin? Ne diyordum ben?

Midem gurulduyor. Doğru ya. Yemek. "Akşam yemeği yemedim ve açlıktan ölüyorum. Bir pizzayı paylaşmak ister misin?"

Dudakları düzleşti. "Pizza
mı?" "Benim yurdumda mı,
seninkinde mi?" "Pizza mı?"

Kafası karışmış görünüyor.

"Bilirsiniz, hamur, sos, sucuk, peynir. Pizza. Bir dahi için, gerçekten ne kadar zeki olduğunu merak etmeye başlıyorum."

"Beni yemeğe mi davet ediyorsun? Yurtta mı?"

Ah. Gülümsüyorum ve bir adım daha yaklaşıyorum. "Benimle yalnız kalmaktan korkuyor musun?"

Gözlerini kırıştırır ve birkaç adım geri gider. "Ne var? Hayır, hayır! Uh, hayır.
Bu sadece

... biz arkadaş değiliz, bu yüzden-"

Gözlerimi deviriyorum. "Seni üç yıldır tanıyorum. Biz arkadaşız. Ya da en azından arkadaşlığımız var. Ve senin yardıma ihtiyacın var. Benim de yiyeceğe ihtiyacım var. İki kuş falan. Albany Hall daha yakın, ama eğer benim senin alanında olmamdan rahatsız oluyorsan, gidebiliriz-"

"Benimki iyi. Bu ... umm iyi."

"Harika. Oraya giderken pizza sipariş edeceğim. Ne istersin?"
Evine doğru yürüyoruz.

"Pepperoni iyi." Başını eğik tutuyor.

"Neyin iyi olduğunu sormadım. Neyi sevdiğini sordum."

"Sen ne istersen."

Duraksıyorum. "Bunu evde her zaman yaptığını biliyor musun?" "Neyi?"

"Ne zaman biri sana ne istediğini sorsa, Seth ne derse onu yapıyorsun."

Zach omuz silkiyor. "Zevklerimiz aynı."

"Tamam. Seth mantar sever, mantar ister misin?" Bir duraklama oldu.

"Biberler," diye mırıldandı.

"Ne?"

"Biberler. Lütfen. Mantar yok." "O kadar zor muydu?"

Zach bana cevap vermiyor ve bunun onun için gerçekten zor olup olmadığını merak ediyorum.

Pizzayı sipariş ettim, böylece onun yurduna döndüğümüzde uzun süre beklemek zorunda kalmayacağız.

Odasının kapısını açıyor ve ben de çantamı yere bırakıyorum. Yatağına oturuyorum, ama o masasına oturmaya karar vermeden önce ayaklarını sürüyerek garip bir şekilde duruyor.

Belki de ilk defa kendi yatağından korkan birinin yurt odasına giriyorum. Ya da belki de benim yatağımda olmamdan korkuyordur.

Bu adamı çok zor.

Zach'i üç yıldır ama hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Bir not defteri çıkardı. "Yani, gerçekten anlamadığım şey, bireysel hedeflerin bir takımın grup zihniyetini nasıl etkilediği."

"Doğruca ona, ha?"

"Bu gece buzun üzerinde takım arkadaşlarını duvara çarpıyordun-"

"Tahtalar. Onlara tahta deniyor."

"Bu tür şeyler. Gelecek ay sezon başladığında birlikte oynamak zorunda olduğunuz insanlara şiddet uyguladınız. Bu takımın morali için ne kadar iyi?"

"Sezon ne zaman başlıyor biliyor musun?"

Etkileyici." "Ha, ha."

"Tamam, bu gece yeni çocuklardan birine biraz sert davranmış olabilirim ama bunu hak etti. Ayrıca, gerçek bir maçta bundan çok daha sert bir darbe alacaktır."

"Tezimi bir sporcunun zihni ve bir topun peşinden koşabilmek için beyin sarsıntılarını ve kalıcı sakatlıkları riske atarak hırçın ve şiddetli olma ihtiyacı hakkında mı yapmalıyım diye düşünmeye başladım."

Ona göz kırpıyorum. Sonra tekrar göz kırpıyorum.

"Bir ... top. *Top* mu?" "Disk mi?"

"Bu bir disk! Nasıl olur da kardeşimle arkadaş olursun ve pakın ne olduğunu bile bilmezsin?"

"İşin tuhafı, Seth'le takıldığımızda senin adın pek "

Sırıtiyorum. "Ama bazen öyle oluyor."

"Benimle alay ediyorsun." Öfkeyle iç geçiriyor. "Bu konuda bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Kapı çalındı ve teslimatçıya bahşiş vermek için ayağa fırladım.

"Pizzadan sonra."

ZACH

FOSTER PIZZANIN PARASINI ÖDEMEK İÇİN AYAĞA KALKTIĞINDA BAKIŞLARIMI ÇEKEMEDİM. Yatağımdaki Foster şeklindeki izden uzakta. Küçük yatağımdan. Foster'ın koca bedeni üzerine örtülünce daha da küçük görünen yatağım.

Bu gece uyumamın imkanı yok.

Kapı tıkırdayarak kapanıyor ve dikkatimi pizzayı taşıyan adama değil, pizzaya veriyorum. Adam şu anda odamı hakkı olandan daha fazla dolduruyor. Koku başımı döndürüyor ki bu, nabzımın kulaklarımdaki gümbürtüsü düşünüldüğünde tehlikeli bir kavram.

"Sucuklu ve biberli" diye anons etti, sanki siparişi verirken ben orada değilmişim gibi.

Foster yere yayılıyor ve yatağımda yemeye çalışmadığı için minnettarım, ancak şimdi daha yakın, aramızda sadece pizza kutusu var. Foster bir dilimi zamanlayıcıya bağlıymış gibi yemeye başlayana kadar, koridordaki kısa paslaşmalar ya da Seth'in tuvaleti kullanmak için dışarı kaçması dışında bire bir olduğumuz bir zamanı hatırlayamadığımı fark ediyorum. Bir lokma bile yiyemeyecek kadar gerginim.

Onun yerine, psikolojiye geri dönüyorum. Burada olmamızın sebebi. Odak noktamı Foster'ın ne kadar geniş olduğu konusundan uzaklaştıracak olan şey.

Çene, dilimin etrafında öyle bir şey yapıyor ki masamdaki sandalyeden düşüp ona yaklaşmak istememe neden olmuyor.

"Anlat bana." Kelimeler yanlış çıkıyor, bu yüzden boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Birbirinizi incittiğinizde, bu takım içinde kırgınlığa neden olmuyor mu?"

Foster homurdanıyor. "Yemek yerken okul muhabbeti yapmak yok." Kutuyu bana doğru itiyor ve sandalyemde dengede durmayı başarırken isteksizce bir dilime uzanıyorum.

"Eğlenmek için ne yaparsın?" diye soruyor. "Kitap okurum."

"Eğer psikoloji kitapları dersseniz, zorunda kalacağım."

Dudaklarım bir gülümsemenin altında bükülüyor - benim sadece bu olduğumu mu düşünüyor? "Başka ilgi alanlarım var."

"Hepsini aynı anda listeleme."

"Gizemli romanlar okuyorum, stres atmak için boyama yapıyorum ve iki ayda bir falcıya gitmekte ısrar ettiği için annemle falcı kavramı üzerine tartışıyorum. Satrançta Seth'e karşı yenilmezim ve ben.." Duruyorum ama devam ediyorum çünkü bu noktada ne zararı var ki? "Sürmeyi seviyorum."

Kaşları havaya kalktı. "Bisiklete binmek mi?" "Evet. Bisiklete binmek rahatlatıcıdır."

İki numaralı dilime başlarken gülüyor ve ben neyi bu kadar komik bulduğunu anlamakta zorlanıyorum.

"Sanırım kitapları sevdiğim için fiziksel hiçbir şeyle ilgilenemeyeceğimi düşünüyorsunuz."

"Hiç de değil." Ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Bu, ah, aydınlatıcıydı."

Benimle dalga geçiyor. İç çekişimi tutuyorum ve yağlı pizzadan bir ısırık alıyorum, ağzımı meşgul etmekten başka bir nedeni yok. Bir başka saçma bilgi selini durdurmak için her şeyi yapardı. Aslında, o gerçekten

Hepsini listelememi istemiyor musun? Bunu iğneleme olarak yorumlamıştım ama şimdi o kadar emin değilim.

Bu berbat bir fikirdi. Odamda sevimli bir adam varken nasıl yeterince işlevsel olabileceğimi düşünmüştüm?

Şirin mi?

Bu saçma tanımlamayla zihinsel olarak alay ediyorum. Bu akşamki antrenmanı sırasında onun hakimiyetini gördüğümde vücudumun verdiği tepkiden utanıyorum. Kavramsal olarak bunun, seçtiği alanda üstün bir yetkinlik sergileyen alfa erkeğine çekilmekten başka bir şey olmadığını anlasam da, bu heyecanın damarlarımda dolaşmasına engel olmadı.

O etraftayken hep aynı heyecan var.

Üçüncü dilimi de bitiriyor, ben de burada bulunma sebebine dönmek için zamankinden daha iyi bir zaman olduğunu düşünüyorum. En azından biz ex-aming teorisine odaklanırsak, o da *beni* incelemekten uzaklaşmış olur.

"Bu gece dikkatimi çeken bir şey de personalite ve performans arasındaki ilişkiydi."

"Umarım alınmazsın ama insanları pek anlamıyor gibisin, peki nasıl oldu da psikoloji okudun?"

"Psikolojiyi seviyorum çünkü insanları anlamıyorum. Motivasyonlarını ve görünüşte birbirine benzeyen insanların aynı uyarıcıya nasıl tamamen farklı şekillerde tepki verebildiğini anlamıyorum. Bu yüzden çalışıyorum. Hem de çok. Nörobilimden çapraz listede yer alan bazı ünitelerim vardı ve-"

"Nörobilim mi? Neden bundan vazgeçtin?" Sırıttıyor. "Çok mu zor?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Çok kolay. Bu sistematik. *İnsanları* anlamak söz konusu olduğunda, gerçekten denemek zorundayım. Ve bununla ilgili en büyüleyici şey, karşınızda stereotipin tasvir ettiği temel kriterlerin hiçbirini karşılamayan çok stereotipik bir özne olabilir. En kafa karıştırıcı bulduklarım onlar. Çünkü biri nasıl olur da

Mükemmel bir imaj çizmek ama kitapların söylediğinden farklı düşünmek?"

Foster bakışlarını kaçırır. "İlginç. Ne yani? Psikolog falan mı olmak istiyorsun?"

"Tanrım, hayır. Berbat olurum. Doktora yapmak istiyorum, sonra da tamamen araştırmaya odaklanan sosyal psikoloji alanına girmek istiyorum."

"Huh." Etrafına bakınıyor. "Odan neden bu kadar boş?"

Ani konu değişikliği karşısında gözlerimi kırptırıyorum.

"Ne?"

Foster etrafına bakınıyor, her zamanki büyüleyici kahverengi gözleri çıplak duvarları inceliyor. "UVM'deki odan da aynıydı."

"Nereden biliyorsun-"

"Seth'le orada birkaç kez karşılaştık." Dikkatini tekrar bana yöneltiyor ve göz göze geldiğimiz anda aceleyle gözlerimi kaçırıyorum. "Kişisel bir şeyiniz yok mu?"

Dizüstü bilgisayarımın arkasından Seth ve benim bir fotoğrafımızı kaydırıyorum. "Bende bu var."

Bir süre fotoğrafa bakıyor ve yüz ifadesinden hiçbir şey onu ele vermiyor, ama bu bana keşke fotoğrafı kendime saklasaydım dedirtiyor. "Neden bunu kendin bastırmadığın hissine kapılıyorum?"

"Seth ."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Tüm sahip olduğun bu mu?"

Kitapların nerede?" Telefonumun ekranına dokunuyorum.

"Bir fotoğraf. En azından senin bir istifçi olmadığını biliyorum."

"Başka sorunuz var mı, yoksa artık spor psikolojisine dönebilir miyiz?" Yanaklarım rahatsız edici bir şekilde ısınmaya başlıyor, bu yüzden pizzamı bir peçetenin üzerine koyuyorum ve görmemesi için hızla masama dönüyorum.

"Bence olaya yanlış yaklaşıyorsun." "Ne demek istiyorsun?"

"Takımı anlıyorsunuz, değil mi? Kazanmak için tek bir hedef var. Ancak hepimiz farklıyken her bir kişiyi bir bütün olarak ele almaya çalışıyorsunuz. Evet, hepimiz kazanmak istiyoruz ama belki bir takım arkadaşımız ailesinin sırtından inmesi için kazanmak isterken, diğer takım arkadaşımız zafer kazanmak istiyordur."

"Neden kazanmak istiyorsun?"

"NHL'deki yerimi hak etmek için."

Kaşları havaya kalktı. "Yeterince iyi olduğunu mu ?"

"Alınmalı mıyım?" diye karşılık veriyor.

"Ben... ne?"

"Yeterince iyi olduğumu düşünmüyorsun."

Onunla yüzleşmek için geri döndüm. "Ne... hayır. Ben öyle bir şey demedim." "Sesindeki inançsızlık söyledi."

İnançsızlık mı? Bir kez daha kendimi nasıl olup da sinirli bir sporcuyla sohbet ederken bulduğum konusunda kafam tamamen karışmış durumda ve geçen sefer nasıl sonuçlandığını düşününce... aceleyle başımı sallıyorum. "İnançsızlık değil, *merak*. Çoğu insan yeteneklerini hafife alır. Kendinden emin görünmen bana ilginç geldi."

"Neden ?"

"Yapmamanız gerektiğinden değil ..." Aman Tanrım, bu konuşmayı iptal etmem gerekiyor. "*Peki*, her bir kişinin ortak hedefe ulaşmak için kendi motivasyonları varsa, bu motivasyonlar ekibi nasıl etkiler?" Sesim giderek yükseliyor. "Optimal işlevsellik bölgesi teorisi, senin ışığında en uygun olanı gibi görünüyor-"

"Zach."

"Bu da her bireyin bireysel stres ve uyarılma durumunda en iyi şekilde işlev gördüğü anlamına gelir, ancak durum buysa, bu ayrı varlıkların uyumlu bir şekilde çalışmasını nasıl sağlarsınız?"

"Zach."

"En uygun stres ve uyarılma durumunuzun ne olduğunu düşünüyorsunuz?"

Foster'ın gözleri kocaman ve gülmekle gülmemek arasında kalmış görünüyor. ... şey, gülmeyen ama aynı derecede saldırgan görünen bir şey.

"Sanırım onu bulmuş olabilirim."

"Affedersiniz?"

"Boş ver. Bak, bence bu gece bir iğne koymalıyız. Antrenman hakkında düşünün, ancak bunu takımın bütününe bakmak yerine her bir kişinin orada nasıl davrandığına indirgemeye çalışın."

Kaşlarımı çattım. "Bu işe yaramayacak."

"Neden?"

"Çünkü sadece sana dikkat ediyordum."

Bu onu susturuyor -yaklaşık bir saniyeliğine- sonra sırtıyor ve o ukala gülümsemenin yarattığı keskin gerilimin sağlıklı olması mümkün değil. "Belki de bu yüzden antrenmandan bir şey alamadın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Benim yüzünden dikkatin çok dağılmıştı."

Bu... aslında adil bir teori. Çünkü hokey ya da takım mantalitesi hakkında bir şey öğrenmemiş olsam da kendim hakkında bir şeyler öğrendim.

Alfa erkeği etkisine karşı kesinlikle bağısıklığım yok.

İlkel saldırganlık, pürüzsüz atletizm, tavuskuşu tavrı ...

Bunların nasıl değerli davranışlar olabileceğini hiç anlamamıştım, ta ki gözlemlemenin ne kadar *ateşli* olduğunu keşfedene kadar.

Ve o Yani oldu için var olmuştur

Foster Sergileme bu davranışlar.

Foster, benim odamda. Tek başına. Hiç takdir etmediğim bir kurnazlıkla beni izliyor.

"Belki de bir sonraki sefere ertelememiz gerektiğine katılıyorum. Evet. Hadi yapalım şunu."

"Daha fazla katılamazdım." Ayağa fırladı ve pizza kutusunu bana uzattı. "Biraz daha ister misin?"

"Hayır, teşekkür ."

Hokey takımlarını almak için acele ederken donup kaldım. Çantayı omzuna dolamasını, kol kaslarının ağırlığı altında çalışmasını izlemek hayal edebileceğimden çok daha erotik. Kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum. Görüntüyü unutmak için.

Şimdiden uzaklaşmak için acele ediyor ve bu geceki konuşmanın gidişatına bakarak onu kim suçlayabilir ki? Bunun tamamen akademik olması gerekiyordu ama şimdi onu nesneleştiriyorum. Bilseydi ne kadar dehşete düşeceğini hayal edebiliyorum.

Kapıyı açıyor ve ben de kendimi konuşmaya zorluyorum. "Zaman ayırdığınız için gerçekten minnettarım." Samimi olmaya çalışıyorum ama sesim sert ve resmi çıkıyor.

Yine de, bu onu tereddüt ettiriyor.

"Evet, sorun değil..." Bana dönüyor, beni kıpkırmızı suratla yakaladığından eminim. "Hey, buradaki ilk günün hakkında ..."

. O berbat günün hangi *kısmı*? "Güldüğüm için özür dilerim."

"Ha?"

"At the ..." Yüzünü işaret ediyor. "Gülmemeliydim." O kadar beklenmedik bir şeydi ki, nutkum tutuldu.

"Doğru. Tamam." Kapıya doğru uzandı ve ben de sandalyemden fırladım.

Hareket ani ve sarsıntılı ama neyse ki beni çağırıyor.

"O, umm ..." geziniyorum. "Komikti. Sanırım. Tekrar düşününce."

Çenesinin gergin çizgisi biraz yumuşuyor. "Evet, ama yine de üzgünüm."

Bu sözleri duyana kadar onlara ihtiyacım olmadığını fark etmemiştim. Eğer Seth beni o halde bulsaydı, beni temizlemek için gömleğini sırtından çıkarır ve kimsenin göremeyeceği bir yere götürürdü.

Belki de Foster'ın böyle tepki vermesini dilemeliydim ama.. "Gülmen hoşuma gitti."

Görünüşe göre, bunu beklemiyordu. "Ne?"

"Dürüsttü. Herhangi biriyle olsan nasıl olurdun, sanırım." "Evet, ama-"

"O zaman özrün kabul edilmedi." "Kafam çok karıştı."

Gülüyorum ama hemen yutkunuyorum. "Bana öyle davranmadın-" Konuyu daha fazla uzatmak istemeyerek başımı sallıyorum. "Neyse boş ver. Tamam, iyi geceler."

Garip olarak yorumlayabileceği başka bir şeyi açığa vurmadan önce kapıyı kapatmak için acele ediyorum. Sinirlerim bile küçük bir kahkahanın kopmasına engel . Bu... muhtemelen hayatımın en tuhaf deneyimlerinden biriydi. Sporcuların en sporcusu olan Foster, ödevime yardım etmek için yurduma geldi. Ki hiç ilgilenmiyor gibiydi. Kafam çok karışmıştı ama *hoşuma* gitmişti.

Yorganımdaki Foster şeklindeki iz, gece rutinim boyunca benimle alay ediyor ve sonunda çarşafların arasına girecek kadar berbat ettiğimde, hemen pişman oluyorum. Yatağıma giren ilk ve tek erkeğin en iyi arkadaşımın *heteroseksüel*, sporcu ikiz kardeşi olması benim şansım olurdu.

Ve ... oh hayır. Ben onun . Ödevlerini notlandıracak ve muhtemelen gelecekte derslerine girecek olan asistanı. Bu çok mu uygunsuzdu? Profesör Lawrence onun *benim odamda* olmasına ne derdi? Uçuşum çöküyor. Sakinleşebilmemin tek yolu

Uykuya dalmak için yeterli olan şey, bunun bir olmayacağına dair kendime güvence vermektir.

İstesem bile.

FOSTER

BİR ŞEY YAPMADAN ÖNCE ZACHİN ODASINDAN KAÇABİLİRDİM.
kardeşimin beni asla affetmeyeceğini
düşündüm. Telaşlanması hoşuma
gidiyordu.
Saçmalayıp durması ve gözlerimin içine bakmaması hoşuma
gidiyordu.
Her zaman sevimli olduğunu düşünmüşümdür ve ona karşı düşük
seviyeli, yönetilebilir bir aşk , ama o *en uygun uyarılma durumu* gibi
şeyler söylediğinde, ona benimkinin tam olarak ne göstermeye çok
yaklaşmışım.
Görünüşe göre o.
Ve bu berbat bir şey. Çünkü Seth çoktan kanunları koydu.
Zach yasak bölge.
Bu konuda iyiydim. Son üç yıldır mesafemi korudum ve kendimi
onu tanımaktan alıkoydum.
Hiçbir şeyin değişmesi gerekmiyor. Onunla takılmadan da ona göz
kulak olabilirim.
Hafta boyunca ondan kaçmaya çalışmam gerekeceğini
düşünmüştüm ama görünüşe göre ikimiz de aynı fikre sahibiz.
Sanırım yardımına ihtiyacı yok. Ya da belki istemiyordur.

Bu, Seth'le birlikte olması umuduyla hafta sonu için eve gitmeme engel değil.

O değil.

Pazartesi sabahı spor psikolojisi dersimiz sırasında onun her hareketini izlememe engel değil.

Profesör Lawrence birinci sınıfta koçlarımızın bize öğrettiği şeyleri anlatıp dururken o başını öne eğmiş, gözleri bilgisayar ekranında not alıyor. Acaba benimle göz teması kurmaktan mı kaçınıyor yoksa not için ödevlerimizi teslim ettiğimizde ne bekleyeceğini gerçekten bilsin diye mi derse odaklanmak zorunda?

neredeyse bir hafta oldu. Onunla konuşmak için bir bahane bulmalıyım.

Jacobs yanımda, "Hâlâ o konuyu kapatmadınız o zaman," diyor. "Foster Grant'i kim geri çevirir? Yani, bu kampüste senin kim olduğunu bilmiyor mu?"

"Öyle bir şey değil. Ben onun en iyi arkadaşının ukala ve sinir bozucu kardeşiyim. Beni böyle görüyor." Beni böyle görmeli.

"Onu kıskandırmamı ister misin?" Jacobs kolunu omzuma atıyor ve bu hareket Zach'in dikkatini çekmiş olmalı çünkü başı dönüyor ve yeşil gözleri beni hizalıyor.

Jacobs'ı itiyorum, bu da onu sadece güldürüyor.

"Hey, işe yaradı." Zach'e doğru başını sallıyor.

Zach'in sevimli, yuvarlak yüzünü gölgeleyen çatık kaşlar, onu yüksek lisansına giden bir adam yerine lise son sınıf öğrencisi gibi gösteriyor.

"Muhtemelen dersi böldüğümüz için kızgındır," diyorum. "Doksan dakika boyunca kıpırdamadan oturamaz mısın?"

"Hayır."

Alay ediyorum. "Anlaşıldı."

Dersten sonra Zach'e nasıl yaklaşacağımı bulmaya çalışırken kalemimi defterime vuruyorum. Onu kontrol etmekte yanlış bir şey yok. Seth benden bunu yapmamı istedi.

Ders bittiğinde, geçen sefer yaptığım gibi onu odanın dışında bekliyorum, ama sonsuza kadar bekledikten sonra kafamı içeri eğiyorum ve gitmek için yan girişi kullanmış olması gerektiğini fark ediyorum.

Lanet olsun.

Günün geri kalanı çok yavaş geçiyor ve ben ağır çekimde mi hareket ediyorum diye merak ediyorum.

Zach'i görememek beni deli ediyor.

İstatistiksel olarak, kampüste karşılaşmamız gerekirdi. Karşılaşmamış olmamız bana onun Seth'in her zaman yaptığını söylediği şeyi yaptığını ve odasında saklandığını düşündürüyor.

Seth, Zach'in arkadaş edinmesini istiyor. Benden ona göz olmamı istedi. Bu yüzden onu bu gece dışarı davet etmek benim görevim. Ve ben hiçbir şey değilim ama sorumluyum.

Evet.

"Siktir et," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Hızlı bir duş almak ve kıyafetlerimi değiştirmek için yatakhane sonra, gitmem gereken LGBTQ mikserinin aksi yönüne gidiyorum. Onun yerine ayaklarım beni Albany Hall'a götürüyor.

Öğrenci kartım yurt olmadığı için binaya girmeme izin vermiyor ama ben içeri girerken biri dışarı çıkıyor ve kapıyı benim için açık tutuyor.

"Teşekkürler."

"Sorun değil, Grant."

O kişinin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama belli ki beni tanıyorlar. Bu okulda hokey takımında olmak böyle bir şey işte.

Merdivenlerden Zach'in odasına koşuyorum ve kapısına

vuruyorum. İçeriden bir hareket sesi geliyor ama sonra kesiliyor.

Kapıyı tekrar çaldım. "Zach?"

Ayak sesleri yükselir ve üzerinde eşofman ve eski püskü bir tişört olan adam kapıyı açar. "Foster? Burada ne işin var?"

"Gece için şimdiden yerleştin mi?" Bakışlarımı ince bedeninde gezdirip tekrar yukarı kaldırarak soruyorum.

Saçları dağınık, gözlükleri biraz lekeli ve onu öğleden sonra uykusundan uyandırmışım görünüyor.

Bana cevap vermiyor. Başını eğiyor ve gömleğinin eteğiyle oynuyor.

"Seninle dalga geçmiyorum,"
diyorum. Kafası yukarı fırladı.
"Ne?"

"Seninle alay etmiyorum. Rahat görünüyorsun demek istedim." Ve ders verilebilir, ama bunu yüksek sesle söylememin imkanı yok.

"Oh. Umm, evet. Sipariş verip ders çalışacaktım, sonra da yatacaktım."

Neden bu miklere gitmekten çok daha çekici geliyor? Odamda değil, tam burada.

Odaklan!

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" Zach soruyor. Kapıyı sadece vücudunun sığabileceği kadar kısmen açmış.

Bunun ne hakkında olduğunu merak ediyorum. "Oh, kahretsin. Yanında biri mi var?"

Kim? Ve ... *kim?*

"Ne? Hayır."

Neden ona inanmıyorum?

"Yani bilerek mi kaba davranıyorsun? Bir insan geldiğinde onu içeri davet etmek kibarlık değil midir?"

"Habersiz gelmeden önce birine haber vermek kibarlık değil mi?"

"Touché." Telefonumu çıkardım ve bir mesaj gönderdim.

Telefonu arkasındaki odada bip sesi çıkarıyor. "iyi olur. Önemli bir şeye benziyor."

Gülümsüyor. Sonunda. "Bana neden burada olduğunu söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

"Buraya iki nedenden dolayı geldim. Birincisi, iletişim takım dinamiklerini ve bireysel hedefleri daha iyi anladığınızı tahmin ediyorum."

"Herkesin kâğıdına not verecek kadar bilgim var."

Gözlerimi kısıyorum. "Ama anlayacak kadar değil."

"Yani?"

"Yani, sınıfta hala not alıyordun. Yani bunu anlamak *istiyorsun* çünkü hala pratik anlamda kafanı toparlayamıyorsun ve bu seni çıldırtıyor."

Homurdanıyor. "Sınıfına ait olmadığımı hatırlatmak dışında burada olmanın ikinci nedeni nedir?"

"Oh, LGBTQ mikser şeyine gidiyorum. Seni davet etmek istedim."

Zach'le konuşmak için işlem molaları gerektiğini fark etmeye başladım. Robotik zihninin kelimeleri alıp analiz etmesi için zamana ihtiyacı var.

Zach iç geçiriyor ve gözleri hayal kırıklığıyla doluyor. "Seth senden bunu yapmanı istedi, değil mi?"

"Seth neden seni miksera götürmemi söyledi?"

"Onunla daha önce konuştum ve arkadaş edinme konusunda beni suçladı. Sosyal açıdan beceriksiz olabilirim ama en azından heteroseksüel erkeklerin art niyetleri olmadan queer mikserlerine gitmediklerini biliyorum. Lezbiyenlerin seninle yatmakla ilgilenmediğini biliyorsun, değil mi?"

Bu da Seth'in ona benden bahsedip bahsetmediğinin cevabıydı. "LGBTQ'daki B'nin ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Bunu bana doğrudan söyleyecek misin?"

Tamam, Şimdi beni biraz kızdırıyor ama nefret ettiğimi söyleyemem. Kendini savunduğu zaman hoşuma gidiyor. Onun asistanlık yeteneklerini sorguladığım zamanki gibi.

Dudaklarım kıvrılıyor. "Biseksüel piliçler ve üçlü seks. Bu kadar yeter."

"İğrençsin." Kapıyı suratıma kapatmaya gidiyor -haklı olarak- ama o kapatamadan ben ayağımla durduruyorum.

"Zach..."

"Ne?"

"Seninle taşak geçiyordum. Ben biseksüelim."

Bana inanmıyormuş gibi .

"Eğer istersen sana kanıtlayabilirim. Gerçi bunu yaparsam Seth'in sigortasının atacağını düşünüyorum."

Kapı yavaşça açılıyor.

"Sen biseksüelsin..." İşte yine analiz şeyine başladı.

"Bu tam olarak bir sır değil. Şimdiye kadar bir şeyler duymuşsundur diye düşündüm."

"Biraz erkek fahiŐesi olduğunu duydum."

Gözlerimi deviriyorum. "Ah. Kazanmak için iyi eski bi stereotipleme." "Yani, öğrencilerin yarısıyla yatmadın mı?"

"Belki dörtte biri. Hayır, belki üçte biri. Sen akıllısın, üçte bir ile çeyrek arasında ne var? Kesirlerde berbatım."

Kaşlarını çatıyor.

"Şaka yapıyorum! Bakire değilim ama o kadar da kötü değil." Yüzünü buruşturuyor.

"Söz veriyorum itibarım gerçeklerden daha büyük."

"Ve sen biseksüelsin."

"Evet. Ben parçaları değil kalpleri severim. Gerçi sanırım bu teknik olarak tava sloganı."

Yeşil gözler beni değerlendiriyor.

"Bunun bir hayır işi randevusu olmadığına inanmadan önce kardeşimi arayıp teyit etmek ister misiniz?"

Zach itiraz ediyor. "Randevu mu? Bunun bir randevu olduğunu söylememiştin."

Kahretsin, ben de öyle demek istememiştim. O kelime ağzımdan çıkıverdi. Bu bir randevu değil. Bu yeni adama benzer düşünen insanlar için güvenli bir alan gösteriyorum.

Ona salladım. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Ben-ben bilmiyorum, aslında-bekle. Seth biseksüel olduğunu biliyor mu?" "Ergenliğimizden beri biliyor."

"O... bana hiç söylemedi."

"Bana eşcinsel olduğunu söyleseydi iyi olur muydun?" Başını eğiyor. "Söylemedi mi?"

"Hayır. *Sen* yaptın. Şükran Günü'nde, sanırım. Üç yıl önce."

"O zaman neden..." Hayatımda gördüğüm en şaşkın ifadeyi takınıyor ve bu da bir şey ifade ediyor. "Seth'in bana neden hiç söylemediğini anlamıyorum. Senin hakkında."

Bilmiyormuşum gibi omuz silktim. Seth, Zach'i arkadaşı olarak tutmak istiyordu ve ona asılarak arkadaşlıklarını mahvetmemi istemiyordu. "Kardeşinin mahremiyetine saygı duyuyor mu? Kendi başıma ortaya çıkma hakkıma?"

"Kiminle çıkmıyorsun?"

Ah. Boynumun arkasını ovuyorum. "Birincisi, ailelerimiz bilmiyor, bu yüzden onlarla birlikte olursan lütfen bir şey söyleme. Kampüste bir sır değil ama etrafta reklamını yapmıyorum. Benden istemelerine rağmen üniversite gazetesinde büyük bir makale yazmadım. Bunu bir şey haline getirmek istemedim, anlıyor musunuz? Sadece olduğu gibi kalmasını istiyorum."

"Gazeteye hayır demenizi anlıyorum, ama neden ailenize hayır demiyorsunuz?"

Bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadılar."

Evet, ama sen onların oğlu değilsin.

"Bu gece benimle gelir misin?" Konuyu değiştiriyorum. "Lütfen mi? Yolda sana diğer tüm karanlık sırlarımı da anlatacağım."

Bana göz kırpıyor. "Bunu Seth'in değil de senin söylediğine söz ver." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Bugün Seth'le konuşmadım bile." Zach kıyafetlerine bakıyor. "Giyinmem gerek."

"şu anda odana davet edilmeyi gerçekten çok isterdim." "Bir saniye içinde çıkacağım."

Lanet olsun. Çok yaklaşmıştık.

ZACH

BU GECENİN BENİ ÖLDÜRMESİ TAMAMEN MÜMKÜN. KONTROL ETMEYİ DÜŞÜNÜYORUM telefonumdaki acil durum iletişim bilgilerini kontrol ediyorum ama gözlerimi Foster'dan ayıramıyorum.

Biseksüel Foster.

Onu tanıdığımdan *kalplerle* ilgilenen Foster.

O büyük, becerikli ellerin başka bir adamın yüzünü kavradığını, göğsünden aşağıya doğru indiğini hayal etmeye çalışıyorum.

Son derece uygunsuz. Onun hakkında bu küçük, olasılık dışı bilgiyi bildiğim için kesinlikle onu salt cinselleştirmeyeceğim. Gerçi Seth onun hakkında kadınlarla konuştuğu, erkeklerle hiç konuşmadığı için bu ihtimalin düşük olduğunu düşünüyorum, bu yüzden onu bu şekilde hayal etmeyi bırakmadım.

Foster erkeklerle ilgileniyor olabilir, ancak delicesine yakışıklı bir hokey kaptanına layık erkek tipleri ile *benim* aramda hâlâ çok fark var.

Bana sayısız kez belirtildiği gibi.

Aslında, Foster'ın biseksüel olması CU'nun bana oynadığı en acımasız şaka olabilir. En azından heteroseksüel olduğunu düşündüğümde bunun değişme ihtimali olmadığını biliyordum. Ama görünüşe göre değişmiş.

Artık şansımı sıfırlayan şey penisim değil.

Kelimenin tam anlamıyla diğer her parçam.

"Artık bana bakmayı bırakabilirsin," diyor Foster.

Başıyorum çünkü bana doğru bir bakış bile atmadı. "Akıl mı okuyorsun?"

"Sezgisel." Bakışları bana kayıyor ve tekrar uzaklaşıyor. "Hokey yıldızı, hatırladın mı?"

"Bunun kanıtını henüz görmedim."

Tamamen inanmaz bir ses çıkarıyor ve koğuşa doğru yürümeye başlıyor. Her ne kadar koordinasyonundan etkilendiğimi belli etmesem de yüzümü asmamak için elimden geleni yapıyorum. "Daha iyi bilmeseydim, bana şaplak attığını söyledim."

"İyi ki daha iyi biliyorsun."

"Hmm..." Foster beni incelerken başını arkaya yatırıyor. "Seni izliyorum, Zach Sawyer. İddia ettiğin kadar masum olduğunu sanmıyorum."

"Ben hiçbir zaman bu unvanı talep etmedim."

Foster arkasını döndüğünde kahkahası tamamen sınırsızdı. "Belki sözlü olarak değil."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum." Daha önce giydiğimden çok az daha iyi olan tişörtümün altını çekiştiriyorum. "Beni sürüklediğin bu şey tam olarak nedir?"

"Bir mikser."

"Hiç gitmedim."

"Hiç mi?" Bana tekrar bakıyor ve bana çok uzun süre bakmak istemediğini hissediyorum. Nedenini anlamakta zorlansam da onu kesinlikle rahatsız ediyorum. Foster'ın rahatsızlığı zamanlamayla birleşince Seth'in bu geceyi planladığından emin oluyorum. "Eğlenmeye çalış. Biraz kafanı dağıt ve insanları tanı."

Genel olarak insanları tanımak istemediğimi belirtmiyorum. Onlar *hakkında bilgi* sahibi olmak istiyorum. Uzaktan. "Tamam, seninle başlayalım. Bana anlatacağın o derin karanlık sırlar neler?"

"Bunu unutmuş olmanı umuyordum."

" bir haber merakımı ."

"Söylediğim için üzgünüm ama bu benimle gelmen için bir numara olabilir. Benim sırlarım yoktur, ben açık bir kitabım."

Kaşlarımı çattım. "Herkesin sırları vardır."

"Gerçekten mi?" Bana doğru hızlıca bir bakış daha fırlattı.

"Seninkilerden biri bana kaç patlar?"

Daha sonra bana karşı kullanması için mi? Şaka yapıyor olmalı.

"Satılık değiller."

"Kahretsin, şimdi gerçekten merak ettim. Arkasını getirmeden böyle şeyler söyleyemezsin."

"Kafamı karıştırıyorsun."

Foster bu kez bana doğru düzgün bakıyor. "Tamam, rastgele konu değişikliği. *Bunu* takip edecek misin?"

"Pek çok insan klişelerin içine giriyor. Tamamen değil, insan faktörü nedeniyle, ama uydukları yere göre tasarlanmış nitelikleri var ve tartışmasız bir şekilde bir arada bulunmayan bazı şeyler var. Hokey kaptanısınız ve biseksüelsiniz."

sertleşiyor. "Ne istiyorsun?"

"Bu çok ilginç. Takım arkadaşlarının senin cinselliğin hakkındaki bilgisi büyük ölçüde teorik olduğu için mi bunu görmezden gelebiliyorlar diye düşünmeden edemiyorum."

"Beni erkeklerle takılırken görüp görmediklerini mi soruyorsun?" "Ben... Sanırım öyle."

"Evet, var. Saklamıyorum."

Foster'a göz kırpıyorum, kafamı toparlamaya çalışıyorum. Onunla ilgili olumlu ya da olumsuz hiçbir fikrim olmamasına rağmen -yüksek dozda şehvet dışında- bir saygı damlası uyanmaya başlıyor. Kadınlarla yatıp kalkmanın ödüllendirildiği bir ortamda var olup da kim olduğuna sadık *kalabilen* çok az insan vardır. "Yine de ekibiniz liderlik için size bakıyor."

"Kiminle yattığımın buzdaki becerilerimle hiçbir ilgisi yok."

"Kavramsal olarak bunu biliyorum. Ancak aynı cinsiyetten kişiler arasında bir zayıflık olarak görülüyor."

Foster başını sallar. "İşler değişiyor. İnsanlar eskisi kadar kapalı fikirli değil."

Şaka mı yapıyor? İnsanlar eskiden olduğu kadar kapalı görüşlü. "Benim deneyimim kesinlikle böyle değildi," diyorum usulca.

O yürümeyi bırakıyor, ben de duruyorum. Ay ışığında gözlerinin rengini seçemiyorum ama yoğun bakışlarını fark etmemek mümkün değil. "İnsanlar sana bir şeyler mi söylüyor?"

Gergin sesindeki bir şey beni gülümsetiyor. "Neyse ki buradaki insanlar beni görmezden gelmekten memnun görünüyor. Sinir bozucu bir hokey oyuncusu hariç. Her ne sebeple olursa olsun, bana iyi davranmaya kararlı görünüyor."

"Bu tam bir gizem." Bakışları yüzümü tarıyor. "ama. Bu gece senin için iyi olacak."

Boyun eğerek yürümeye devam etmek için döndüğümde beni tökezleten bir şey hissediyorum.

Foster'ın eli belime hafifçe bastırıyor. Vücudumdaki her sinir onun eline odaklanıyor. Bir saniye orada duruyor, sonra iki. Yürümemi sağlamak için baskıyı arttırıyor.

Sonra da gitti.

Dokunuşunun göğsümde yarattığı sıcaklık, anıyı tekrar tekrar hatırlayana kadar yerleşiyor. Tenim uğulduyor.

Yüzümde bir gülümseme beliriyor ve onu yok .

Foster'a gözümün dönmesinin en iyi ihtimalle gülünç olduğunun farkındayım, ancak vücudumun ona verdiği doğal tepkiler sağduyumun önüne geçiyor ve buna engel olamıyorum.

Mikser, Win- chester House'daki küçük salon alanlarından birinde düzenleniyor. Kampüsteki en büyük binalardan biri olan Foster'da çoğu etkinlik burada düzenleniyor. Bir başka çelik ve cam yapı ve kampüsün tarihi hissi eksik olsa da, şık çizgilerden ve ilginç oranlardan tamamen nefret etmiyorum.

Foster kapıyı açık tutuyor ve ben onun yanından geçerken elini tekrar hissetmeyi umuyorum. Bu sefer kendini tutuyor ve bunun kesinlikle iyi bir şey olduğuna kendimi ikna ediyorum çünkü kazara dokunmak sadece daha fazlasını istememe neden olacak.

Mikser birkaç oda aşağıda ve yine Foster kapıyı tutuyor. Duvardaki bir gölge gibi fark edilmeden odalara girip çıkmaya alışkınım, ama salona girdiğimizde tepki daha farklı olamazdı.

Küçük bir kargaşa var.

İki kişi kendini Foster'a doğru fırlatırken ve birkaç kişi daha oraya doğru ilerlerken hızla geri çekiliyorum. Herkes hızlı hızlı konuşuyor ve bol bol gülümsüyor; etrafımdaki kırk kadar insana baktığımda, Foster'ın gelişiyile tüm toplantı durmuş gibi görünüyor.

"Grant, gelmişsin!" diyor burnu piercingli ve aşırı makyajlı, neşeli, küçük bir sarışın. Yanındaki yine makyajlı adama kıyasla maske gibi görünüyor. Hepsi Foster'ın dikkatini tekeline almaya çalışırken, ben de en rahat olduğum yere, arka plana çekiliyorum.

Odanın etrafında Foster'ın gelişiyile tamamen durmayan birkaç kişi var ve benim dikkatimi çekiyor

bana yaklaşırken onlardan .

"Bebek tek boynuzlu at." Kütüphanedeki tuhaf kız bana başını sallıyor. Tufty siyah saçları onu son gördüğümde daha düzensiz görünüyor.

"Benim adım Zach."

"Bunu ben
istememedim."

"Adın ne senin?"

"Laura, ama insanlar bana Ray der."

"Neden?"

"Çünkü ben onlara öyle söylüyorum." Girişi işaret ediyor. "Neden Grant'le birlikteydin?"

Beni titretecek türden bir ilgiyi kolayca kabul ettiğı yere bakıyorum. Uzun boylu bir kız onun koyu kahverengi saçlarını çekiştiriyor ve o da gülümsemesini kıza çeviriyor. Bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Onun dürüst gülümsemelerinden birine sahip olmak. "O benim en iyi arkadaşımın kardeşi. Nedense burada olmak istediğimi düşünüyor."

Bana bakıyor. "Eşcinsel
misin?" "Evet. Sen?"

"Ace. Aro. Ayrıca, genel olarak insanlardan
hoşlanmıyorum." "Ama sen bir insansın."

"Biliyorum." Yüzünü buruşturuyor. "Kötü şans, değıl mi?"

"Dünyadaki en güçlü tür olmak mı? Bana doğru türden bir şans gibi
görünüyor."

Foster'ı işaret ediyor. "O güçlü. Biz değıliz."

"Katılmamak için yalvarıyorum. Farklı olmakta güç vardır." Bunun ne olduğunu henüz çözememiş olsam bile.

"Sadece insanlar bundan faydalanabildiğı sürece." Yüzünü buruşturuyor. "İşte geliyorlar."

Dönüyorum ve Foster'la *göğüs göğüse* geliyorum, neşeli kız Ray'e doğru zıplıyor ve şakağına bir öpücük konduruyor. Nasıl bir ifade takındığımı bilmiyorum ama Ray başını sallıyor.

"Beni yalnız bırakmıyor."

"Ray beni seviyor, gerçekten." Sarışın, Ray'e bir içki uzatıyor ve bana gülümsüyor. "Ben Vanessa."

"Zach. Ray ile arkadaş mısınız? Çok yıpratıcıdır." Yine, sözlerimin muhtemelen kabalık olarak algılanacağına dair içsel uyarı, ben konuşana kadar etkisini göstermiyor. Hemen geriliyorum, sık sık aldığım kızgın tepkiyi bekliyorum.

Ray homurdanıyor. "Robot olmadığına emin misin?"

Gerginlik azalır. "Son kontrol ettiğimde." Küçük bir gülümsemeyi paylaşıyoruz. "Siz ikiniz beklenmedik arkadaşlar gibi görünüyorsunuz."

Ray, Foster'ı işaret ediyor. "Bakın kim konuşuyor." "Biz fr-" değiliz

Foster kolunu omuzlarıma dolayarak sözümü kesiyor. "Bu cümleyi bitirmeyeceğini biliyorum, Zach."

"Ben değil miyim?"

"Hayır. Biz arkadaşız ve nedeni de bu: Birincisi, seni üstsüz gördüm."

"Beni ne zaman üstsüz gördün?"

"Kardeşimle birlikte evde kaldığımız bir mola. Gecenin bir yarısı banyo odasına giderken yollarımız kesişmişti. Çok unutulmazdı." Konuşmaya devam ediyor, sözde arkadaş olmamızın diğer rastgele nedenlerini sıralıyor, ancak omuzlarımdaki ağırlık ve yanımdaki sıcaklık dışında herhangi bir şeye odaklanmamı nasıl beklediği beni aşılıyor. Sinirden bayılmak mümkün mü? Çünkü kendimi tehlikeli bir şekilde yakın hissediyorum. Nefes almayı bıraktım.

Bir ciğer dolusu oksijeni zorla içime çekiyorum, bu aslında daha da kötü olabilir çünkü Foster'ın odunsu tıraş losyonunun *tadını* neredeyse alabiliyorum. Vücut yıkamasının kokusu başımı döndürüyor ve içimde gülmeye başlamak gibi tuhaf bir his var.

"-ve son olarak, eğer arkadaş değilsek Seth sana göz kulak olmamı nasıl bekleyebilir?"

Gülmeyi kesmek için söyleyebileceği tek şey buydu. Omuz silktim ve hızla uzaklaştım. "Ben acınacak biri değilim."

"Ben sana hiç-"
demedim. "Belki de
gitmeliyim."

"Hayatta olmaz." Ray hareket etmemi engellemek için bacağını uzattı. "Yanlışlık arkadaşlığı sever. Eğer ben burada sıkışıp kalırsam, sen de öyle olursun bebek tek boynuzlu at."

"Bu şekilde çalışmadığına eminim." En azından ben öyle olmadığına eminim.

Foster kolumu çekiştiriyor ve odanın kenarına doğru başını sallıyor. Onu takip ediyorum çünkü bu noktada deneyim alanımın o kadar dışındayım ki beni sabitlemesi için ona ihtiyacım var. "İyi misin?"

"Fiziksel olarak evet."

"Bana doğru dürüst bir cevap verebilir misin? Ne sorduğumu biliyorsun."

"I ..." *Ne kadar havalı olmadığımı fark etmenize neden olacak bir şey söylemekten korkuyorum.* "Konfor alanımın biraz dışındayım."

"Bu iyi bir şey değil mi?"

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bildiğini sanmıyorum. Her yerde rahatsın."

"Her yerde rahatmışım *gibi* davranıyorum."

Ona inanmadığımı açıkça ifade eden bir bakış atıyorum ve beni şaşırtarak gülüyor.

"Tamam, genelde rahatımdır. Ama bunun nedeni kelimelerin bana zarar veremeyeceğini bilmem. İnsanların ne dediği kimin umurunda?"

"Kelimeler acıtır. Ve diğer şeyler de öyle."

"Diğer Zach, biri seni incitti mi? Seth bir şeyler ima etti ama-"

Çılgınca başımı sallıyorum. "Bunun bir önemi yok. Burada anlatmak istediğim bu değil. Mesele, açıkça çok farklı hayatlar sürmemiz. Toplumsal standartlar senin lehine işliyor. Formdasın, geleneksel olarak çekicisin, zekisin ve insanların çekici bulduğu özgüven özelliklerini sergiliyorsun."

Dudakları seğiriyor. "Geleneksel olarak çekici mi? *Geleneksel olarak* mı?" "Konumuz bu da değil." Küçük bir kahkahaya engel olamıyorum.

"Benim tam tersim olduğunu mu ?"

"Aynen öyle."

"Hm. Katılmıyorum."

"Hangi kanıtı dayanarak?"

Foster'ın bakışları yavaşça vücudumda geziniyor ve uzuvlarıma hoş bir titreşim yayıyor. Sonra başını çeviriyor. "Seth senden övgüyle bahsediyor ve kardeşim söz konusu arkadaşlar olduğunda seçici bir piçtir."

Bu kanıt değil.

"Ben de öyle," diye devam ediyor. "Ve arkadaşız, değil mi?" "Olabileceğimizi sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben sizin asistanınızım. Bu bir çıkar çatışması olarak görülebilir."

"Asla olmaz. Asistanların çoğu öğrencilerle belli bir düzeyde arkadaştır çünkü genellikle onlarla aynı sınıfta okumuşlardır. Arkadaş olabiliriz. Sadece sevişmeye iznimiz yok."

Bakıyorum. Ve bakıyorum. Çünkü şimdi gitti ve o görüntüyü beynime yerleştirdi ve onu asla göremeyeceğim. Eğer bir cevap bekliorsa, uzun süre bekleyecek.

"Grant! İşte "

Foster'ın sınıftan arkadaşı omuzlarını birbirine vurarak bize katıldığında geri çekiliyorum.

"Dostum, burada ne işin var?" Foster soruyor ve ikisi de üzerimde dururken, Foster'ın ne kadar etkileyici bir uzunluğa sahip olduğunu fark ediyorum.

"Ah... Koç yarın antrenmanda koşu talimi yapacağını bilmeni istedi."

"Bunun için neden bir uyarıya ihtiyacım olsun ki?"

"Aklının nasıl çalıştığını bana sorma." Arkadaşı onun gözlerinin içine bakmıyor. Garip görünüyor.

Başımı eğiyorum. "Bu bir metinle aktarılamaz mıydı?" Kelimeler ağzımdan çıktığı anda konuştuğuma pişman oluyorum çünkü bir anda ikisinin de ilgi odağı oluyorum.

Arkadaşının yüzü aydınlanır. "Bu asistan. Sen-"

"Jacobs." Foster arkadaşını çekiştirmeden önce ona bir bakış attı. "Hemen döneceğim, Zach."

Ayrılıyorlar ve kendimi bir kas duvarıyla çevrelenmiş gibi hissetmemek beni rahatlatıyor. Birkaç metre ötede sessizce konuşmalarını izliyorum ve Foster'ın arkadaşının onun kadar yakışıklı olması beni şaşırtmıyor. Bu kadar yakın göre, belki *de* Foster'ın tipidir?

Sınıfta paylaştıkları rahat dokunuşları ve kolay şakalaşmaları hatırlıyorum ve daha önce yaşadığım o yabancı mide bulandırıcı hissi uyandırıyor. *Duygular geçicidir*. Bu geçici bir kontrol kaybından başka bir şey değil. Kontrolü yeniden kazanacağım. Bu hafta kendime milyonuncu kez vücudumun Foster'daki alfaya tepki verdiğini ve başka bir şey olmadığını hatırlatıyorum. Ve yine de ... arkadaşına bakıyorum. Okuldaki saygınlık konusunda Foster'la aynı seviyede olduğu çok açık, iri yarı ve çekici ama kimya dozu yok.

Ve *bu* kadar yeter.

Ama şimdi onları düşünmüyorum, Foster'ın beni burada bıraktığı gerçeğine durumdayım. Tek başına. İstemediğim bir yerde.

ol.

Kaçarsam kimse fark eder mi diye merak ediyorum. Ray'in gözleri odanın diğer ucundan benimkilerle buluşuyor.

O bakmıyorken kaçmam gerekecek.

FOSTER

DIŞARIYA ZORLUKLA ULAŞTIK, ERKEN SONBAHAR HAVASI SERİNLEŞİYOR
Jacobs bana doğru döndüğünde içimi bir ürperti kapladı. "Şu anda biriyle mi çıkıyorsun?"

"Bu bir randevu değil. Milyonuncu kez söylüyorum, o-"

"Kardeşinin en iyi arkadaşı. Uh-huh. Elbette. *Kolun* vardı onun etrafında."

Nefesim kesildi. "Skandal. Bekle, orada ne kadar kaldın-"

"Adamla yatmaya çalıştığımı sanıyordum," -Jacobs elini binaya doğru salladı- "oradaki her neyse onunla değil."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım. " bir şey değil."

Öyle değil.

Değil. Hiç.

Hiç değil.

Jacobs bana inanmıyor gibi görünüyor.

"Tamam, ya öyleyse? Yani, değil, ama ya öyleyse? Neden kıskanç bir erkek arkadaş gibi davranıyorsun? *Heteroseksüel* olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Heteroseksüel, heteroseksüel, heteroseksüel, sana açıldığımda söylediğin gibi. Bilirsin, en çılgın hayallerimde bile seni bu şekilde olabilirim."

Jacobs'ın çenesi dişlerini sıkıyormuş gibi gergin. "Ben öyle davranmıyorum. Endişeli bir takım arkadaşı gibi davranıyorum. İlişkilere, dikkat dağıtıcı şeylere ne oldu? Bu yıl Frozen Four'a katılacak mıyız, katılmayacak mıyız?"

"Dikkat dağıtmak yok," diye katılıyorum. "Zach dikkat dağıtıcı biri değil." "Değil mi?"

"Hayır. O bir arkadaş. Son kontrol ettiğimde, böyle arkadaşlara sahip olmamıza izin veriliyordu. Onu buraya *başka* arkadaşlar edinebilsin diye getirdim."

Jacobs'ın arkamda hareket ediyor.

"Gelmek bile istemedim."

Zach'in sesiyle irkildim ve Jacobs'a ters ters baktım. "Uyardığın için teşekkürler," diye mırıldandım ve Zach'e döndüm.

"Ben eve gidiyorum." Zach geçti.

Kahretsin.

Doğru olmayan bir şey söylemedim ama ağzımdan nasıl çıktığını biliyorum. Sanki onu *sadece* artık benim sorumluluğumda olmasın diye getirmişim gibi.

Ona yetiştim. "Zach..."

"Eve kendi başıma dönebilecek durumdayım. Ben çaresiz biri değilim-"

"Biliyorum. Seninle eve yürümek *istiyorum*." Yolunda durdu.

"Neden?"

"Çünkü seni dışarı sürükleyen bendim. Yapılacak en kibar şey bu."

"Hokey oyuncularının bu kelimenin anlamını bildiğini sanmıyordum." Bir kahkaha attım. "Çok aptal olduğumuz için mi? Huysuz Zach'i severim."

Tekrar havalanıyor. "Ukalalık yapmıyordum. Buz üzerinde hiç de kibar olmadığınızı kastetmiştim."

"Mhmm, tabii. Kesinlikle bir hokey oyuncusunun zekasıyla dalga geçmiyordum."

Dudakları seğiriyor. "Belki biraz." Sırıtiyorum.

Yatakhanesine vardığımızda, merdivenlerden binasına doğru yürümeye başladı, ama ben kolundan çekip onu kendime yaklaştırdım.

Onunla ilk adımda eşit boydayız.

Yeşil gözleri bana ne söyleyeceğimi unutturuyor. "Ne?" diye sordu.

"Jacobs'a söylediklerim. Kulağa geldiği gibi demek istemedim. Bu gece seninle takılmak istedim, seni başkasına devretmek değil."

"Biliyorum."

"Biliyor musun? Seni terk ettiğim için düşündüm ve-"

"Beni kamerada daha rahat olmam için oraya götürdün ama büyük gruplarda hiç rahat olmadığımı bilmen gerekir. Bire birde daha iyiyim. Bu yüzden-"

"Neden sen ve kardeşim iyi anlaşıyorsunuz?" Seth de aynı şekilde. "Evet."

"Planladığım gibi gitmediği için üzgünüm."

Zach dudağını ısırır. "Senin... arkadaşın mı yoksa... takım arkadaşın mı?" Başını eğiyor. "Erkek arkadaşın mı?"

Homurdanıyorum ve başımı sallıyorum. "Kesinlikle erkek arkadaşım değil. O heteroseksüel."

"Oh. Ama tuhaf bir etkinliğe gitti ve-" "Sezon için endişelendiği söyleniyor."

"Sadece hokey hakkında olsa yoğun bir konuşma gibi görünüyor."

Çok güldüm. "Spordan gerçekten anlamıyorsun. *Sadece* kelimesi asla *hokeyle* aynı cümlede yer almamalı. Bilirsiniz, eğer şu değilse: Hokey *gelmiş geçmiş en iyi spordur!* Ya da-"

"Tamam, . Anladım."

Elim hâlâ onun kolunu kavlıyor ve gözleri benimkilere kilitlenmiş bir şekilde yakın duruyoruz.

Adem elması zıplıyor. "Umm... muhtemelen artık beni bırakabilirsin."

Oh. Doğru.

Elimi bırakıyorum ama hareket etmiyorum.

Buradan gitmem gerektiğini biliyorum ama basit gerçek şu ki gitmek istemiyorum. Seth bana uzak durmamı söyledi. Jacobs, Zach'in hokey için iyi olmadığını düşünüyor. İkisi de iyi noktalara değindi.

Zach, Seth'in arkadaşı ve asla ama asla aralarına bir şey girmesine izin vermem. Ya da benimle kardeşimin arasına.

Bu yüzden ağzımdan bir sonraki söz çıktığında bunun yanlış olduğunu anlıyorum.

"Bir fikrim var."

"Bu korkunç."

Sırıtiyorum. "UVM'deyken hiç böyle bir şey yapmamıştın, değil mi?"

"Gerek görmedim."

"Üniversiteyi yanlış okudun," diye takılıyorum.

Zach kaşlarını çatıyor. "Üniversiteye gitme şeklimi seviyorum. Diplomamı bir yıl erken aldım."

"Ama sebepsiz yere aptalca şeyler yaptığınız kaç anınız var? Üniversitenin ders çalışmaktan daha fazlası olması gerekir. Bu bir hayat tecrübesi."

"Kardeşinle çok takıldım. Bu sayılır mı?"

"Hayır. Yurtta Seth'le takılmak aptalca bir şey yapmak sayılmaz. Yine de onun aptal olduğunu iddia , çünkü ona isim takmak benim zorunlu kardeşlik hakkım."

Zach'in yüzünde beliren küçük gülümseme, check-in yaptığım orijinal anlaşılmaya sadık kalmam gerektiğini bilmem için yeterli

ona karşı, bunu yapmamın imkanı yok. O tek gülümseme bana hokey dışında her şeyden daha fazla amaç veriyor.

Elimden geldiğince üzerinde görmek istiyorum.

"Hangi günler asistanlık yükümlülüğünüz var?"

"Pazartesi, Çarşamba ve Perşembe günleri.

Neden?"

"Cuma. Seni alacağım ve üniversite deneyimine doğru bir başlangıç yapacağız."

Ondan uzaklaşıyorum ve gülümsemesi yerini şaşkınlığa bırakıyor.

"Korkmak için bir sebebim olduğunu biliyordum."

"Hiç de değil. Güven bana." Cevabına kıkırdayarak dönüyorum ve uzaklaşıyorum.

"Bu durumu daha da kötüleştiriyor!"

Cuma sabahı elimde kampüsteki yirmi dört saat açık kafeden aldığım kahvelerle Zach'in yurdunun önüne vardığımda hava hâlâ karanlıktı. Dışarısı biraz soğuk, yazın son kalıntıları da şafak sökerken kaybolmaya başlıyor.

Bu saatte dışarıda beni içeri alacak kimse yok, ben de telefonumu çıkarıp onu arıyorum. Biraz zaman alıyor ama sonunda cevap veriyor.

"Bu Zach," diye mırıldanıyor ve ben bir kahkaha

atıyorum. "Bu senin uyandırma çağrın.

Dışarıdayım." "Foster?"

"Hayır, ben Seth."

Bir duraklama

oldu.

"Tabii ki Foster. Acele et ve kıçını giydirip buraya gel."

"Nereye?"

"Sabahın köründe hep bu kadar yoğun musun? Yatakhanenin dışında. Yaşanacak deneyimler var."

Bir duraklama daha. "Dün gece dışarı çıktın mı? Hâlâ sarhoş falan mısın?"

"Zach, lütfen giyin ve benimle buluşmak için aşağı gel."

Hat kesiliyor ve bunun bir onay mı yoksa bana siktir olup gitmemi söylemenin kibar bir yolu mu olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Birkaç dakika sonra Zach ortaya çıkıyor, saçları dağınık, gözlüğünün arkasındaki gözleri yorgun. Tatlı ve sevimli görünüyor ve

...

"İki farklı ayakkabı mı giyiyorsun?" Biri

mavi, diğeri beyaz.

Aşağı bakıyor. "Biri beni karanlıkta giydirdi." "Odanızda elektrik yok mu?"

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyor.

"Kahve?" Ona bir fincan uzattım. "Ne yapıyoruz biz?"

"Bir listem var."

"Aptal saatinde hiçbir anlam ifade etmiyorsun."

"Bu, gereken üniversite deneyimlerinin bir listesi. İlki gün doğumunda kampüsü görmek. Elbette bunun arkasındaki fikir önceden bütün gece ayakta kalmak, ama bu kadar sert bir şeyle başlamak isteyeceğinizi düşünmedim."

"Aman Tanrım. Bu konuda ciddi miydin?" "Mmhmm, ve bütün gün eğlenmeyi planladım." "Derslerim var."

"On üç numaralı üniversite deneyimi: bütün bir gün derslerden kaçmak."

Zach'in nefesi kesiliyor. "Kaç tane şey var?"

Telefonumdaki listeyi uzattım.

Kaydırıyor. "Hayır. Hayır, hayır, hayır."

"Hepsini yapmıyoruz. İnternetten bulduğum bir şey ama hadi başlayalım."

Onu avluya kadar götürüyorum ve yürürken kahvesini yudumlayışına göz ucuyla bakıyorum. Gökyüzü biraz aydınlanmaya başlıyor ve o etrafındaki köşeli binalara ilgisizlikle . Ya da belki kafa karışıklığı.

"Harika görünmüyor mu?"

Güneş doğuyor, binalardaki boşluklardan yavaşça ışık saçıyor. Sakin ve huzurlu.

"Eh."

Başımı ona doğru eğdim. "Eh? *Eh*?"

Zach omuz silkiyor.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

"Vermont Üniversitesi'nin 1791'den beri var olduğunu biliyor muydunuz? Vermont'un on dördüncü eyalet olmasıyla aynı yıl kurulmuştur."

"Felç mi geçiriyorsun? Colchester'dasın."

İç çekiyor. "UVM'nin bir geçmişi var. *Zengin* bir tarih. Burası... *eh*." "Hey, CU'nun daha yeni olması, bizim bir geçmişimiz olmadığı anlamına gelmez.

Tarih. Bu binalar çok ünlü bir mimar tarafından inşa edildi." Sesimi alçaltıp "Muhtemelen" diye mırıldandım.

"Gerçekten mi? Bu süper ünlü mimarın adı nedir?"

"Archibald ... Fleurgenstein." *Kulağa mantıklı geliyor.*

"Peki neyiyle ünlüydü?" Zach gülmemeye çalışır gibi dudaklarını birbirine bastırıyor ama ağzımdan çıkan kelimeleri yutmaması umurumda bile değil.

"Mimarlık. Duh."

"Oh, elbette. Ben de kurgusal bir mimarın geceleri pelerinli bir haçlı olacağını düşünüyordum." Zach sesini daha önce ondan hiç duymadığım zengin bir tona yükseltiyor. Hiç. "Binaları çizer

ve geceleri bela aramak için onları tarar. O ... Mimar Çocuk!"

Ayaklarım durdu. "Az önce... şaka mı yaptın?"

"İnsanların hakkımdaki ilk izlenimlerine rağmen, aslında bir robot değilim. Sadece bir kişinin dikkatini çektiğimde daha iyi anlaşıyorum."

"Ve sen şaka mı yapıyorsun?"

"Kardeşinle yıllardır arkadaş olduğumu unutuyor musun? Film izliyorum, internete erişimim var. Memleri bilirim. Ve insanlarla rahat olduğumda, *evet* şaka yaptığım biliniyor. Beni incelemeyi bitirdik mi?"

Onun bu daha rahat daha sık ortaya çıkarmak istiyorum

İlerideki ağaçlardan birinde turuncu-kırmızı bir şey gözüme çarpıyor. Ona ulaştığımızda, ölmekte olan yaprağı koparıp Zach'e veriyorum. "Sonbaharın ilk yaprağı."

"Teşekkür... ederim?" Bir gıcırtı çıkarır ve yaprağı düşürür. "Bir ... karınca vardı."

Dudaklarımı büzüyorum. "Karıncalardan korkuyor musun?"

"Hayır, ama ilk başta örümcek olduğunu düşünmüş olabilirim." "Yani örümceklerden korkuyorsun?"

"Herkes öyle değil mi? Doğal hiçbir şeyin bu kadar çok bacağı yoktur." "Ahtapotların sekiz bacağı vardır."

"*Doğal olmayan.*"

Gülüyorum. "Bu sabah senin hakkında birçok yeni bilgi öğreniyorum. Ara sıra komik oluyorsun ve sekiz bacaklı şeylere karşı mantıksız bir korkun var."

"Sabahın bu saatinde çok mutlu olduğunu öğreniyorum."

"Erken antrenmanlara gitmek için bu saatte kalkmaya alışkınım." "Spordan nefret etmek için bir neden daha," diye mırıldandı.

"Bunu duymamış gibi davranacağım. Pekala, Bay CU'nun geçmişi yok, bir geziye çıkıyoruz."

"Nereye gidiyoruz?" "Malletts

Bay."

"Neden?"

"Bu bir sürpriz."

Koy kampüsten çok uzakta değil, ancak planladığım şey için hızlı bir şekilde geri dönmek ve oldukça hızlı bir şekilde sıcak bir duş almak isteyeceğiz.

Arabaya doğru yürürken ve iki dakikalık yol boyunca Zach, körfeze adını Fransız Pierre Mallet'den bahsediyor. Dikkatle dinliyorum ama hepsi bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor. Çünkü konuşurken o kadar hareketli ve mutlu ki, sözlerinden çok ona odaklanıyorum.

Park edecek bir yer buldum ve kontağı kapattım. "Yedi numaralı deneyim: En az bir okul geleneğini takip edin."

"Colchester'ın gelenekleri mi var?"

"Sadece Eğlence olanlar." I jest için ve Su.

"Biz yüzmeye gidiyorum."

"Çıldırдың mı sen? Su kaç derece olacak? 50 derece mi?" "Hayır, iyi olacak." Muhtemelen iyi olmayacak. ", alınız ve mümkün olduğunca çabuk kampüse dönün. Bunu yapmak zorundasınız. Ben bunu birinci sınıftaki ilk günümde tüm hokey takımı ve birinci sınıfın yarısıyla birlikte yaptım."

Zach'in gözleri kısıldı.

Elimi kaldırıyorum. "Dürüst olmak gerekirse. Bu

bir şey." "Ya yüzemezsem?"

Bir zil sesi çıkarıyorum. "Tekrar dene. Sen ve Seth neredeyse bütün bir yazı halka açık havuzda geçirdiniz."

"Seth oradaki cankurtarana aşıktı. Belki de yüzmedim." "Ben seni tutarım."

Homurdanıyor. "İyi. Yüzebilirim. Sadece bundan kurtulmaya çalışıyordum."

Zach'in bu kadar eğlenceli olduğunu kim bilebilirdi?

Açıkçası, kardeşimin Zach ile olan arkadaşlığından ne elde ettiğini hep merak etmişimdir. Belki de Seth'in kahraman kompleksi Zach'in temel işlevler konusunda yardıma ihtiyaç duymasından hoşlanıyordu diye düşündüm. Ama birkaç kez takıldığımızda, daha yakından tanımak istediğim harika bir adamın parçacıklarını gördüm.

Telefonlarımızı bırakıyoruz, o da gözlüklerini bırakıyor ve arabadan iniyoruz. Gözlüksüz çok sevimli görünüyor.

"Ben... Ben..." Zach kıyafetlerini işaret ediyor.

"Kıyafetler üzerimde kalacak. Bu geleneğin bir parçası."

"Cam- pus'a döner dönmez bu 'geleneği' araştıracağım ve eğer gerçek değilse-"

Elini tuttum. "Çabuk, cesaretimizi kaybetmeden önce."

Onu yarı sürükleyerek küçük dudağın kenarına getiriyorum. Su burada derin ama kıyıya kolayca çıkabileceğimiz kadar yakın.

"Bir. İki ..." Kahretsin, bu soğuk olacak.

"Üç." Önce Zach atlıyor ve hâlâ el ele tutuştığımız için ben de onunla gidiyorum.

Lanet olsun, bunu yaptığına inanamıyorum.

daha soğuk.

Zach şu anda benden nefret ettiğini söyleyebilir ve ben de ona katılırım. Ben de kendimden nefret ediyorum.

Ama ona baktığımda ıslak saçlarını yüzünden çekip *gülmeye* başladı. Başka tarafa bakamıyorum.

"Hipotermi aklını kaçırmaya neden olmuş," diyorum.

"Muhtemelen. Ama bu aslında... eğlenceliydi."

"Tekrar yapalım derdim ama yatakhaneye dönüp duş almayı tercih ederim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ayrı ayrı. Tanrım. Yine de o listeye daha yakından bakmam gerekecek. Bir hokey oyuncusuyla takılmak da listenin bir yerlerinde olmalı, değil mi?"

Ve sanırım onu kaybettim.

Tamam, onun da sınırları var. Onunla takılmak hakkında şaka yapmak bunlardan biri.

Ama bunun onu daha çekici kılmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. İnsanların kendilerini üzerime atmalarından güzel bir değişiklik.

Kıyıya doğru daha hızlı yüzüyor ve ben ona yetiştiğimde sessizce kampüse geri dönüyoruz.

Titriyorum.

"Duş alıp üzerimi giydikten sonra seninle yurttaki buluşalım mı?"

Bana bakıyor, ıslak saçları hala damlıyor ve yeşil gözleri parlıyor, ama günü burada bitirmek üzere olduğuna dair çok gerçek bir his var içimde. Gülümsemeye zorluyorum. "Söz veriyorum, diğer aktivitelerin hiçbirisi ıslak."

Dudakları seğiriyor. "Yani ıslak tişört yarışması yok mu? Ben de bunun için bir koğuştum."

"Hey, her zaman yapabiliriz."

"Hayır. Bu bir şakaydı." Kapının kolunu tutuyor. "Birazdan görüşür müyüz?"

Evet. Hâlâ bu işin içinde.

ZACH

BU SABAHIN GERÇEK OLDUĞUNA İKNA OLMADIM. ASLINDA, HALA DENİYORUM- Son üç haftayı idrak etmek zor. Bu yıl şimdiden UVM'de yaşadığım her şeyden tamamen farklı. Ve *evet*, mesele de bu, yani *evet*, belki de Foster bir şeylerin peşindedir.

UVM'deyken bazen yurdun penceresinden dışarı bakar, çimlere uzanan ya da partilere gidip gelen insanları izler ve bunun nasıl bir şey olduğunu merak ederdim. Dürüstçe söyleyebilirim ki bunu kendim tecrübe etmeyi hiç istemedim. Benim ilgim her şeyden çok antropolojikti ama Foster *eğlence* ve *deneyimlerden* bahsetmeye başladığında onun bulaşıcı coşkusuna kapılmaktan kendimi alamadım.

Dersleri asmayı hiç düşünmedim bile.

Temiz giysilerimi giyiyorum ve bu sefer ayakkabılarımın uyumlu olmasına dikkat ediyorum, çok teşekkür ederim. Ne kadar gülünç görüldüğüm için yanaklarım kızarıyor ama bu sefer daha iyi olacak. Bu sefer hazırlıklıyım. En yeni tişörtümü bile giydim.

Erken uyandığım için yorgun olmama rağmen, bir sonraki planını dört gözle bekliyorum.

Gözlüklerimi temizleyip takıyorum ve sonra... bekliyorum. *Daha sonra* derken bir saat mi yoksa beş saat mi emin değilim ve ona mesaj atmanın sosyal olarak kabul edilebilir olup olmadığını bilmiyorum.

Masa sandalyeme oturup pencereye doğru ilerliyorum. Odam, sanat bölümüne ve kampüs dışındaki bir kafeye giden çimenliklerden birine bakıyor. Dışarısı her zaman , bu yüzden Foster'ı beklerken kollarımı pencere kenarında kavuşturup dikkatimi dağıtıyorum.

Uzun sürmez.

Kapının çalındığını duyar duymaz sandalyemden fırlıyorum, sonra kendime nefes almam gerektiğini hatırlatıyorum. Gelen sadece Foster'dı.

Şimdiye kadar gördüğüm en çekici adam.

Hayır. Kendimi bu düşüncelerden uzak tutmalıyım. Son üç yıldır bunu yapabilecek yaşa geldim ve onunla zaman geçirmenin bir şeyleri değiştirmesi için hiçbir neden yok.

Akıl sağlığını korumak istiyorsam hayır.

Birlikte duş alma konusunda benimle dalga geçmesi de yardımcı olmuyor. Şaka yapıyor olabilir, ama bu görüntüler beynime çok kolay giriyor.

"Anahtar olmadan içeri nasıl giriyorsun?" Kapımı açarken soruyorum.

"Sana tüm sırlarımı anlatamam." Sıcak bakışları üzerimde geziniyor. "Güzel, hazırsın. Hadi gidelim."

"Listende sırada ne var?" Foster'ı odamdan çıkarken takip ediyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum.

"Bir sürpriz."

"Bu güven verici." "İşte ruh budur."

Gülmeme engel olamıyorum. "Son sürprizin beni uzun ve sıcak bir duşa muhtaç bıraktı."

Foster inliyor. "Şu anda söyleyebileceğim çok fazla ayıp şey var ama dilimi ısıracağım."

Güzel. Çünkü yine, görüntüler.

Yani. Çok fazla. Görüntüler.

Foster beni kampüs dışında bir yerde öğle yemeğine götürüyor ve "Üç numaralı deneyim: tüm yemekleri yemekhanede yemeyin. En sevdiğin yerel mekanları bul."

"Bu sadece, okulda ücretsiz olarak alabileceğiniz yiyecekleri savurganca harcayacak paranız varsa işe yarar."

"İyi bu benim ikramım o zaman."

Öğle yemeğinden sonra, hiçbir sınıfınızda olmayan rastgele biriyle konuşmak ve arkadaş edinmek gibi birkaç küçük şeyi listeden işaretliyoruz - gerçi bu tamamen Foster'a ait çünkü herkes onun kim olduğunu biliyor. Orada öylece duruyorum ve kırıksıklığa girmenin ne anlama geldiğini anlamış gibi başımı sallıyorum. Umarım hâlâ hokey hakkında konuşuyorlardır. Takım, patenler ve buz hakkında bir şeyler söyledikleri anda kulak kesildim.

"Bunun için üzgünüm," diye mırıldanıyor Foster kendimizi çekerken. "Bunun senin rastgele biriyle tanışmanla ilgili olması gerekiyordu."

"Büyük ve güçlü Foster Grant'in huzurundayken bunun olacağını sanmıyorum."

Titriyor. "Bundan nefret ediyorum."

"Neden?"

Başını sallar. "Fark etmez."

"Ray'le ben tanıştım, yani teknik olarak bunu yaptım." "İyi bir noktaya değindin."

"Tamam, nereye?"

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Numara... Hatırlayamıyorum: Kampüs klişesi bir şey yapın." Hacky sack oynayan bir grup insanı işaret ediyor.

"Bunu yapabilecek kadar koordineli olduğumu mu düşünüyorsun? Hiç dikkat ettin mi?"

"hoşlanmadığını biliyorum ama sadece dört kişiler." "Bu sefer insanlardan bahsetmiyorum bile."

Yine de beni oraya sürüklüyor. Ve sürpriz, sürpriz, bunda berbatım. Ama berbat olsam da yeni bir şeyler denemekten keyif alıyorum.

Yüksek lisans programım için buraya gelmemin nedenlerinden biri de bu. Konfor alanımdan daha sık çıkmam gerekiyor.

Grant kardeşlerden birinin korunaklı -belki de fazla korunaklı- olma içgüdümü desteklemekten mutluluk duyarken, diğerinin beni neredeyse kelimenin tam anlamıyla uçurumdan aşağı itmesini ilginç buluyorum.

Bu öğleden sonraki aktiviteler pek yüksek riskli olmasa da, sadece dışarıda olmak ve Foster'la vakit geçirmek bile beni uzun hiç olmadığı kadar gülümsetiyor. Bunu sadece nazik olmak için ya da belki de bana karşı sorumluluk hissettiği için yaptığını biliyorum ama bugünlük bu çekinceleri unutmama izin veriyorum.

Eğlenmeme izin verdim.

Foster bana birkaç şey almak için mola vereceğimizi söylediğinde öğleden sonra olmuştu. Kampüsten çıkıp altılı bira paketi, sandviç ve atıştırmalık bir şeyler alıyoruz, sonra da onun yatakhanesine uğruyoruz.

"Belki burada beklerim," diyorum.

"Hayır, bu da onun bir parçası. gel."

Tereddütle Foster'ı binasına kadar takip ediyorum ve o neye ihtiyacı varsa alırken odasının dışında bekliyorum. Bana hâlâ burada ne yaptığımızı söylemiyor ama kolunun üzerine katlanmış bir battaniyeyle çıktığında parçaları birleştiriyorum.

"Piknik mi yapıyoruz?"

"Listenizdeki on bir numara. Ne olduğunu hatırlıyor musun?" Başımı sallıyorum. "Hiçbir fikrim yok."

"Gitmemen gereken bir yere gizlice gir."

"Umm..." Onu koridorda takip ediyorum. "Yasadışı bir şey yapmıyoruz, değil mi?"

Gülüyor. "Hayır."

Tanrı'ya şükür.

"Sadece okul kurallarına aykırı."

"Foster! Ya yakalanırsak? Ya bizi kovarlarsa ve o zaman yüksek lisans yapma umudum kalmazsa ve doktorama veda etmek zorunda kalırsam?"

"Whoa." Önümde durdu ve boştaki elini omzuma koydu. "Birincisi, sakın ol. İkincisi, buraya her zaman gelirim ve henüz yakalanmadım."

Beni koridorun sonuna ve acil çıkıştan dar, tozlu bir merdiven boşluğuna götürüyor.

"Bu eğlenceli ve makul ölçüde değerli görünüyor." Ona kuru bir bakış attım.

Foster homurdanıyor. "Yukarı ."

Zirveye iki kat daha var gibi görünüyor, bu yüzden Foster'ın aşırı farkında olarak harekete geçiyorum. Bira şişeleri boşlukta birbirine *çarpmıyor* ve en tepeye vardığımızda *üzerinde "Bu kapı alarmlıdır"* yazan bir kapı buluyoruz. *Sadece yetkili personel girebilir.*

"Bunun görüntüsü hoşuma gitmedi."

"Güven..." Kulağıma doğru nefes alıyor. Sonra bana doğru uzanıp kapıyı iterek açtı.

Bir alarmın çalmaya başlamasını bekleyerek yarım saniye nefesimi tutuyorum.

Sessizlikten başka bir şey

yok. "Tanrıya şükür."

"Çok fazla endişeleniyorsun."

Foster beni ileri doğru itiyor ve küçük merdiven boşluğunu geride bırakıp kendimi binanın çatısında buluyorum. Eski bir tuğlayı kapı pervazına sıkıştırıyor ve bir elini yana doğru sallıyor.

"İnsanları izlemeyi seviyorsunuz ve buradan hemen hemen her şeyi görebiliyorsunuz."

Binanın kenarına doğru sürünüyorum ve CU kampüsüne bakıyorum. Buradan daha da büyük görünüyor.

"Vay canına, bu... gerçekten harika."

"Evet." Foster'ın battaniyeyi sermesini izliyorum.

"Buraya her gelir misin? Randevulara falan mı?"

Dudakları seğiriyor. "Hayır, Jacobs'la. Genelde orada, havalandırma deliklerinin yanında oturur ve ateş ederiz. Bazen sadece kaçmak gerekir."

"Daha önce hiç böyle bir dürtüm olmamıştı."

"Gerçekten mi?" Ses tonu meydan okuyucu. "Bana hiç kendini işine kaptırmadığını ve diğer her şeyi dışarıda bıraktığını mı söylüyorsun?"

"Tamam, haklısın."

Foster çantaları benden alıp battaniyenin üzerine uzanıyor ve yanındaki yeri okşuyor. "Ben ısırمام."

"Bu saçma bir şey. Dişleri olan her varlık ısırır. Yiyecekleri bu şekilde tüketiriz."

"Yani, *seni* ısırmayacağım."

"Neden böyle bir şey için güvenceye ihtiyacım olsun ki?" Yaklaştım ve oturdum.

Foster yüzümü inceliyor. "Yine şaka yapıyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. "O kadar belli mi ettim?"

"Hoşuma gitti."

Bu beni gülümsetiyor. Ne yaptığını biliyorum, beni rahatlatmak için iltifat ediyor ama yine de etkili oluyor. Yanaklarımın uygunsuz bir şekilde ısındığını gizlemek için elimi uzatıp sandviçleri çantalarından çıkarıyorum. Foster iki bira alıyor ve anahtarlığındaki şişe açacağıyla kapaklarını kapatıyor.

"Becerikli."

"Tüm temelleri kapsadığımdan emin oluyorum." Foster bir yudum alır ve başını gökyüzüne doğru sallar. "On sekiz numarayı hatırlıyor musun? Gün batımında piknik yapın. Şimdi

Size günün her iki tarafını da gösterdim."

Dikkatimi tekrar güneşin batmaya başladığı yere çeviriyorum. Gökyüzü parlak turuncuya boyanmış ama ışık hızla azalıyor.

Birlikte sessizce oturup sandviçlerimizi yiyor ve gün batımını izliyoruz. Her zaman onun farkındayım.

Koca kalçasının benimkinin hemen yanında olduğunun farkındayım ve yaslandığı elin yanımdan sadece bir santim uzakta olduğunun farkındayım. Yemek yeme ve nefes alma şeklinin farkındayım. Neredeyse düşüncelerini beyninden söküp almak isteyeceğim ama orada bulacaklarımdan korkuyorum. Bunu Seth için yapmadığını söylüyor ama benimle vakit geçirerek tam olarak ne elde ettiğini anlayamıyorum.

Birbirimizi tanıdığımız üç yıl boyunca hep benimle dalga geçtiği izlenimini edinmiştim. Ailenin geri kalanının yanında olmadığımız sürece pek anlaşılamazdık ama bazen ben saçmaladığımda beni anlam veremediğim bir gülümsemeyle izlediğini fark ederdim.

Bazen acıma hissi veriyordu.

Bazen de daha yumuşak.

Ama her zaman benim bir şeyi biliyormuş gibi hissettim.

"Bunu neden yapıyorsun?" Kendimi sormaya zorluyorum.

"Deneyimler falan."

Foster'ın kara kaşları havaya kalkıyor. "Bir nedene ihtiyacım var mı?" "Evet. Çünkü her eylemin arkasında bir motivasyon vardır."

Düşünürken dudakları büzülüyor. "Neden sadece senin arkadaşılığından hoşlandığımı için olamıyor?"

"Benimle vakit geçirmekten hoşlanıyor musun?"

"Buna inanmak çok mu zor? Seth biliyor ve her zaman sağduyulu olmuştur."

Evet, ama Seth ihtiyaç duyulduğunu hissetmeyi seviyor ve ben de ona bunu veriyorum. Hala merak ediyorum. ne o o o çizer

Foster için Ben. "I hala Yapma.

anlıyorum."

Yaklaşıyor ve yanağımı dürtüyor. "Başka biri olsa iltifat bekliyor sanırdım ama sen gerçekten soruyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Tamam... Sakinsin, sanırım." "Sakin mi?"

"Evet, tanıdığım herkes her zaman *açık*. Arkadaşlarım, takımım, hatta çıktığım insanlar bile. Sanki herkes olması gerektiğini düşündüğü kişi olmaya çalışıyor ama sende o enerji yok. Sen sadece *kendinsin*."

"Nasıl başka biri olacağımı bilmiyorum."

Bakışlarımız çarpışıyor ve o bana gülümsediğinde dudaklarım onunkileri taklit ediyor. "Güzel. Senin versiyonunu sevdim."

"Eğer yardımı olacaksa, sen de sakinsin. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum çünkü duyguları kelimelere dökmek benim için zor, ama sen yanımdayken bir şeyler, umm... *yerleşiyor*. Belki de birbirimizi bir süredir tanıdığımız içindir, bu yüzden bu tam olarak yeni hissettirmiyor? Öyle ama değil." Sözlerimi burada kesiyorum çünkü tehlikeli bir şekilde saçmalamaya yaklaşıyorum ve bakalım o zaman ne kadar sakın olduğumu düşünecek.

Tekrar sessizliğe gömülüyoruz ve ben gökyüzünü kaplayan renk lekesine bakıyorum. Bugün en hafif tabiriyle tuhaftı, yine de odaklanabildiğim tek şey buz gibi su, gülümsemeler ve Foster'ın yanaklarını aydınlatan yakıcı kırmızı gün batımı.

kayıyor, yaklaşıyor ve tenimi ürpertiyor. Yaslandığı eli beni okşuyor ve sonra parmak uçları benimkilerin arasına giriyor.

Bu da tabii ki kalbimin boğazıma kadar neden oluyor.

Foster başka bir şey yapmıyor ve bunun bir kaza mı yoksa kasıtlı mı olduğundan emin değilim. Dostça bir hareket mi? Fark etti mi?

Elim gerçekten titriyormuş gibi hissederken nasıl yapmasın?

Umarım benden neler olup bittiğini bilmemi beklemiyordur çünkü ben tamamen kayboldum.

"Biliyor musun," diyor sonunda hava karardığında. "İlk öpücüklerin daha çok lisede olması ne yazık. Bu seninle yaşamak için eğlenceli bir deneyim olurdu."

Ah ... beynim takıldı. İlk *öpücük* mü? Beni gerçekten öpecek mi? *İstiyor* mu?

Tanrım, ne düşünüyorum ben? Bu *Foster*. Muhtemelen bunu sadece varsayımsal olarak söylüyor. Ayrıca, ona bu hayat deneyimini henüz yaşamadığımı söylemekten daha utanç verici tek şey, en azından doğru düzgün değil, kafama bir kuş dışkısı düşmesi olurdu.

Ve evet, bunu zaten yaşadım, bu yüzden bakire durumum - öpücükler veya başka türlü - sonsuza dek sırrım olarak kalacak.

Onun iki birası var ama ben bir taneyle yetiniyorum. Orada oturup gökyüzünü seyrediyor ve her şey hakkında konuşuyoruz. Hokey hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen, Foster'ın hokeyden bahsederken ışıldaması hoşuma gidiyor. Takımından içtenlikle ve geleceğinden umutla bahsediyor.

Foster gitme vaktinin geldiğini söylediğinde hayal kırıklığına uğramadan edemiyorum.

"Son on dakika içinde beş kez esnedin." Elini uzattı ve beni ayağa kaldırmaya yardım etti. "Artık gitmeliyiz."

"Ama ben istemiyorum.."

Foster beni hızlı bir şekilde kucaklıyor ve ben de izin verdiği sürece ona sarılıyorum. Yeterince uzun sayılmaz. "Ayakta duramaman dışında, erken saatte antrenmanım var ve kayamayacak kadar yorgun olursam Koç beni öldürür."

"Bilmeni isterim ki, bu senin hatan."

"Bir gün için çok mu heyecanlı?" diye soruyor .

" gibi bir şey."

Beni yurda götürmek için ısrar etmeden önce her şeyi onun odasına bırakıyoruz ve onun mimari konusundaki anlayışsızlığını hatırladıkça sessizce gülüyorum.

Albany Hall'a vardığımızda Foster, "Seninle bir iddiaya girmek istiyorum," diyor.

"Bir bahis..."

"Sanırım tek bir kelime ile pratik bir ortamda ekip dinamiklerini nasıl anlayacağınızı biliyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "O konuya geri döndük, öyle mi? Bu mümkün değil. Ders materyallerini inceliyorum, ancak bencilliğin ekip çalışmasından daha ağır basmadığı gerçek yaşam durumlarını tutarlı bir şekilde gösteren bir teori yok. Kişisel olarak ilişki kurabilmem için bunu teorik düzeyde anlamam gerekiyor-"

"Tek kelime. Ve eğer onu alırsam, önümüzdeki hafta sonu CU ile UVM arasında oynanacak sezon öncesi maçına gelmelisin."

"Ben hokey maçı yapmam."

"Yapacaksın. Ayrıca benim formamı giyiyor olacaksın."

Gülerken başım geriye düşüyor. Bu şimdiye kadar söylediği en saçma şey olabilir. "Siz hokey oyuncularının biraz egolu olduğunu biliyorum, bu yüzden nazik olmaya çalışacağım, üzerinde numaranız olan bir formam yok."

Foster caymadı. "Seth'in var. Onunkini ödünç alabilirsin." "Bunu yapabilmenin hiçbir yolu yok-"

"O zaman bahse evet demekte zorlanmamalısın." Gözlerindeki meydan okuyan bakış beni duraksatıyor.

"Tek bir kelimeniz var."

Foster gülümsüyor.

"Simbiyoz." Symbi ... *oh*

hayır.

"Bekleyeceğim..." Foster kollarını kavuşturmuş, kendini fazla beğenmiş görünüyor.

"Karşılıklı fayda sağlayan bir ilişkiye sahip iki farklı organizma."

"Birbirlerini tamamlıyorlar. Yani, farklı olsalar ve bir hedefe ulaşmak için farklı yollara sahip olsalar da, birbirlerini daha iyi hale getirmek için birlikte çalışıyorlar. İşte takım budur."

Başımı öne eğdim. "Kahretsin. Bu çok basit."

Foster geri çekilmeye başlar. "Formamın içinde nasıl görüldüğünü görmek için sabırsızlanıyorum."

Sonra ben itiraz edemediğim dönüp gidiyor.

FOSTER

KOÇ HOGAN'IN DÜDÜĞÜ O KADAR YÜKSEK SESLE ÇALİYOR KI ETRAFTA YANKILANIYOR. ama bu onun bağırması kadar gürültülü değil.

Bu antrenmanda tüm takımın uyumu bozuldu. Dün gece ben Zach'leyken birkaç oyuncunun McIntyre'a gittiğini biliyorum ama antrenmandan önceki gece kafayı bulmamaları gerektiğini çok iyi biliyorlar.

Kötü oynadığımızdan değil ama uyum sağlayamıyoruz. Buzdaki en skorer oyuncular olan Ja- cobs ve ben bile bugün her zamanki gibi birbirimize bağlanamıyoruz.

Hepimiz terli, yorgun ve sadece yenilmiş durumdayız.

Bu bazen olur ve gerçek bir oyundan ziyade bir alıştırma sırasında olması daha iyidir.

Özellikle de maç gibi önemli bir maçta.

Hayır, rütbe anlamına gelmiyor ve sadece rakip okullar arasında dostça bir rekabet olması gerekiyor, ancak bundan çok daha fazlası.

"Tekrar koş," diye bağırıyor Koç. "Ve bu sefer, sakın etme!"

Jacobs beni dürtüyor. "Bunu söylerken sesinin Ru- Paul'e çok benzediğini hiç düşündün mü?"

Takım arkadaşşıma kaşlarımı kaldırıyorum. "Ve RuPaul'u tanıyorsun- çünkü..."

"Hey, heteroseksüel bir adam *Drag Race*'i takdir edebilir. Bu komik."
Ona dokunmayacağım. "Lütfen şu işi bitirip eve gidebilir miyiz?"
Jacobs şaşkın görünüyor. "Neden buradan kaçmak istiyorsun?
İnek asistanla ateşli bir randevu mu?"

"Hayır. Tekrar söylüyorum, çıkmıyoruz, göt herif. Sadece buzun
üzerinde emmekten bıktım."

"Bekle, bana kızgın mısın?"

"Jacobs ve Grant! Kımıldayın."

Koç'un sesiyle ikimiz de irkildik.

Uygulama daha iyiye gitmiyor ve nerede yanlış yaptığımızı
bilmiyorum.

Bu sinir bozucu.

Eğer yakında birlikte çalışmaya başlarmazsak, hiçbir maçı
kazanamayız. Eğer maç kazanarmazsak, hiçbir gözlemci ya da menajer
bizimle ilgilenmeyecek. NHL'de büyük hayalleri olan sadece ben
değilim.

Koç yine düdüğünü çalıyor ama bağırarak yerine mağlup bir sesle
"Duşlara" diyor.

Soyunma odalarına doğru yürürken hepimiz başımızı öne eğiyoruz.

Odamın önündeki banka otururken ellerimi terli saçlarımda
gezdiriyorum.

Savunma koçumuz bağırarak devralırken, Koç Hogan kollarını
kavuşturmuş ve yüzünde sert bir ifadeyle köşede somurtuyor.

O bize bağarmaya devam ederken biz de eşyalarımızı çıkarmaya
başladık.

"Vermont Üniversitesi sizi silip süpürecek. Hepinizi." Koç Stevens
motivasyon konusunda Koç Hogan'a rakip.

Antrenman formamı çıkarıp en yakın çamaşır kutusuna atıyorum.

"Orada bir takım olarak çalışmaya başlamalısınız yoksa gelecek hafta UVM canınıza okuduğunda hepiniz gururunuzu bir kenara bırakmak zorunda kalacaksınız."

Vermont Üniversitesi'nin bu maçı kazanacağı düşüncesi beni kazanmak için ateşliyor.

Prestijleri var. Geçmişleri var.

Kendilerini beğenmişler ve birinin onları bir ya da iki ... ya da beş basamak aşağı indirmesi gerekiyor.

Son on yılda Frozen Four'a katılamadılar. Biz üç kez katıldık, elimiz boş dönsek bile.

Daha iyi bir takım olmamız gerekirken, söz konusu onlar olduğunda lanetleniyoruz.

Onlara karşı oynadığımız son on sezon öncesi maçın yedisini kaybettik.

Onları yendiğimiz o üç yıl mı? O yıllar Frozen Four'a katıldığımız yıllardı.

Tesadüf, batıl inanç, her neyse, tek bildiğim eğer bu maçı da kaybedersek tüm sezona veda edebiliriz.

Bu Colchester U'nun laneti ve her yıl yüzümüze vuruluyor.

Bu maça çok şey bağlı ama tek düşünebildiğim Zach'in tribünde benim numaramı giyerek oturması.

Ve kahretsin, belki de Jacobs onun dikkat dağıtıcı olduğu konusunda haklıdır. "Grant!" Koç Hogan bağırıyor ve kafamı kaldırıyorum. "Ne?"

"Herkes liderlik için size bakıyor olacak. Herkesin doğru kafa yapısında olduğundan emin olmak senin sorumluluğun. Buzda herhangi bir hata istemiyoruz." Odanın etrafına baktı ve ben

Jacobs'un gözlerinin içimi yaktığını hissediyorum. "Kavga çıkmasının cazip olacağını biliyorum ve bu noktada muhtemelen kaçınılmaz. Oyuna sadık kalmanız için size ne kadar bağırsak bağıralım, hepiniz daha iyisini bildiğinizi sanıyorsunuz."

Kendimizi savunmak gerekirse, UVM hokey takımı pisliklerle dolu ve buzda çıkan kavgalar her zaman bir şekilde onlar tarafından kışkırtılıyor.

Aklımıza girme konusunda ders alıp almadıklarını merak ediyorum çünkü bu konuda çok uzmanlar.

"Özensiz penaltı yok! Kavga yok!"

"Evet, Koç," diyoruz hep bir ağızdan.

Hışımın soyunma odasından çıkar ve kapı, sonun yankılanan sesiyle kapanır.

Hepimiz çeşitli soyunma durumlarında oturmaya devam ediyoruz.

Etrafımızı saran mağlup bir hava var, bir fırtına bulutu gibi alçakta ve ağır bir şekilde asılı duruyor.

Bu çocukları toparlamak benim işim ama bugün bunu yapabilecek miyim bilmiyorum.

"Bu antrenman berbattı," diyorum açık açık. Birkaç kişi kıs kıs güldü.

Beck, "Yılın moral konuşması ödülü Grant'e gidiyor," diyor. Daha fazla kahkaha.

Atmosfer biraz rahatlıyor ve belki de çocukların şu anda ihtiyacı olan şey, bu tek maçın tüm sezonu mahvetmesiyle ilgili tehditler değil. Onlara bağırılmasına gerek yok.

"Gerçekten de hepiniz yarının sadece bir oyun olduğunu unutmamalısınız. Bu bir rütbe değil. Sezon için bir anlamı yok. CU lanetini unutun ve sahaya çıkıp eğlenin."

"Ya kaybedersek?" Simms, o ilk gün zor anlar yaşattığım çaylak, soruyor.

O ilk günü geride bıraktık ve çocuk yetenekli ama hala acemi.

"Eğer kaybedersek? Çok basit. Okulumuzun tarihinde CU lanetini yenen ilk takım oluruz. Bu yıl ya Frozen Four ya da ölüm var çocuklar."

Çocuklar soyunmayı bitirip duşlara doğru ilerlerken odanın içinde alkışlar ve çığlıklar patlar.

Jacobs yaklaştı. "Bu uzun bir emir, Kaptan."

Gülümsüyorum. "Belki de güvende olmak için yarın akşam kazandığımızdan emin olmalıyız."

"öyle." Jacobs ağzını açtı ama hızla tekrar kapattı. "Aramız iyi mi?" Ben soruyorum.

Rahatlamış bir nefes verdi. "Ben de sana bunu soracaktım."

"Zach saçmalığını bırak ve sorun yok."

Ellerini havaya kaldırır. "Düşmüş bilin." "O zaman bizi havalı say."

Uzaklaşırken sırtımı tokatlıyor.

Duş alıp eşofman ve giydikten sonra telefonumu kontrol ettiğimde kardeşimden bir mesaj buluyorum.

Şaka mı yapıyorsun? Zach'in senin numaranı giyerek aptal maçına gitmesini mi istiyorsun?

Bir bahsi kaybetti.

Telefonum çalmaya başladı.

Çantamı kaptığım gibi, cevap vermek için dışarı çıkıyorum. "Ne?"

Kardeşimi seviyorum. Gerçekten seviyorum.

"Ne? Ne? *Ne yaptığının farkında* mısın? Ne yaptığın

hakkında bir fikrin var mı?" "Ben... bir arkadaşımın bahse girdim ve o kaybetti?"

"Sana ona göz kulak olmanı söylüyorum ve sen onu hokey maçına götürüyorsun. *Hokey*."

"Hokeyin nesi var?"

"Hiçbir şey. Zach Sawyer değilsen tabii."

Öfkelendim. "Siz ikiniz bana ne söylemiyorsunuz? Bunun benden ona göz kulak olmamı istemenizle bir ilgisi var mı?"

"UVM takımındaki Morris'i tanıyor musun?"

"Bizim deyimimizle göt McDickface mi? Evet."

Seth uzun uzun iç geçirir. "Nedense geçen yıl Zach onun radarındaydı. Sanki onu bir grup insanın önünde küçük düşürmekten zevk alıyordu. Çoğunlukla ona çelme takmak ya da onu itmek gibi çocukça şeyler. Ona aşağılayıcı şeyler söylüyordu."

"Ne oluyor lan?"

"Zach'in neden ve nasıl onun hedefi haline geldiğini bile bilmiyorum, sadece Zach'in hayatını bir süreliğine cehenneme çevirdi. Yemekhanelerini bile değiştirdi ve Morris'in olabileceği her yerden uzak durdu."

Göğsüm yanıyor ve öfkem kabarıyor. "Ben hallederim." "Her neyse, maço adam. Bunu halletmenin tek yolu Zach'i yarın gece göndermeyerek."

"Gitmek istemediğini mi söyledi, yoksa sen mi ?" "Ne?"

"Gelmeyi planladığını nereden biliyordun?"

"Formamı istedi."

"Bu size onun orada olmak istediğini göstermiyor mu?"

"Hayır." Homurdanıyor ve hayal kırıklığını telefonda hissediyorum. "Bana bunu bir kanıtlamak için yaptığını söylüyor. Sanki kendi başına gibi."

"Seth... Zach'in bir çocuk olmadığını biliyorsun, değil mi? Kendi başının çaresine bakabilir."

"Onun incindiğini görmek istemiyorum."

"Bu takdire şayan bir davranış ama ona karşı bu kadar aşırı korumacı olmanızdan nefret ettiğini hissediyorum. Ve güven bana, yarın orada olmak isteyecektir."

Gece."

"Neden?"

"Ne kadar harika olduğumu görmek
için. Duh." Ve Morris'in intikam
aldığını görmek için.

Ona verdiğim sözü bozmayı planladığım için Koç'a sessizce bir
Özür gönderiyorum ama *herhangi* birinin Zach'in peşine düşeceği
düşüncesi koruyucu i g d lerimi ortaya çıkarıyor. Sanırım ortak bir
noktamız var.

 kimiz de onu korumak istiyoruz.

ZACH

NEREDEYSE SINIRLERIM BOZULACAKTI. *Hokey* OYUNU MU? BU DÜNYADA Beni ele mi geçirdi?

Giyinirken ve saçımı düzeltmeye çalışırken neredeyse titriyorum, ama bu ilk kez endişe değil. Aslında... bunu dört gözle bekliyorum. Belki de. Muhtemelen. Yansımamdan uzaklaşıp eşyalarımı toplarken bir nefes çekiyorum.

Çatıdaki pikniğimizden bu yana geçen bir hafta içinde Foster'ın programı hokeyle dolup taşıtı ama yine de benimle iftarda buluşmak ya da geceleri bana mesaj atmak için zaman ayırdı. Ne zaman sıcak kahkahasını duysam ya da midemde kelebekler uçuşmasına neden olan bir bakış atsa, bunu Seth için yaptığına kendimi ikna etmekte zorlanıyorum.

İyi olup olmadığımı ya da bir şeye ihtiyacım olup olmadığını hiç sormuyor. Sadece orada.

Bu da muhtemelen yapabileceği en iyi şey.

Maç UVM'de oynanacak. Mezun olduğumdan beri oraya ilk kez gideceğim, bu yüzden karakteristik olmayan heyecanım hakkında ikinci kez düşünmeden önce gidiyorum.

Maçtan önce her zamanki kahvehanemizde Seth'le buluşacağım ve kendimi beklentinin bundan kaynaklandığına ikna ediyorum. Son üç yıldır Seth'i neredeyse her gün gördükten sonra

Onsuz olmak zordu. Bağımlılığa ihtiyacım olduğunu kabul edebilirim ama o benim uzun zamandır güvenli alanımdı.

Ne kadar cazip olursa olsun, güvenli olana bağlı kalmanın uzun vadede bana yardımcı olmayacağını kendime hatırlatıyorum.

Kampüste alışık olduğumdan daha fazla insan var, gerçi bunun nedeni büyük olasılıkla büyük bir heyecanla beklenen spor karşılaşmaları olduğunda kütüphaneye saklanmam. Oyunlar sporculara güven aşıyor gibi görünüyor ve ben yanlış yapamayacağına inanan kaslı erkeklerden ne pahasına olursa olsun kaçınılması gerektiğine inanıyorum.

Ve yine de, tam ortadayım. Foster için.

Foster'ın aptal bahsi.

Seth sihirli bir şekilde her zamanki masamızı cam kenarına çekmeyi başardı ve buranın ne kadar kalabalık olduğunu göz bulundurarak yerimizi kaybetmemek için içkilerimizi aldım. Siparişimiz hazır olduğunda masaya yöneliyorum ve dikkatim onun yanındaki koltukta katlanmış halde duran lacivert ve gümüş rengi kumaşa takılıyor. Yüce İsa, *bunu* sadece giymekle kalmayacağım, etrafım beyaz, yeşil ve altın rengi bir denizle çevrili olacak. "Anlaşılan birkaç kişi bu maça gidiyor," diyorum Seth'e.

Ben yaklaştıkça. Sesim konuşmalar arasında neredeyse kayboluyor.

Güldü ve içecekleri masaya koymak için ayağa fırladı ve sonra beni kucakladı. Ve, tamam, evet, boşluğa ihtiyacım vardı ama *buna* da ihtiyacım vardı. Tutunduğum gergin enerji bir nefesle serbest kaldı.

"Birkaç kişi mi? Burası tıklım tıklım olacak, Zach." Seth köşedeki kabine geri dönüyor ve ben de aceleyle diğer tarafa geçiyorum. "Bu maç neredeyse Frozen Four kadar büyük. Resmi bir sezon öncesi maçı bile değil, ama okullar arasında süregelen bir gelenek, bu yüzden büyük bir olay."

"Frozen Four nedir?"

"Hokey şampiyonası." İçkisini eline aldı ve uzun bir yudum alırken beni izledi. "Foster'la ne kadar yakınlaştığınızı düşünürsek, bunu zaten bilmemenize şaşırdım."

Onun adını duyduğumda yanaklarımın ısınmaya başlamasına lanet ediyorum. "Kesinlikle yakın değiliz."

Seth formayı alır ve masanın üzerine koyar. "Bundan emin misin?"

"Evet." Elime aldığımda kaşlarımı çatıyorum. "Saçma bir bahsi kaybettim." "Madem saçmaydı, neden devam ediyorsun?" "Çünkü yapılacak en etik şey bu."

"Mmhmm."

Bu ses bana güven vermiyor ama Seth ne söylememi istiyor? İkiz kardeşine karşı küçük, ergen bir aşk beslediğimi mi? Bunu yüksek sesle paylaşmayacağım.

"Beni utandırmaya çalışıyorsun," diye .

"Seni kızdırmak çok kolay." Beni dürtüyor. "Colchester'daki en zeki insan olmak nasıl bir şey?"

Derslerimi kastediyor ama aklıma hemen Foster ve onun bana tüm takım dinamikleri kavramını açıkladığı basit yol geliyor. "Aslında son zamanlarda kendimi oldukça alçakgönüllü hissediyorum."

"Alçakgönüllü. Sen mi?"

"Evet." Gülümsüyorum. "Çok güzeldi." "Tamam, beni bilgilendirmelisin."

"Aslında, sanırım bunu kendime saklayacağım." Formayı açıyorum, gözlüklerimi çıkarıyorum ve kazağı başıma geçiriyorum. "Kaybedilmiş bir bahisle bitti diyelim."

Seth formasına kahvesini devirmiş gibi bakıyor. "Bitti mi? Yani başka bahis yok mu?"

Ne söylememi istediğini biliyorum ama ellerimi lacivert kumaşın üzerinde gezdirirken durumun böyle olup olmadığını merak ediyorum. Bugünden sonra ne olacağını, Foster'la arkadaş kalıp kalmayacağımızı ya da bu her neyse onu kestirmek zor ama bu bir son gibi gelmiyor. Ve eğer onun formasını giyerken duyduğum heyecana bakılırsa, arkadaşlığımızın bitmesini *istemediğim* çok açık. "Emin değilim."

"Yine de neye benzediğini biliyorsun, değil mi?" Seth'in sesi tam olarak düşmanca değil, ama orada sert bir şey var.

"Ne?"

"Sen. Onun numarasını taşıyan."

"Bunun egoist bir sporcu olduğunu varsayıyorum." "Onun erkek arkadaşına benziyorsun."

Ben başlıyorum. "Eminim bu.. hiç de değil-"

"Evet. Aileler ve ortaklar numaranın olduğu özel formalar sipariş edebilirler, böylece insanlar hangi oyuncuya ait olduklarını bilirler."

"Ne demek istiyorsun?" Kahretsin, sesim neden bu kadar yumuşak çıkıyor.

Seth tereddüt eder. "Seninle oynamasından endişeleniyorum."

Ahh. Neden göğsümden vuruldum? "O yapmazdı..." "Canının yanmasını istemiyorum. Hepsi bu kadar. Kardeşim Kendini beğenmişlik yapıyor, yatıp kalkıyor ve NHL'ye gidiyor. Ciddi bir şey yapmıyor. Açıkçası onu seviyorum ama bu tam da onun oyunlarından birine benziyor. O bunu zararsız bir eğlence olarak görüyor ama ben senin-"

"Belki de ihtiyacım olan şey zararsız bir eğlencedir." Seth'in yüzü düştü.

"Ne?"

"Bana öyle geliyor ki insanlarla ne kadar çok vakit geçirirsem kafamı o kadar çok karıştırıyorlar. Çalıştığımı ve ilişki kurmak için gerekenleri öğrendiğimi sanıyordum, ama hala kaybolmuş durumdayım." Kahvemden bir yudum alırken Ray'i düşünüyorum. "İnsanlar tuhaf."

"Bunun kardeşimle yatmanla ne alakası var?"

İçkimi içerken boğuluyorum. "?"

"Zararsız eğlence olayında bahsettiğim şeyin bu olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Hayır, kesinlikle yapmadım."

"Ah, Zach." Aramızdaki gerginlik kayboldu. "Kardeşimle takılmak bile senin saflığını iyileştirmemiş."

Kaşlarımı çattım ama .

Seth bana dersleri ve tanıştığı bir kız hakkında bilgi verirken işimizi bitirip ... arenaya mı gidiyoruz? Stadyuma mı? Yürürken başparmağımı formanın gümüş süslemelerinde gezdirmeden duramıyorum. Sakinleştirici.

Seth bana bir bakış daha attı. "Sanırım sana kendininkilerden birini vermediği için memnun olmalıyım."

Neden bir fark yarattığından emin değilim. Muhtemelen Seth'in forması üzerimde büyük dursa da, Foster'inkini ödünç alsaydım olacağı gibi değil. Onu kendime sarmak istiyorum. "Haklısın, bu çok gülünç olurdu."

"*Daha* saçma."

Gülüyorum. "Evet, daha fazla."

Kapının yanında duruyoruz ve Seth beni kenara çekiyor. "Bunun senin için sorun olmadığına emin misin? Bunu gururun yüzünden falan yapmıyorsun değil mi?"

"Bu çok saçma bir kavram."

"Şey... o zaman Foster'ı etkilemek için. Bilmiyorum. Bu hiç sana göre değil."

Binaya girmeye çalışan kalabalığa bakıyorum. "Burada olduğumu bile bilmeyecekken bu pek de etkileyici değil."

"Yapmasını istiyor musun?"

"takip ettiğimi bilmesini istiyorum."

Seth'in kaşlarının arasında, endişelendiğinde hep olan o kırıksıklık oluşuyor.

"Bu bir haysiyet meselesi," diye açıklıyorum.

"Bunu sadece bir kez soracağım..." Bana dönerken acı çekmiş gibi görünüyor. "Kardeşime karşı bir şeyler mi hissediyorsun?"

"O... iyi." Kelimelerim boğazımda düğümlenmeye çalışıyor. "Hadi ama Zach, ne istediğimi biliyorsun."

Biliyorum. Titreyen ellerim bunu açıkça gösteriyor. "Onu bu soruya cevap verecek kadar iyi tanımıyorum." Başka tarafa bakıyorum. "Ama onu çok çekici buluyorum. Besbelli. Gerçi bir tek ben değilim. Kampüsün yarısı açıkça - hayır, üçte biri, bekle, yani... Çeyrek ile üçte biri arasında ne var?"

Seth bir an bana baktı. "İçeri girebileceğinden emin misin?" "Neden olmayayım ki?" Yanaklarım yanıyor.

"Morris."

"Oh." Morris. Beynimi düğüm düğüm eden her ne idiyse, sular çekildi. Ne zaman Morris'i düşünsem, kontrolümü tamamen kaybettiğimi düşünürüm. Bana doğru geldiğini gördüğümde, yürümeye devam etmeme izin verilip verilmeyeceğini ya da kendimi yerde bulup asla bilemezdim, ama hangi seçeneği seçerse seçsin, bunu durduracak gücüm olmadığını biliyordum. Yapabileceğim tek şey olmasına izin vermektir ve bir süre sonra kendimi kandırarak ona izin vermenin benim seçimim *olduğunu* düşünmeye başladım. "Oyunla o kadar meşgul olacak ki benim varlığımı bile hatırlamayacak."

"Evet ama o bir hokey oyuncusu ve sen de onlarla dolu bir arenaya çıkmak üzeresin. Geçen yıldan sonra, bu seni, ne bileyim, gergin falan yapmıyor mu?"

"Neden ki?"

"Hokey oyuncularından zorbalığa uğradın."

"Hayır, Morris tarafından zorbalığa uğradım. Tüm hokey oyuncularını kabadayı olarak stereo-tiplemem gerektiğini mi söylüyorsun? Çünkü kardeşin

ve bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadı."

Seth benimle ne yapacağını bilmiyormuş gibi başını sallıyor. "Tamam, hadi gidelim."

İçeri girip yerlerimizi aldık ve maçın başlamasını bekledik. Seyirciler arasında açık taraflar olduğu belli oluyor ve Seth diğer formalıların arasına karışabileceğim CU tarafında bana katılıyor.

"Annemle babam buralarda bir yerde," diyor Seth.

"Ne yazık ki onları göremiyoruz." Artık bulduğumuza göre, maç bitene kadar yerimden kıpırdamamaya kararlıyım.

Atmosfer daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor ve başlama saati yaklaştıkça kalabalık daha da artıyor. Biraz aşağıımızda bir kavga çıkıyor ve güvenlik suçluları dışarı çıkarıyor.

"Kavganın buzda olması gerekmiyor mu?" Onların gidişini izlerken düşünüyorum.

"Bu maçla değil. Rekabet bir üst seviyede. Sadece bekleyin."

Işıklar söner ve ardından yorumcular devreye girerek takımlar kayarken onları anons eder.

Pistin etrafında hızlıca kayıyorlar, her takım buzun kendi tarafında kalıyor ama sanki aralarındaki düşmanlığı ve öfkeyi hissedebiliyorsunuz.

Milli marşın zifiri bir yorumuna katlanmak zorundayız ve sonra oyun başlıyor.

Foster buzun ortasına doğru kayarken bakışlarım onu takip ediyor. Oyunu tamamen anlıyorum.

Çalmaya başlayana kadar.

Oradan sonra kayboldum. Sadece hakkında hiçbir şey bir oyun olduğu için değil - *disk* hariç, o terminolojiyi çok iyi biliyorum ama *Foster* yüzünden. Buzun sahibiymiş gibi kayıyor ve ben çeviremiyorum. Çünkü ... kimyasallar. Vızılıtlı, seğirten, tüketen kimyasallar onun dışındaki her şeyi yok ediyor.

Oyuncular sürekli değiştiriyor ve bu da beynimi ağrıtıyor.
Foster bir an buzda, bir an değil.

Dürüst olmak gerekirse skorsuz bir maç ve oldukça sıkıcı. Sadece Foster'ın sahada olduğu zamanlar ilgimi çekiyor.

Paten kayma şeklinden dolayı da suçlanamam. Buzun her yerinde o var. Hızlı, güçlü ve-

Slam!

Foster birini öyle sert itti ki, zıpladım. Bu antrenmandaki gibi bir uyarı vuruşu değildi. Bu ... emin değilim.

Ondan sonra sanki bir şalter atıyor ve hepsi kana susuyor. Açlık Oyunları'na hoş geldiniz. Sinirini atmaya çalışan tek kişi Foster değil. Bu hareketlerin çoğunun yasal olduğuna inanamıyorum. Birinin kötü bir şekilde yaralanması an meselesi. Birkaç dakika sonra hokey sopasını birinin bacaklarına vurana kadar dikkatim Foster'dan başarıyla çekilmişti.

"O ne ..." Seth gülüyor. "Oh hayır."

"Oh hayır, ne?"

UVM oyuncusu ayağa kalkıyor ve duyamadığım bir şeyler bağırıyor. Kaskı çıkıyor ve Foster bir saniye sonra buza giriyor. Foster'in saçları terden yüzüne yapışmış ve hiç bu kadar .. kızgın.

Sonra kime bağırdığını fark ettim. "Morris mi o?"

Foster'ın takım arkadaşlarından biri onu tutmak için göğsünü tutarken Seth, "Her şeyi etmiş olabilirim," diyor.

"Sen mi? Onun orada ne işi var? Lütfen bana bunun tipik olmadığını söyle?" Daha fazla oyuncu itiş kakışa dahil olmaya başladıkça muhtemelen adrenalinden dolayı nabzım bir kademe yükseldi.

"*Tam olarak* tipik değil," diyor Seth. "Ona Morris'ten bahsetmiş olabilirim. Ve senden. Ve bu oyundan hemen önce bunun aptalca bir şey olduğu açık."

"Ne yap-"

Foster'ın eldivenleri çıkıyor ve Morris'e doğru hamle yaparak onu buza yapıştırıyor. Kalabalık patlıyor. Sallanan kollar dışında pek bir şey göremiyorum ve sonra takımlar birleşiyor ve gözden kayboluyorlar.

Bir şekilde ekip kavgayı ayırıyor ama şimdi de bağıran adamlar var ve Foster hiç de komik olmayan bir şekilde gülüyor. Koltuğumun kenarındayım, ne haltlar döndüğünü anlamaya çalışıyorum.

"salağı." Seth önümüzdeki koltuğu tekmeliyor. Foster kanıyor.

"Neler oluyor?" Morris sendeleyerek patenlerinin üzerine çıkarken zayıf bir sesle soruyorum.

Seth cevap vermiyor. Cevap vermesine gerek yok. Bu tamamen rastlantısal bir tesadüf myd, yoksa *benim yüzümden* miydi?

Foster'ın buzdan gönderilişini izliyorum. Kaskını almak için kayıyor, sonra da kim bilir nereye gitmek üzere pistin dışında kayboluyor.

"Nereye gidiyor?"

"Soyunma odası. Oyundan atıldı." "Bir soru daha."

"yle mi?"

Seth'e dönüyorum. "Oraya nasıl gidebilirim?"

FOSTER

KASKIMI DUVARA FIRLATIYORUM VE YERE DÜŞÜYOR.

büyük bir *gürültüyle* yere düştü.

Öfke, adrenalin ve dövüşme dürtüsü hâlâ derimin altında kaynıyor. Morris'e yeterince uzun süre ateş edemedim.

Oyundan çıktığım için kızgın olmalıyım ama değilim. Yaptığım şeyden zerre kadar pişman değilim. Sadece yumruk atmasına izin verdiğim için pişmanım.

Parmak eklemleri yapılmış? Elmastan mı?

Parmağımı kaşımda gezdiriyorum ve yapış yapış kan geliyor. Çok değil ama çok acıtıyor.

Patenlerimi çıkarmalıyım. Etrafta zıplamalı, odada volta atmalı ve tüm bu ekstra enerjiyi dışarı atmaya çalışmalıyım.

Dışarıdayken tek düşündüğüm, geçen hafta bütün günü birlikte geçirdiğim Zach'in -gülümseyen, şakalaşan ve o kadar gergin olmayan Zach'in- o sik kafalı tarafından zorbalığa uğramasıydı ve kendimi kaybettim.

Bağcıklarımı çözmek için sıraya oturduğumda kapı açılıyor ve periyodun geri kalanı oynanırken koçlardan birinin önümüzdeki beş dakika boyunca bana küfürler yağdırmasını bekliyorum.

Kim olduğunu bile fark etmedim. Başımı eğip patenlerimin bağlarını çözmeye devam ediyorum.

"F-foster?"

Emin olamadığım sesle başımı kaldırıyorum.

Zach orada duruyor, formamın içinde çok seksi görünüyor. Saçları sanki eliyle karıştırmış gibi dağınık ve inek gözlükleri yeşil gözlerini beni çıldırtacak şekilde çerçeveleyiyor.

"Buraya nasıl... nasıl girdiniz?"

"Seth. Kardeşin olduğumuzu ve seni kontrol etmek istediğini söyledi." Zach'i kardeşim olarak düşünmek kendimi iğrenç ve tiksindirici hissetmeme neden oluyor,

Ama bunu görmezden geliyorum çünkü soyunma odasına nasıl girdiği umurumda değil. Burada olması çok şey ifade ediyor. "Yaptığın şey bu mu? Beni kontrol mü ediyorsun?"

İki deneme adımı atıyor ve sonra, sanki bir anda, devam etmeye karar veriyor.

Zach yaklaşıyor ve diz çöküyor. Gördüğüm manzara karşısında nefesim kesildi.

Uzun, ince parmaklar kaşımın üstünde ve yanağımda geziniyor. "Yaralanmışsın."

Öfkelendim. "Yaşayacağım." Bana dokunmaya devam etmezse yaşayamayabilirim; çok iyi hissettiriyor.

Eline eğilmek istiyorum ama kendimi tutuyorum. Onu korkutmak istemiyorum.

"Bunu neden yaptın?" diye sorar.

Yalan söyleyebilirim. Ona bunun bir spor olduğunu ve kavgaların olabileceğini söyleyebilirdim. Ama dışarıdaki herkes bunun tipik bir dövüş olmadığını biliyor. Başından beri Mor-Ris'i hedef almıştım ve aynı anda buzda olmamıza rağmen, ona saldırma şansım olduğu anda saldırdım.

"Morris bir pislik."

Zach elini yüzümden çekmeye çalışıyor ama ona izin vermiyorum. Elim onunkini kapatıp yanağıma bastırıyor.

Bakışlarını kaçırıyor. "Seth bana onun hakkında bir şeyler bildiğini söyledi. Ve beni."

"Sen ve o. Bekle, *sen* ve *o* mu vardı? Birlikte mi?" "Hayır. O... O özel bir tür pislik mi bilmiyorum, ama o ..."

"Bana anlatmana gerek yok. Seth bana yeterince anlattı."

Sonunda elini , ben de bıraktım. "Yani orada... buzun üzerinde..."

"Senin içindi."

"Senden bunu yapmanı istemedim." Sesi çok yumuşak. Yani *o*.

"Asla ," diye mırıldandım. "Morris karmanın bir sürtük olduğunu öğrenmeli. Sana böyle davranmaya hakkı yoktu."

"Başın belaya girecek mi?"

"Hiç şüphesiz."

"Yapmamalıydın-" "Zach?"

Gözleri benimkilerle

buluştu. "Buna

değdi."

Bana anlamamış gibi bakıyor ama içinde bir takdir de var.

Öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilere bastırdığımda ne yaptığımı gerçekten bilmiyorum.

Aşırı enerjiyi suçla. Adrenalinini suçla. Kontrol eksikliğimi suçla.

Burada neyin hatalı olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, artık bunu yaptığıma göre, ben de varım.

Zach ilk başta tepki vermiyor ve ben de onu zorlamak ve beni öpmesi için ikna etmeye çalışmak istesem de sınırları aşmak istemiyorum.

Geri çekiliyorum.

Gözleri şaşkın, dudakları hâlâ büzük.

"Özür dilerim, iğrenç ve terliyim ve-"

Bu sefer arayı kapatan o oldu. Ağzı benimkine çarpıyor, belki biraz fazla hevesli.

Kıvrak vücudu daha da yaklaşarak hokey baskı yapıyor. Elim sırtına dolanıyor ve şu anda hokey kıyafetlerime lanet ediyorum.

Daha yakın olmak istiyorum. Onu bana karşı hissetmek istiyorum.

Dudakları ayırık ama yeterince değil. Dilimi ağzının kenarında gezdiriyorum, o da biraz daha açıyor.

Bu fırsatı değerlendirip .

Boğazının arkasından çıkardığı gergin ses doğrudan sikime gidiyor.

Dilimi onunkinin üzerinde gezdirirken elimle başının arkasını kavıyorum.

Başa geçmeme izin veriyor, ellerimde nasıl da uysallaştığını görünce aklım başımdan gidiyor.

Bir inilti kaçıyor benden.

Geri çekiliyor ama kollarımdan ayrılmıyor. Dudakları şişmiş, gözleri kocaman.

Ağzı bir şey söylemeye çalışır gibi açılıp kapanıyor ama ses çıkmıyor.

"Zach?"

Kalabalığın tezahüratları ve arenadan çığlıklar koridora ve soyunma odasına kadar süzülür.

İrkildi. "O da neydi?"

"Dönem bitti. Gitseniz iyi olur. Bu soyunma odası bana bağırarak isteyen bir grup kızgın hokey oyuncusu ve koçla dolmak üzere."

Mümkünse gözleri daha da açılıyor. Ayağa kalkıyor, bacakları biraz sallanıyor ve ekibim içeri dalmadan önce odadan dışarı fırlıyor.

O kadar hızlı gitti ki ne bile zar zor algılayabiliyorum. Zach'i öptüm.

Zach.

"Ona asılamazsın." Seth'in sözleri kafamda tekrarlanıyor.

Kardeşim beni öldürecek... eğer ekibim işi önce yapmazsa.

Ekipmanlar yere bırakılıyor ve çocuklar suratları asık bir şekilde kendilerini etrafımdaki banklara atıyorlar.

Koç, yıkım yolunda ilerleyen bir fırtına gibi gelir. Sadece bir evi hedef alan hortumlar gibi.

Şu anda *Oz Büyücüsü'ndeki* Dorothy gibi hissettiğime dair bir şaka yapmak isterdim ama başımın ciddi bir belada olduğunu ve şaka yapmanın işleri daha da kötüleştireceğini biliyorum.

"Bunun neyle ilgili olduğunu bana söylemek ister misin?"

Koç bağılıyor. "En iyi savunma iyi bir hücumdur?"

Sanırım Koç'un alnındaki damar patlayabilir.

"Biz kirli oynamayız," diyor Koç. "Bu ya kişiseldi ya da kontrol kurallarını aniden unuttun. Peki sen kişisel meselelerini takımın önüne koyan bencil bir pislik misin, yoksa aptalın teki misin?"

Tek seçeneğim bunlar mı?

Bunun hileli bir soru olduğunu hissediyorum. "Bencil mi?" Aptal olmaktan iyidir, değil mi?

Koç buna izin vermiyor. "Sen kaptansın! Takım önce gelir!"

Söyleyebileceğim milyonlarca şey var.

Morris bunu hak etti.

Morris pisliğin teki.

Bu maç sıralama için sayılmıyor.

Bunların hepsi gerçek olabilir, ancak Koç'un önemseydiği tek gerçek çok daha basittir.

"Aklımı kaybettim." Morris'i hedef almayı planlamıştım, bunu inkar etmeyeceğim ama bunun yasal hamlelerle olması gerekiyordu. Sonra buza çıktım.

ve Zach'e her ne boktan sebeple olursa olsun nasıl eziyet ettiğini düşündüm ve tüm angajman kuralları pencereden dışarı çıktı. Aklımı kaybettim ve soğukkanlılığımı yitirdim.

"Ve şimdi takımın bu yüzden maçı kaybedebilir. Git duş al. Yüzündeki kesiğe bakması için takım antrenörünü çağıracağım." Takımın geri kalanına döner. "Bu takımda ilk çizgide olmak istiyorsanız bu size ne yapmamanız gerektiği konusunda bir ders olsun."

Bekle, ne?

Koç bana döndü. "Sezonun ilk maçına çıkmayacaksın."

Ne oluyor lan?

Diğerlerinin nefesi kesilirken odanın havası çekilir. Başka bir oyuncu olsaydım, bana bağırırlardı, hepsi bu.

Görünüşe göre, takım kaptanı olduğum için daha yüksek bir standarda tabi tutuluyorum.

Gözlemcilerin bu yıl beni izleyecek olması ve kadar çok maç oynamam gerekmesi önemli değil. Mezun olduktan sonra NHL'de oynamak istemem önemli değil.

ettim. Hikayenin sonu.

Takım buza döndüğünde, duşa giriyorum.

Sıcak su üzerime çarpıyor ve alnımı acıtıyor. Bu beni tamamen yeryüzüne geri getirmeye yetiyor ve annemin bize defalarca eylemlerinizin her zaman sonuçları olduğunu söylediğinde haklı olduğunu anlamamı sağlıyor.

Bu maçın sıralama için sayılmaması nedeniyle sezonumu etkilemeyeceği yanılgısı içindeydim. Şimdi bir maç geride olacağım ve daha başlamadı bile.

Belki Jacobs haklıdır ve Zach çok fazla dikkat dağıtıyordur.

Kendimi bildim bileli hokeyle yaşadım ve hokeyle nefes aldım. Hedefim her zaman NHL oldu ve en iyisi olmak için çok çalıştım.

oyuncu olabilirim. Bundan daha fazlasını istememi sağlayan, bundan daha fazlasına *ihtiyacım* olabileceğini dūşündüren biriyle hiç tanışmadım.

Tek , şu anda Zach ile vakit geçirmeye devam etmek istediğim.

Öpücükten pişman olsa ve sadece arkadaş olmak istese bile.

Dudaklarını hatırlayınca dudaklarım karıncalanıyor ve bu yıl tüm takımın şansını mahvetmiş olsam da, yine de buna değdiğini düşünmeden edemiyorum.

Hokeydeki en garip PROTOKOL, maça giderken ve maçtan dönerken takım elbise giyme zorunluluğudur. Çünkü diğer erkekleri buzun üzerinde terletmeden ve kanlarını akıtmadan önce ve sonra saygın görünmeliyiz.

Mantıklı.

Takım antrenörü yaramı temizledikten ve küçük kesiğin üzerine kelebek bandaj koyduktan sonra -kendisi bile bunun aşırı olduğunu kabul etti- tribünlere, Seth ve Zach'in olması gereken yere doğru ilerliyorum.

Yeşil giysili insanlardan ters bakışlar, mavi giysili insanlardan ise alkışlar alıyorum.

Yerlerini bulduğumda, orada sadece kardeşim vardı. "Zach nerede?"

"Seninle olduğunu sanıyordum." Bu iyi olamaz.

Daha da kötüsü, ikinci periyodun ilk sekiz dakikasını kaçırdım ve UVM iki sayı buldu.

Seth bana bakıp alay ediyor. "Güzel takım."

Takım elbise olayını o da kadar saçma buluyor. "Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum ve Zach'in koltuğuna oturuyorum.

Soyunma odasından koşarak çıktı ve koşmaya devam etti sanırım. Nedenini gerçekten düşünmek istemiyorum.

"Burada olmana izin var mı ki?" Seth soruyor.

"Kim bilir. Bir maç uzaklaştırma cezası aldım."

"Yok artık. Kavgı için mi? Bu gece yaptığınızın normalde yaptığınızdan ne farkı var?"

"Morris'in peşinden gittim ve pakın onda olup olmamasını umursamadım. Koç bizi dikkatsiz penaltılardan kaçınmamız konusunda uyardı ve ben de onu açıkça hatalıydım, bu yüzden şimdi cezalandırılıyorum."

Ağabeyimin suçlayıcı bakışları muhtemelen buradan buzları eritebilirdi. "Neden Morris'in peşinden gittin?"

Ona yan gözle bakıyorum. "Nedenini biliyorsun."

"Bu, Zach'e göz kulak olma isteğimi biraz fazla ileri götürmek oluyor."

CU kaleye bir şut atıyor, ben de heyecanla bekliyorum ama disk kalecinin eldivenini buluyor.

Lanet olsun.

Homurdanıyorum ve tekrar oturuyorum. "Morris'in peşinden senin için gitmedim. Zach için yaptım. Çünkü kendini nasıl tanımladığı yüzünden ona bok gibi davranılmasını hak etmiyor."

Seth dudaklarını büzer. "Öyle emin değilim." "Ne demek istiyorsun?"

"Aralarında başka bir şey olduğu izlenimine kapıldım hep. Belki Morris ona çıkma teklifi falan etmiştir."

"Zach öyle olmadığını söyledi." *Değil mi?* Aslında, bu soruya cevap verdiğini hiç sanmıyorum.

"En iyi arkadaşım alınmasın ama sosyal becerileri çok zayıf. Duygular gibi şeyler söz konusu olduğunda, hiçbir şeyden haberi yok. Birinin ona asıldığını ya da iyi davrandığını anlayamaz." Bir başka suçlayıcı bakış.

İçimi çektim ve ona döndüm. "Tamam, bu ne anlama geliyor?"

"Sana ona göz kulak olmanı söyledim, onunla uğraşmanı değil."

"Onunla uğraşmıyorum."

"Ona senin formanı giydirmek, kabadayısını dövme..."

"Tanrı aşkına."

"Bana onunla yatmaya çalışmadığını söyle."

"Onunla yatmaya çalışmıyorum. Şey... *Sadece* onunla yatmaya çalışmıyorum. Onunla takılmak da istiyorum."

"Foster..." Tanrım, kardeşimin yargılayıcı sesi tıpkı anneminkine benziyor.

"Ne?"

"Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu , değil mi?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Neden? O zeki ve ben diye mi? Biraz garip ve tuhaf ama aynı zamanda sevimli olduğu için mi?"

"Çünkü yatıp kalkıyorsun, gelecek yıl NHL'ye ya da en azından AHL'ye gideceksin ve insanlar hayranların gibi seni takip ediyor."

"Eğer beni birine sadık kalamamakla suçlayacaksan, kendimi kaybedeceğim."

Vermont skorları.

koltuğu tekmeliyorum. "Lanet olsun."

"Arkadaşımın incindiğini görmek istemiyorum çünkü aptal kardeşim kısa süreli ilişkiler yaşamaya alışkın. Kalbini kırdığında Zach'in ne yapacağını sanıyorsun? Birbirimizin aynısı olmayabiliriz ama sana çok benziyorum. Beni görmenin onun için çok zor olacağını düşünmüyor musun?"

"Oh, yani bu aslında seninle ilgili, arkadaşınla değil. Bildiğim iyi oldu."

"Zach benim için neredeyse kadar kardeş sayılır. Tatillerde ve özel günlerde bizim evde olur. Her şey yüzüne patladığında ne olacak?"

Gerçek şu ki hiçbir fikrim yok.

Bu yılki hedefim hokeye odaklanmaktı. Tek planım buydu.

Zach kesinlikle buna uymuyor ama burada evlenme teklif edecek değilim. Onunla vakit geçirmek istiyorum. Ve evet, belki onu tekrar pebilirim, ama bunun çok önemli olduğunu sanmıyorum.

Seth'in telefonu çalıyor ve kontrol etmek için çıkardığında Zach'in adının ekranda parladığını görüyorum.

Bana da mesaj atıp atmadığına bakmak istiyorum ama yapamıyorum, Seth'in önünde olmaz.

"Ve şimdi çıldırıyor," diyor Seth. "mı?" Bana değil de Seth'e mi mesaj attı?

"Evet." Ayağa kalktı ve geçip gitti. "Gidip onu bulacağım."

Başımı salladım ve sertçe yutkundum.

Ben kalıp geri izleyeceğim.

Vermont nc periyotta tekrar sayı bulduğunda ve biz hala sıfırdarken, bunun geri dönüşü olmayabileceğini fark ettim.

Oyundan ya da Zach ile.

ZACH

SETH'E FORMASINI GERI VERECEK KADAR BEKLEDİM VE

Kaçmadan önce yeterince şey gördüğüme eminim. Endişeli görünüyor, ki bu hiç de beklenmedik bir şey değil, ama ona gerçekte ne olduğunu söyleyemem. Çıldırır ve beni korumaya çalışır. Ve Seth'e büyük saygı duymakla birlikte, bu onun hayatımda söz sahibi olmadığı tek alan.

Odama döner dönmez kapıyı kilitliyor, masa lambamı açıyor ve yatağıma yığılıyorum. Ellerim titriyor ve Foster'la o anı yeniden yaşamamak için elimden gelen her şeyi yaptım ama şimdi intikam duygusu geri geliyor. Midem bir türlü rahatlamıyor ve adrenalın damarlarıma öyle bir doluyor ki yerimde durmakta zorlanıyorum.

Bunların hepsi kimyasal, kendime hatırlatıyorum. İşe yaramıyor.

Beni o soyunma odasına girmeye iten şeyin ne olduğundan emin değilim ama kaşlarını çatmasının yerini şaşkınlığa ve ardından yumuşak bir gülümsemeye bıraktığını görmek beynime kısa devre yaptırdı. Kendimi kontrol edemedim dizlerimin üzerine çöktüm, yüzüne dokundum ve sonra ...

İçimde bir sinir patlaması oldu. Beni öptü, her zaman hissettiğim gibi kararsız görünüyordu, ama çok uzun zamandır ilk kez hiç kararsız değildim.

Ayağa fırlıyorum ve metaforik olarak derim titreyerek yürümeye başlıyorum. Bu oldu. *Gerçekten* oldu.

Seth'in dediği gibi her şey bir oyun olsa bile, Foster beni tamamen terk etse ve onu bir daha hiç görmesem bile, o beni öptü ve bunu geri çevirebilecek hiçbir şey yok. Benim ilk öpücüğüm Colchester Üniversitesi'nin hokey kralıyla oldu.

Gülmeye başlıyorum ve kıkırdamalar bedenimi sararken, tüm bu duygularla bir şeyler yapmam gerektiğinin belli belirsiz farkındayım. Düzenlemek, kontrol etmek ...

Duygular geçicidir.

Duygular harikadır.

Kollarımı göbeğime doluyorum ve bayılmamak için elimden geleni yaparak yatağın kenarına çöküyorum.

Kapım yumuşak bir sesle çalındı.

Uh-oh. Yüzümdeki gülümseme kayboluyor ve tüm o güzel, mutluluk verici duygular buharlaşıyor.

Oyun bitti mi? Seth beni kontrol etmeye mi geliyor? Hayır, *Foster* mı?

Bir kapı daha çaldı.

"Zach?" Yüce İsa, *bu*

Foster.

O anımıza sonsuza dek tekrarlamaktan memnundum, ama aslında onu *görmek* istemiyorum. Asla. Olanlardan sonra onunla yüzleşmemi nasıl bekleyebilir ki? Utanç verici bir karmaşa olacağım.

"Orada olduğunu biliyorum." Blöf yapıyor olabilir.

"Güldüğünü duydum."

Tabii ki o yaptı. Bu işin iyi gitmeyeceğine karar vererek odama geçtim ve kapıyı açtım.

Büyük hata.

Foster takım elbise giyiyor. Kıyafetlerin bir insanı daha çekici ya da daha az çekici yapabileceği fikrine hiçbir zaman inanmadım; giyilirler, çıkarlar ve... *çıkarlar*. Foster'ın iri ellerinin gömleğini yavaşça açtığını hayal ediyorum.

". "

Kapıyı çarpmak için acele ediyorum ama Foster'ın refleksleri doğal değil. Eli kapıya çarptı, tam yüzümün yanına. Sadece bir saat kadar önce üzerimde olan eller. Ona tekrar bakıyorum, kaşının üzerindeki bandajlı kesiği fark ediyorum ve aman *Tanrım*. Bu onu daha mı seksi yapıyor? *Bence daha seksi yapıyor*.

"BEN-BEN-BEN..."

"Nefes almak ister misin?"

Önerdiği gibi yapıyorum ve bu yeniden başlamama yardımcı oluyor. "Teşekkür
."

Foster kapıyı biraz daha aralıyor ama içeri girmek için bir hamle yapmıyor. "Görgü kuralları hakkında bir konuşma daha yapmamız gerekiyor mu?"

"Öyle mi?" Telefonumu cebimden çıkarıyorum ve ondan gelen bir mesaj buluyorum. Lanet olsun.

"Beni içeri davet etmek ister misin?"

Umutsuzca. "Ah, yani, belki de bu o kadar da ..." Koridoru kontrol etmek için eğildim ama temizdi.

"Bugün Cumartesi gecesi. Herkes ya parti yapıyor ya da hala maçtan dönüyor."

"Buraya nasıl bu kadar çabuk dönebildin?"

Yüzünü buruşturuyor. "Oturup benim yüzümden nasıl kaybettiğimizi dinleyecek havada değildim."

"Kayıp mı oldun?"

Boğazını temizliyor. "Salon şu anda temiz, ama uzun sürmeyebilir." Tamam, hokey oyuncularını *hokey* hakkında konuşmayı sevseler *de* -belli ki bu kaybettikleri zamanları kapsamıyor.

Not edildi.

Geri çekiliyorum ve Foster eşikten adımını atıp kapıyı arkasından kapatıyor. Hiç vakit kaybetmeden takım elbisesinin ceketini çıkarıp yatağıma yerleştiriyor. Çarşafımda başka bir Foster şekli olduğu için çok mutluyum, ama bu anı daha az garip hale getirmiyor. Masa sandalyeme gömülüyorum, aramızdaki mesafe bana düşünmek için çok ihtiyaç duyduğum bir alan sağlıyor.

Ta ki Foster ayağa kalkıp sandalyenin kollarından tutarak onu koğuşuna götürene kadar. Dizlerim açık bacaklarının arasındaki şilteye çarpıyor ve benden çıkan ses tamamen utanç verici ve asla tekrarlamak istemediğim bir ses.

Boğazımı temizliyorum. "Pekâlâ, sanırım bazı şeyleri yoluna koymamız gerekiyor."

"Olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

"Muhtemelen en iyisi bu. O zaman yolumuza devam edebilir ve bunu geride bırakabiliriz."

"Tamam." Omuz silkiyor, hâlâ iki yanımdaki sandalyeye tutunuyor. "Ağızma nasıl saldırdığınla başlayalım."

"Affedersiniz, kesinlikle *yapmadım*."

"Neredeyse kucağımdaydın-"

"*Değildim*-"

"Ve çıkardığın sesler-"

"Beni bilerek utandırmaya mı çalışıyorsun?"

Foster daha da sırtıyor. "Beni ne ele verdi?"

Alev alev yanan yanaklarımı normal sıcaklığa getirmeye çalışırken ofluyormuş gibi yapıyorum. Minimal ışıklandırma için şükürler olsun. "Sanırım ikimiz de beni utandırmak için çaba sarf etmene gerek olmadığı konusunda hemfikiriz. Bunu kendi başıma yeterince yapıyorum."

"Şaka mı yapıyorsun? Sen tanıdığım en havalı insansın." "Bu fena halde yanlış bir ifade."

"Gördün mü?" Daha yakına eğiliyor. "'Büyük ölçüde yanlış.' Kimse böyle konuşamaz. Sen kendine has birisin Zach ve bence bu *çok* havalı."

Sertçe yutkunuyorum. "Benimle alay ediyorsun." "Asla."

"Benimle *hep* alay ediyorsun."

"Hayır, seni kızdırıyorum. Bazen. Arada bir fark var."

"?" İkisi de yetersizliklerime işaret etmek için çalışıyor.

"Alay etmek zalimlik. Alay etmek seni telaşlandırır ve

"Telaşlandığında *gülünç* derecede tatlı oluyorsun." "Oh."

Sonunda sandalyeyi bırakıyor ve bir elini yanağımda gezdiriyor.

"Benim için telaşlanacak mısın?"

"Bence bu noktada bu kaçınılmaz."

Gülümsemesi beni uçuruyor.

"Foster?"

"Öyle mi?"

"Seni tekrar öpebilir miyim?"

"Ne zaman istersen."

Ayağa fırlıyorum ve hevesimden sandalye altımdan fırlayıp masama çarpıyor. İçimden sessizce ölüyorum. "Havalı hakkında ne diyordun?"

Elleri sırtıma yaklaşıyor. "Öpüşmek hakkında ne diyordun?"

İyi bir karşı argüman. Dudaklarımı yalayıp bunu nasıl yaptığımızı hatırlamaya çalışırken titreyen ellerimi omuzlarına yerleştiriyorum.

"Çok iyi değilim," diye geveliyorum.

"Tecrübelerime dayanarak konuşuyorum, bu tam bir saçmalık."

Bakışlarım kaşının üzerindeki küçük kesiği buluyor. "İyi misin?"

"İyiyim. Şimdi oyalanmayı bırak."

Göğsümden gergin bir kahkaha yükseliyor. "Tamam, evet. Sadece öpüşüyoruz." Yüzü *tam karşıma gelene* kadar ilerliyorum.

"Fazla düşünmeyi bırak." Gözlüklerimi çıkarmak için uzandı. "İşte oldu. Hazır mısın?"

Gözlerimi kapatıyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum. Elektrik yok. Kıvılcım yok, sinir yok.

Garip, çok .

Sonra eli omurgamdan yukarı kayıyor ve ensemini yumuşatıyor.

"Rahatla," diye nefes alıyor.

Ben de öyle yapıyorum.

Kafamdaki her şeyin gitmesine izin verdim ve ona karşı eridim.

Foster'ın elleri güçlü ve hareketlerini taklit etmeme izin vererek liderliği ele alıyor. Ağzı açılıyor ve dili dudaklarımın üzerinde kayıyor, ben de benimkini açmayı hatırlıyorum. Dillerimiz birbirine değiyor ve etrafımda elektrik patlıyor.

Hareketin farkına varmadan kalçalarına ve Foster'ın homurtusu görünüşe göre sikimin beklediği sinyal. Foster bir elini başımın arkasına bastırırken öpücüğünün arkasındaki baskı artıyor. Ellerin hareket etmeyi, dokunmayı bırakmadığını fark ediyorum. Bu fırsatı parmaklarımı saçlarının arasına sokmak için kullanıyorum. Lanet olsun, yumuşacık. *Çok* yumuşak. Parmaklarımın arasında sıkıştırıp hareketi tekrarlıyorum.

"Mnn." Göğüslerimiz birbirine değene kadar yaklaşıyorum ve kendimi tamamen kucağına yerleştirmek üzereyken Foster beni kucaklıyor ve bizi çeviriyor.

Sırtım yatağa çarpıyor ve bedenimi kendi bedeniyle örtüyor. "Siktir, Zach." Ağzıma saldırıyor. Dudakları ısrarcı ve

Dilini ağzımın içine öyle derin itiyor ki başım dönüyor. İçimdeki ihtiyaç zaplıyor ve diğer her şey bir anlığına bulanıklaşırken öpücüğe elimden geldiğince karşılık veriyorum.

Foster ağız dışında her şey... Ereksiyonunu benimkine sürüyor.

Hay sikeyim.

Tekrar yapıyor ve aniden tamamen farklı bir nedenden dolayı titriyorum.

Çok fazla, çok fazla, çok .

"Dur." Bana bir kez daha dokunursa boşalmak üzere olduğumdan emin bir şekilde altından kalkmaya çalışıyorum.

Neyse ki Foster ayağa kalkarak bana yer açtı ve ben başucuma kıvrılırken şaşkın bir şekilde gözlerini kırıştırdı. "İyi misin?" Sesi boğuk çıkıyor.

"Ben mi? Evet, iyiyim. Bu çok güzeldi. Öpücükler için teşekkür ederim ve, umm, güzel ..." Konuşmayı hemen kesmem gerekiyor. "Çok güzel bir ağzın var ve ah, *saçların*. Bence saçların ..." Sesim ergenlik dönemimdekinden daha gergin ve tiz çıkıyor.

"Tekrar, Zach. *Nefes al.*"

"Gerçekten, ben iyiyim. Birdenbire aklıma geldi ki.." Belki de bu bir seks çağrısıydı? Ve belki de taşaklarım kola şişesindeki Mentos gibi patlamak üzere olmasaydı bu benim için sorun olmazdı. "Ben senin asistanınım!" Tam olarak sıfır incelikle ama bir kamyon dolusu inançla ağzımdan kaçırdım. "Kendin söyledin. Arkadaşlar iyidir, ama daha fazlası... Kesinlikle daha fazlası değil." Ve bunu nereden bulduğum belli olmayan bir bahane olarak kullanırken, midemdeki batma, aslında burada başımın biraz belada olabileceğini fark etmemi sağlıyor.

"Kahretsin..." İkiz yatağımın yanına doğru kayıyor. "Düşünmedim bile."

"Ben de öyle. Ki bu benim için çok şey ifade ediyor. İnanılmaz derecede dikkat dağıtıcısın."

"Normalde bunu iyi bir şey olarak görürdüm ama" - yüzü düşüyor
-"Başın ne kadar belada olabilir?"

"Asistanlık işim okul ve barınma masraflarımı karşılıyor. Bunu riske atamam." "Lanet olsun." Kendini ayarlamak için uzandı ve ben de yardım edemedim.

hareketini izliyor ve pantolonunun içini daha fazla görebilmeyi diliyordum. Eli aniden durdu.

Sıçradım ve beni izlediğini görmek için başımı kaldırdım. "Ben- ben değildim-"

"Evet, kesinlikle sikime bakıyordun." Ayağıma uzanıyor ve beni daha yakına çekmek için kullanıyor. "Bu ders ne kadar sürecekt?"

"Sadece bir dönem."

İnliyor. "Bu noktada, bir öpücük daha hiçbir şeyi incitmeyecek, değil mi?"

Zonklayan aletim bu ifadeye katılmıyor, ama yine de yaklaşıyorum.
"Öyle olacağını sanmıyorum."

"Dönem sonuna kadar sürsün." Tamam,
baskı yok.

Bu sefer beni öptüğünde yumuşak öpüyor. Elleri yüzümü kavırıyor ve her tatlı öpücük hafızama kazınıyor. Yumuşak ve sonsuz, sanki bir vaadi gibi. İsteksizce geri çekiliyor ve nihayet yatağımdan kalkmadan önce bir beni izliyor. Normalde mükemmel olan saçları günahkâr bir dağınıklık içinde. "Sanırım sınıfta görüşürüz."

Benimle bu konuda kavga etmedi, işleri garipleştirmede ya da tartışmaya çalışmadı bile.

O mükemmel.

Yemin ederim beni daha sert yapıyor.

"Sen gerçekten iyi bir insansın, Foster."

Göz kırpıyor ve kapıya doğru ilerliyor. "Kimseye söyleme."

İhtiyacım olan rahatlamayı bulmak için yatağımdan fırlayıp banyoya girdiğimde odamdan daha yeni çıkmıştı.

Elimden dökülmeden önce tek gereken birkaç vuruş ve onun bana karşı kısa anısı. Arzu rahatladı ama doyuma ulaşmadı ve bir şeyi çok netleştirdi. Daha fazlasına ihtiyacım var.

FOSTER

ZACH'IN ODASINDAN ÇIKMAK MUHTEMELEN HAYATTAKİ EN ZOR ŞEYDİR.
tüm dünya. Hayır, bekle, o benim aletim. Benim aletim dünyadaki en zor .

Zach ne kadar seksi olduğunun farkında değil ve nedense bu beni daha da tahrik ediyor. Çıkardığı sesler istemsiz. *Gerçekler*. Bunu söyleyebilirim çünkü onları tutmaya çalışıyor.

Daha

fazlasını

istiyorum.

Çok daha

fazlasını.

Ama maddi durumunun iyi olmadığını biliyorum. Asistanlık işine ihtiyacı var. Temelleri asıl asistandan daha iyi bildiğimi ve anladığımı düşünürsek, ilişkimizin teorik olarak sınıfla ilgili hiçbir şeyi etkilememesi gerekir, ancak Zach ile takılmanın nasıl olası bir kayırmacılık olarak görülebileceğini anlıyorum. İnsanlar notumu sorgulayacak ve nasıl ettiğimi.

Bunu aşmanın bir yolu olmalı.

Dönemin geri kalanını şekilde geçirebileceğimi sanmıyorum. Bu kampüsteki yaygın inanışın aksine, biriyle ilgilendiğimde etrafta dolanmam. Bir partiye gidip biriyle tanışmak şu anda bana kesinlikle çekici gelmiyor.

olmasını istediğim tek bir kişi var.

Tek yapmam gereken Zach'i düşünmek, solgun teni kızarmış, gözleri kapalı, ve içim acıyor.

Eve gittiğimde, bayılana kadar mastürbasyon yapıyorum. Her seferinde sadece rahatlamaya yetiyor.

Hala Zach'e olan ihtiyacımla yanıp tutuşuyorum.

İşte bu yüzden ertesi sabah, hem de Pazar günü, koşuya çıkmak ve egzersiz yapmak için aptal bir saatte kalkıyorum. Cinsel hayal kırıklığımı seksle atamazsam, kıcıımı o kadar yorgun koşacağım ki mastürbasyon yapacak enerjim bile olmayacak.

Şaşırtıcı değil, izin günümüz olmasına rağmen, takımın spor salonuna koştuğumda birkaç adam etrafta dolanıyordu.

İçeri girer girmez, temsilciler durdu. Hepsi bana bakıyor. Oda *sessizleşti*.

Bakışlarım Jacobs'un çatık kaşlı yüzünü buluyor.

"Zaten yeterince cezalandırılmadım mı?"

Jacobs kollarını kavuşturur. "Özür dileyecek misin?"

Bana doğru bir adım attı. Bir an için bana yumruk atabileceğini düşündüm ama geri adım atmadım.

"Zach'i rahatsız ediyordu, tamam mı? Zach'in şu anda bu okula gitmesinin nedeni bile o pisliğin ona yaptıkları."

Jacobs bocalıyor. "Eşcinsel olduğu için mi?"

"Zach ve kardeşim bana hikâyenin tamamını anlatmıyor. Tek bildiğim Morris'in bunu hak ettiği ve üzgün olmadığım. Kaybettiğimiz için üzgün müyüm? Evet. Takımın psikolojisini bozduğum için üzgün müyüm? Tabii ki üzgünüm. Ama o buzun üzerindeki tek oyuncu ben değilim ve inandığım bir şey ve biri için ayağa kalktığım için üzgün değilim."

Oda hâlâ sessiz.

"Yarın antrenmanda herkesten tekrar özür dileyeceğim ve eğer beni buzlamanız gerekiyorsa, o zaman tamam. Eğer kaptanlığı bırakmamı istiyorsanız, bunu yaparım."

Jacobs gözlerini devirir. "Bu kadar dramatik olma. Sen hâlâ bizim kaptanımızsın. Herkes haydutluk yaptığın için kızgın."

"Bize söylemeliydin," diyor Beck. "Belki hepimiz bir atış yapar ve sonra oyuna devam ederdik."

Sırıtiyorum. "Oyunumuz için endişelenmiyorum." "Ama lanet!" Cohen diyor ki.

"Lanetin canı cehenneme. Biz ."

Keşke ben de kendimi aynı güvenle inandırabilsem.

Egzersiz yaptıktan sonra hâlâ yorgun ve tatmin olmuş sayılmam, bu yüzden yurda dönüp duş alıyorum, üstümü değiştiriyorum ve sonra da gidiyorum. Asistanımı becermemin sorun olmadığını söyleyen bir öğrenci el kitabı ya da okul yönetmeliği bulmam gerekiyor.

Ama önce, kahvaltı için yemekhaneye gideceğiz. Ve kahve.

Bugün gerçekten bir şeyler okumam gerekirse, odaklanabilmek ve düşüncelerimin belli bir ineğe kaymasını engellemek için kafeye ihtiyacım olacak-

Sanki Zach'i on iki saat içinde milyonuncu kez düşünüyormuşum gibi, onu yemek kuyruğunda önümde görüyorum.

Gülümsemeden edemiyorum.

Üzerinde eşofman ve eski bir tişört var ve siyah saçları yataktan yeni kalkmış gibi garip açılarla yukarı kalkıyor.

Acaba yaptı mı?

Acaba o da benim gibi bacaklarının arasındaki rahatsız edici bir ağrı yüzünden gecenin çoğunu uyuyamadan mı geçirdi?

Normalde, bu okuldaki statümü sıra kesmek için kullanmam ama ben çaresiz bir adamım.

Zach uzaklara bakıyor, önce dalgın olduğunu düşünüyorum ama yaklaştıkça masadaki bir çifte odaklandığını fark ediyorum.

pencerelerden. Muhtemelen vücut dillerine bakarak onları ve ilişkilerini psikanalize tabi tutuyor.

Zach'in arkasındaki adama yaklaşıyorum ve soru sormak için önünü işaret ediyorum.

Beni içeri aldı. Ağzımdan bir teşekkür çıkıyor.

Zach o kadar kendinden geçmiş ki, henüz varlığımı kabul etmedi.

Kulağına yakın olmak için yaklaşıyorum. "Yorgun görünüyorsun. Uzun, yalnız bir gece miydi?"

Bir metre kadar havaya sıçradı. "*Lanet* olsun!"

Bir kahkaha patlattım. "Sana da güneydın."

"Ne yapıyorsun? Ne kadar zamandır oradasın?" Bakışları odanın içinde geziniyor ve muhtemelen patlaması bazılarının dikkatini çektiği için yüzü o güzel pembe renge bürünüyor.

" değildin." "Senin hatan,"
diye mırıldandı.

Gülümsüyorum. "Güzel. En azından dün gece acı çeken tek kişinin ben olmadığımı biliyorum. Bugün için planın var mı?"

""

Nefesim kesildi. "Bensiz mi?"

"... Ray ile takılıyorum. Bana mesaj attı ve-"

Kıkırdıyorum. "Arkadaş edinmeye izin var, Zach. Seth seninle gurur duyardı."

"Yine dalga geçiyorsun."

Başparmağımı ve işaret parmağımı birbirine sıkıştırıyorum. ". "

Sıranın önüne ulaştık ve Zach'in aldığı tek şey bir muffin oldu. "Bu kadar mı? Bu doyurucu bir kahvaltı değil."

"Tamam anne. Biz atletik olmayanların fazla yiyeceğe ihtiyacı yoktur. Benim de koşmaya ihtiyacım var. Mecazi anlamda . Gerçek anlamda değil. Lütfen benden asla koşmamı isteme."

. "bile geçmezdi."

"Neyse, gitmem gerek. Ray'le buluşmaya geç kaldım." "İyi eğlenceler."

"Sen de."

Tabaklarımı üst üste diziyorum, sabahki antrenmanımdan sonra midem gurulduyor, ama hepsini ağzıma tıkar tıkmaz tekrar kapıdan çıkıyorum.

Ben bir görevdeyim.

Bu okulda geçirdiğim üç yıl boyunca kütüphaneye belki iki kez gittiğimi söyleyebilirim.

Kurs materyallerinin çoğu çevrimiçi, bu yüzden gerek kalmadı.

Aradığım şeyi nerede bulacağımı bile bilmiyorum.

Kütüphanelerin bu kadar büyük olduğunu kim bilebilirdi ki?

Yardım isterdim, ama asistanımla seks yapmanın ve başımı belaya sokmamanın bir yolunu bulmaya çalıştığımı gerçekten ortaya koymak istemiyorum

Sonunda aradığım şeyi bulduğumda, neredeyse o anda Zach'in evine koşmak istiyorum. Sonra bugün meşgul olduğunu hatırladım. Lanet olsun.

Asistanlar ve öğrencilerin biriyle çıkması ya da seks yapması yasak olsa da, bir asistan profesörü çıkar çatışması konusunda uyarabilir. Bu, sınıfta bir aile üyesi veya görüştükleri biri varsa da geçerlidir. Ne olacağı profesörün takdirine bağlıdır.

Yaşasın boşluklar!

Telefonum cebimde titriyor ve zihnim hemen Zach olduğunu düşünüyor, sanki siklerimiz senkronize olmuş ve diğerinin ne zaman ihtiyaç duyduğunu hissedebiliyormuş gibi.

Ekranda annemin adını gördüğümde ereksiyonum korkunç bir şekilde ölüyor. Eww, eww, eww.

Bir daha asla ama asla Zach'le ilgili düşüncelerini bölmesine izin verilmeyecek.

Neredeyse cevap vermek istemiyorum. O ve babam muhtemelen dün geceki maçta ne olduğunu merak ediyorlardır.

Babamın kızgın olduğuna şüphe yok.

Cevap veriyorum çünkü annemi tanıyorum ve cevap vermezsem aramaya devam edecek. Ve birkaç saat sonra cevap vermez ya da geri aramazsam, muhtemelen bölgedeki tüm hastaneleri arayacaktır.

"Selam anne. Şu anda konuşamam. Kütüphanedeyim," diye fısıldıyorum telefona.

Sessizlik var.

"Anne?"

"Özür dilerim, doğru oğlu aradığımı kontrol etmek zorunda kaldım çünkü *Foster Grant* bir Pazar sabahı kütüphanede olacak."

"Ha-ha."

"Kaçırıldıysanız ve baskı altındaysanız iki kez öksürün."

Aman Tanrım. "Bekle. Konuşmama izin verilen bölüme gideceğim."

Masa ve sandalyelerin olduğu bir kata doğru ilerliyorum. Orada olduğunu biliyorum çünkü geçen yıl bir grup ödevi için buraya iki kez gelmiştim.

Kitap raflarının arkasına saklandım. "Tamam, artık konuşabilirim." "Tatlım, iyi misin?"

"Ben iyiyim. Neden?"

"Seth bize dün gece buzda yaptıkların yüzünden bir maç ceza aldığını söyledi."

"Babam... deli mi?"

Annem mırıldanıyor. "Eve dönerken bunun kariyerini bir kenara atmak için iyi bir yol olduğu konusunda söyleyecek birkaç şeyi olabilirdi."

"tek resmi maç bu."

"Gözlemcilerin ve menajerlerin bir oyun."

Gözlerimi kısıyorum. "Babam orada sana tam olarak ne gerektiğini mi söylüyor?" Babam geliyor. "Orada ne oldu?"

Ben de öyle düşünmüştüm. "Hokey oyuncularını kavga eder." "Kavga etmezsiniz. Dün geceki gibi değil."

Alt dudağımı ısırıyorum. Onlara kendimden bahsetmek istiyorum. Zach için ne yaptığımı ve neden yaptığımı. Ama ne zaman onlara biseksüel olduğumu söylemeye çalışsam, kelimeler kafamda karmakarışık oluyor ve ağzımdan çıkmayı reddediyor.

Açıkçası bunu nasıl karşılayacaklarını bilmiyorum.

Seth ve Zach arkadaş olduklarında babam bana bazı şeyler söyledi ve aralarında bir şey olduğunu düşünüp düşünmediğini sordu. Kalbinin doğru yerde olduğunu düşünsem de, asla unutamayacağım bir şey söyledi.

"Bazen kardeşini merak ediyorum. O senin gibi değil. Sporla ilgilenmiyor. Kız arkadaşı yok."

Homurdandım ve cevap vermediğim tipik ergen davranışını yaptım.

O anı kafamda pek çok kez yeniden yaşadım ve her seferinde kaçmak yerine kendimi savundum.

Her seferinde kendimi şöyle derken hayal ediyorum: *"Birincisi, spordan hoşlanmak bir insanı otomatik olarak heteroseksüel yapmaz ve ikincisi, Seth'e biraz dikkat etseydin, seri tek eşli olduğu için etrafta kimseyle çıkmadığını fark ederdin. Benim aksime. Nabızı atan herkesle çıkıyor. Hangi cinsiyetten olursa olsun."*

"Foster?" Babamın derin sesi irkilmeme neden oluyor.

"O adam pisliğin teki ve ben de kendimi kaybettim. Bu bir daha olmayacak. Koçlar ve takım arkadaşlarım tarafından zaten azarlandım. Senden de bunu duymak istemiyorum."

"Her takımda pislikler vardır. Sadece acıyan yerlerine vurmayı unutmayın."

"Ağın içinde. , baba."

Bırakıyorlar ve görüşmeyi sonlandırıyoruz.

Zach'le birlikte olma şansım olduğunu öğrendiğim için duyduğum heyecan, aileme bir şey söyleme fırsatını daha için duyduğum suçluluk duygusuyla gölgeleniyor.

Tam kalkmak üzereydim ki, beni duraksatan bir konuşmaya kulak misafiri oldum.

", bebek tek boynuzlu at. Seni neyin rahatsız ettiğini söyle."

"Gerçekten mi? Hâlâ bebek tek boynuzlu at olayına devam mı ediyorsun?" Yığınların arasından Zach'in bu sabah giydiği tişörtü görebiliyorum. Deseni hatırlıyorum.

Masalardan birine otururlar ve oraya gidip kütüphanede yeni arkadaşıyla takıldığı için ona takılmak cazip gelir.

Tanrım, muhtemelen *ders çalışıyorlar*.

Ayrıntılar konusunda muğlak olmasına şaşmamalı.

Oraya gitmeye fırsat bulamadan, konuşmaları beni olduğum yerde durduruyor.

"Ben masum görünebilirim ama sen bir bakireyi kurban etmeye hazır gibi görünüyorsun."

"Ooh, bir bakireyi kurban etmek kulağa eğlenceli geliyor.

Teklif ediyor musun?" Zach boğulmak üzereydi. "Ne ... ve ... nasıl ..."

İki kitap rafının arasında durduğum yerden soluğunu duyuyorum.

"Şaka yapıyordum. Sen... sen gerçekten bir-"

"Şşş."

Tam olarak göremiyorum ama hızlı hareketler gözüme çarpıyor, sanki konuşmasını kesmesi için ellerini sallıyor.

kitaplığa yaslanıyorum.

Hayır, bu yeterli değil. Yere batmak zorundayım.

Zach. Bir bakir.

Tam olarak deneyimli olmadığını biliyordum, ama ... *kimse yok* muydu? Hiç kimse mi?

Hiç mi?

Düşündüğümde, sürekli ders çalışması ve insanlarla pek iyi geçinememesi mantıklı geliyor ama demek istediğim, seks yapmak için konuşmak zorunda değilsiniz.

Dün gece yine aklımdan geçiyor, ama şimdi farklı bir ışık altında görüyorum.

Kahretsin, eğer buna bir son vermeseydi, onun istediği kadar ileri gidebilirdim ve bu ilk seferinizi geçirmenin bir yolu değil.

İlk seferimi düşündüm ve irkildim. Zach bundan daha fazlasını hak ediyor.

Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum ama bu işi Zach'e bırakmam gerektiğini biliyorum.

Beni görmelerine izin vermeden, buradan nereye gideceğimden emin olmadan kütüphaneden gizlice çıkıyorum.

ZACH

"SESİNİ ALÇALTIR MISIN?" RAY'E TISLADIM.

"Neden?" Gülümsemeye yakın bir şey yapmayı başarıyor.

"Utanılacak bir şey değil."

"Oh." Ona bakıyorum. "Sen-" "Hayır."

"Ama-"

"*Sadece* hayır dedim. Ben As'ım, uzaylı değil. Hala aynı parçalara sahibim."

İçimde kaynayan o *bilme* ihtiyacı geçip gidiyor. Daha ilgisiz görünemezken *neden* bunu denemenin iyi bir fikir olacağını düşündü?

"Bana ne olduğunu söyleyecek misin?" diye soruyor. "Sıkılmaya başlıyorum."

Ona ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. Foster'la dün iki kez öpüştüğümüzden bahsetmek kelimelerle ifade edilemeyecek kadar inanılmaz geliyor. Belki de bu yüzden dile getirmekte bu kadar zorlanıyorum.

"Grant mi?"

Kimsenin duymayacağından emin olmak için etrafımızdaki yığınlara bakıyorum. "Nasıl yaptın-"

"Saçın bugün o kadar berbat ki benimkinden daha kötü görünüyor."

Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. "Böyle bir şey mümkün değil." "Çok kırıldım." Düz tonu gerçekten alınmadığını açıkça ortaya koyuyor.

"Ona biraz aşık mısın?" "Hayır! Tanrım, Ray. Ben bundan daha zekiyim."

"Neyden daha zekisin?"

"En çok ... en iyiye ... aşık olmak" "Hokey oyuncusu mu?" diye soruyor.

"Evet. O. Bu çok saçma bir düşünce."

"O zaman neden ?"

Ona kaşlarımı çatıyorum, sonra sönüyorum. "Çünkü görünüşe göre sandığım kadar zeki değilim."

"İşte, işte." Garip bir şekilde omzuma vurdu. "Sempatin çok büyük."

"Fark etmene sevindim. Anlamıyorum ama karşılıksız aşkın çok kötü olduğunu duydum."

"Affedersiniz, ona aşık olduğumu söylemedim."

"Oh. Tahmin etmiştim-"

"Acınacak halde olduğumu mu?" Bunun için onu gerçekten suçlayabilir miyim? "Ben ve Foster gibi insanların birbirine ait olduğu gibi bir yanılsamam yok. Bu sadece kimyasal. O öpücüğün götürmesini istediği bir yer vardı ve ben onun yerine gidip çıldırdım."

"Seni *öptü* mü?"

Uh-oh. Hatamı örtbas etmek için söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştım ama hayır. Artık geri dönmek için çok geç. "Evet. Ve sonra onu öptüm."

"Huh."

"Ha, *ne*?" "Ben göremiyorum."

İçimde bir şeyler ölüyor. "Teşekkür ! Ben de öyle." "Neden korktun? Bakire olduğun için mi?"

"Şşşt! Her şey aşkına, sesini alçalt. Ve hayır, bu yüzden çıldırmadım."

"O zaman ne-"

"Biraz *fazla* heyecanlandım."

"Oh." Tanıştığımızdan beri ilk kez Ray kısa bir kahkaha attı. Kuru ve hiç de canlı değil ama yine de bir şey var. "Bu çok komik."

"Eğlendirmek için yaşıyorum." Görünüşe göre. "Ben dediğimde... bilirsiniz. Fena halde deneyimsiz, sadece dün ilk kez öpüşmüş bir tipten bahsediyorum."

Bana iki kafam varmış gibi bakıyor ve hayır, *Foster* bana bu şekilde bakacak, değil mi? Tekrar omzuma vurdu. "Umm, orada ... orada?"

Onu omuz silktim. "Sempatiye ihtiyacım yok. Ne yaptığımı çözmem gerekiyor. Foster'ın bilmesini istemiyorum ve onunla tekrar böyle bir deneyim yaşayacağım şüpheli olsa da, zamanı geldiğinde kendimi yetkin hissetmek istiyorum. Herhangi biriyle."

"Ah, yetkin. Her yerdeki erkeklerin rüyası." "Hiç yardımcı olmuyorsun."

İç geçiriyor ve işine geri dönüyor. Bilgisayar ekranıma bakıyorum ve yarım saattir burada olduğumuzu ve intraneti bile açmadığımı fark ediyorum.

"Bu konuda konuşabileceğin erkek arkadaşların yok mu? Ya da, bilirsin, senden çok az daha tecrübeli olmayan başka biri?"

İnledim. "Bu konuyu en iyi arkadaşım ile konuşturdum ama o Foster'ın kardeşi."

"Porno."

Sarsılarak ona baktım. "Affedersiniz?"

"Araştırma yapmak istiyorsun. Git biraz porno izle."

"Sanmıyorum..." Neyi düşünmüyorsun? Onu nereye götürüyordum?
Ray eğiliyor ve dizüstü bilgisayarımı yavaşça kapatıyor. "Beni
endişelendiriyorsun. Git başımdan."

"Burası halka açık bir yer. Beni *sürgün* edemezsiniz."

"Ve burada porno izleyemezsin." Durdu ve bana baktı.

"Tutuklanmak senin sapkınlığın değilse tabii."

Yanaklarım alev alev yanıyor. "İç sesin ne olduğunu biliyor musun?"

Daha yüksek sesle konuşuyor. "Herkes porno izler. Bu son derece
doğal." "Senden nefret ediyorum." Dizüstü bilgisayarımı çantama
tıkıştırıp aceleyle uzaklaşıyorum.

ondan.

"Bu şimdiye kadar söylediğin en tatlı şey olabilir."

RAY bana porno fikrini dayattığında, onun önerisini görmezden gelip
kampüste dolaşmaya tamamen kararlıydım. Ekim ayının başlarında
hava çoktan soğumuştı ve tekrar kalın kazak ve ceketlerin giyilme
zamanının gelmesi uzun sürmeyecekti.

İnsanları izlemek her zaman kaygımı yatıştırır ve diğer tüm
düşüncelerin önüne geçen merakı uyandırır, ancak çoğu günün aksine
insanlar dikkatimi çekmiyor.

Onun yerine, düşüncelerim Foster'a ve beni nasıl öptüğüne saplanıp
kalıyor. Bu beni sersemletiyor, gerçi bunun nedeni sadece kanımın
güneye doğru akması olabilir. Onu arayıp bulmak istiyorum ama dün
geceden sonra işlerin ne durumda olduğundan emin değilim ve bu
durumdayken onu tekrar görmek pek de iyi bir fikir değil. Ray'e
hazırlıklı olmak istediğimi söylediğimde yalan söylemiyordum.

Kalıcı olsun.

İçim ürperiyor ama kelimeler üzerinde çok derin düşünmeyi
reddediyorum. Bir şeylerin değişmesi için uzun bir zaman var ve ben
TA pozisyonumdan vazgeçmeyeceğim

onunla birlikte olmak için. Ne kadar baştan çıkarıcı olursa olsun, omuzları ne kadar sert ya da dudakları ne kadar yumuşak olursa olsun ...

Porno. Doğru.

Al-Bany Salonu'na girerken aptal ellerim *yine* titriyor ve asansöre giden yolda insanların yanından geçerken yüzüm kızarıyor. Zihnimi ele geçiren iğrenç düşünceleri bildiklerinden eminim ama onları durduramıyorum. Foster'ın üzerimde sürtündüğü bir an gözümün önüne geliyor ve aletimi sakınleştirmek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Pornoya kadar bile gidemiyorum. Kapım arkamdan kilitlenir kilitlenmez tekrar içine düşüyorum, kendimi dışarı atıyorum ve her şey çok kısa bir sürede bitiyor. Ellerimi yıkadığımda gözlerimin içine zar zor bakabiliyorum. Onun için kendimi bu kadar çabuk kaybetmem beni dehşete düşürüyor. Çok fazla insanla birlikte olduğunu kendisi söylemişti, bu yüzden aramızda bir şey olursa, yaşamam gereken çok şey var.

Ona gelince, bana sadece yan gözle bakması yeterli, o zaman nefes nefese kalıyorum.

Tanrım, araştırma beni yüzüstü bırakma.

Dizüstü bilgisayarımı alıyorum ve masamla yatak arasında bir an tereddüt ettikten sonra sonunda yatağa yerleşiyorum. Rahat etsem iyi olacak.

Bunu daha önce hiç yapmadım değil, ama porno genellikle berbat diyalogları ve tuhaf sesleri görmezden gelebileceğim kadar muhtaç olduğum zamanlar için yeniden servis edilir.

"Ooh evet, bebeğim, böyle-"

Yaltaklanıyorum ve hızla bir sonraki videoya geçiyorum. Hayır, çok kılı. Oda çok kirli. Bir sonraki adamın benimki gibi gözlükleri var ve kesinlikle seksi değil -Foster dün gece benimkini bir nedenden dolayı çıkardı- ve bir sonrakinde... *gerçekten* önce ayaklarını yıkamak için zaman ayıramaz mıydı?

İşe yaramıyor. Dizüstü bilgisayarımın hoparlörlerinden ritmik tokatlama ve homurdanma sesleri yükselirken avuçlarımın içinde gülmeye başlıyorum. Belki de önce kendimi rahatlatmamalıydım? Foster'ın *tam burada*, üstümde yattığını hatırlayarak bu teoriyi test ediyorum ve aletim otomatik olarak seğiriyor.

Tamam, sorun mastürbasyon değil.

Arama çubuğuna bir göz ve daha düşüncem tam olarak oluşmadan yazmaya başlıyorum.

Hokey oyuncusu.

Çok fazla seçenek var. Tabii ki var, çünkü hokeyin dünyadaki en seksi spor olduğundan şüphelenmeye başlıyorum. Soyunma odasındaki dolaplara karşı iki erkeğin de üniformalı olduğu bir tane buldum.

Evet, lütfen.

Siyah ve turuncu üniformaları lacivert ve gümüş olarak hayal etmek zor değil ve arkadaki adam öndekine girerken herhangi bir giriş yok. Aletim sonunda ilgimi çekti. İkisi yerine Foster'ı arkamda, ben onun formasıyla dolaba doğru eğilirken hayal ediyorum.

Yani, arkamda olacağını varsayıyorum. *Onunla* seksin kontrolünü elime alma düşüncesi beni gülünç derecede rahatsız ediyor. Foster'ın bana sıkıca sarılmasını, kulağımın dibinde nefes nefese kalmasını ve bedenimde tamamen kaybolmasını istiyorum.

"Siktir..." Elimi pantolonuma sokarak mırıldandım.

Belirgin bir konuşma yok ama içlerinden biri nefesini tutmadan mırıldanıyor, bu da muhtemelen olayı daha ateşli kılıyor. Sanki bu ikili kameranın orada olmasını umursamıyor çünkü birbirleriyle çok ilgililer.

Arkadaki adam öpmek için diğer adamın yüzünü çeviriyor ve itişlerini hızlandırıyor. Uzuvarım karıncalanmaya başlıyor ve ikinci raunda hazır olmak için hızla pantolonumu indiriyorum. Ama dizüstü bilgisayar uzaklaştıkça ve benim

Gözlerim kapanıyor, Foster'ın beni nasıl boğucu bir şekilde öptüğünü ve bana nasıl *ihtiyaç duyduğumu* hissettirdiğini yeniden yaşıyorum. İnliyorum ve tekrar boşalırken sikim nabız gibi atmaya başlıyor.

Yükseklik kayboluyor ve bu sefer kendimi biraz daha başarılı hissediyorum. Elbette, bu *en az* iki katıydı.

Oh. Hokey oyuncularını hala devam ediyor. Temiz elimle videodaki kontrol ediyorum ve sadece yedi dakika olduğunu fark ediyorum.

Pfft. Kim *yedi dakika* boyunca seks yapmak ister ki zaten?

Foster, muhtemelen. Ve tamam, belki ben de keyif alırdım. Kesinlikle. Ben de *kesinlikle* keyif alırdım ve şimdi bu küçük deneyimi tamamladığıma göre gerçeklerle yüzleşmek zorundayım.

Sekse ihtiyacım var.

Ve bunun Foster ile olmasını istiyorum.

İç çekerek porno sitesini kapattım, temizlenmek için bir mendil aldım ve bir web araması açtım.

Nasıl seks yapılır.

Arama tuşuna bastıktan bir saniye sonra ekranı vajina şemaları ve çizimleri doldurduğunda hatamı anlıyorum.

Oops. Düzeltiyorum.

Eşcinsel seks nasıl yapılır.

FOSTER

ZACH'IN BAKIRE OLDUĞUNU HIÇBİR ŞEYİ DEĐİŐTİRMEMEYECEĐİNİ SÖYLEMEK İSTERİM. şey. Ama.. bence öyle.

Zach'le seks yapmak istemediğimden değil. Kahretsin, hiç istemedim. Bunu onun için iyi hale getirebileceğimi biliyorum. Onunla ilgilenir, nazik olur ve onu rahat edemeyeceği hiçbir şeye zorlamazdım. Ama bu *çok büyük* bir baskı. Diğer her şeyin üzerine ekleyemeyeceğim bir baskı.

Sınıflar.

Hokey.

NHL.

Geçen yıl seçmelere katılmayarak doğru bir karar verip vermediğimi düşünmediğim bir gün bile olmuyor. Hokeyde çok iyi olmama ve bunun benim mesleğim olduğuna inanmama rağmen, bu oyunun ne zaman ne yapacağı belli olmuyor. Yarın kendimi sakatlayabilirim ve her şey biter. Birkaç yıl profesyonel olarak oynamayı başarsam bile, her şey bir gecede yok olabilir ve geriye dönecek hiçbir şeyim olmaz.

Bu yüzden ailem ve ben serbest oyuncu olmadan ve bir takım tarafından seçilmeyi denemeden önce diplomamı alana kadar beklemeye karar verdik.

Ajanstan bahsetmişken, henüz bir ajansım bile yok.

Bana yaklaşan birkaç kişi oldu ama doğru kişiyi bekliyorum.

Şu anda odaklanmam gereken şey bu. Hokey. Her zaman hokeydi. Her zaman. Geçmişte yarı-ilişkilerimin yürümemesinin nedeni de bu - çünkü kimseyi NHL'nin önüne koyamıyorum.

Özellikle de bu yıl.

Doğru olanı yapmalı ve geri adım atmalıyım.

Sonra Pazartesi sabahı ders oluyor. Birdenbire, hokey, menajerler ve geleceğimle ilgili tüm o önleyici düşünceler büyük bir beyaz bayrak gönderir.

Çünkü gözlükleri, bol kot pantolonu ve Avenger tişörtüyle odaya giren Zach'e bir kez baktığımda, kendimi korkmadığıma ikna etmeye çalıştığımı fark ediyorum.

Ama Zach beni çok .

Ondan hoşlanıyorum ve bu ne zaman oldu bilmiyorum.

Yine de sürpriz olmamalı. Kardeşim bana sınırların dışında olduğunu söyledi ve ben onu görmezden geldim.

Seth ve benim öyle bir ilişkimiz yok. Ne olursa olsun birbirimizin arkasını kollarız.

En iyi arkadaşı söz konusu olduğunda hariç.

Zach için bir oyun attım ve umursamadım. Her şeyim olduğunu iddia ettiğim oyundan uzaklaştırıldım ve umurumda değil. Umursamıyorum.

Çünkü Zach... Onun *ne* olduğunu bilmiyorum. El üstünde tutulmayı hak eden biri.

İnsanları anlamamasını ama anlamaya çalışmasını seviyorum. Çoğu insanın söylemeyi hayal bile edemeyeceği bir şeyi ağzından kaçırmamasını ve sonra deli gibi kızarmasını seviyorum.

Her ne kadar büyük bir baskı olsa da, tecrübesiz olmasını seviyorum.

Onu boşaltan ilk ve tek kişi olmak istiyorum. Onun kıvrak vücuduna tapmak ve onu öpücüklere , teninin her santimini tatmak istiyorum.

Kahretsin, şu anda bunu düşünmemeliyim.

Koltuğumda kayıyorum ve Zach sanki her hareketimi takip ediyormuş gibi gözleri benimkilerle buluşuyor.

Acaba ne düşündüğümü biliyor mu? Yanakları pembeleşiyor ve onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Normalden fazla göz temasından kaçınıyor ki bu da çok şey anlatıyor.

Her ne kadar dersten sonra onu köşeye sıkıştırıp bir tür mağara adamı gibi odama sürüklemek istesem de, sonuçta daha ileri gitmemiz ona bağılı.

Ders bittiğinde, yan kapıdan tekrar kaçacağını tahmin ediyorum, bu yüzden odadan aceleyle çıkıyorum ve çıkarken önünü kesiyorum.

"Bunun birden fazla kez işe yarayacağını düşünmen çok şirin." Yere yığıldı. "Bilmeliydim."

Omzumdaki sırt çantamı düzeltiyorum. "Dün biraz okuma yaptım."

Bana bakıyor. "Umm... tebrikler?"

Gülüyorum. "Asistanlar ve çıkar çatışması olduğunda ne olacağı hakkında çok ilginç şeyler öğrendim."

Birkaç gün önce olsa, solgun tenini ve yutkunurken bakışlarını kaçırmasını anlamazdım. Bunu Zach'in tuhaflıklarından biri olarak görürdüm. Şimdi gergin olduğunu biliyorum. "Ne oldu?"

"Profesöre sorunu anlatırsanız, sorunu çözebilecek durumda olmalıdır. Ne yapacaklarına karar vermek onlara kalmış. Eğer bu konuda dürüst olursanız, bu lanet şey konusunda oldukça gevşek oldukları ortaya çıkıyor."

Zach yüzündeki buruşukluğu gizlemeye çalışıyor.

Bir adım daha yaklaşıyorum. "Ama oraya gitmek istiyorsan bu tamamen sana bağılı." Bakışları benimkilere kayıyor. "BEN... BEN-"

"Şu anda bir karar vermene gerek yok. Eğer bir sonraki adımı atmak istersen, ben varım. Ama sana baskı yapmayacağım,

ve seni asla istemediğın bir şeyi zorlamam."

kulak misafiri olduğumu açıkça söylemek istemiyorum ama ağzımdan çıkan her kelimedede ciddi olduğumu anlamasını istiyorum.

Alt dudağını yalıyor.

"Bunu bir düşün." Eğildim ve fısıldadım, "Sadece senin için iyi yapacağımı bil."

Onu hemen burada ve şimdi almayı teklif etmeden önce uzaklaşmak için kendimi zorluyorum.

Sanırım Zach'i . Ve belki de biraz fazla ileri gittim. Nezaket öğrenebileceğın bir şey mi? Birazına ihtiyacım olabilir.

Nüans 101. Ben olsam o dersi alırdım.

Perşembe günü, kapısına gidip ona sormaya hazırım ama zorlamayacağıma dair kendime söz verdim. Çamaşırlarım birikiyor, bu yüzden eve gidip kıyafetlerimi yıkamaya karar verdim, böylece bir inek boş olduğuna karar verirse diye hafta sonum açık olacaktı.

Ancak eve varıp kapıdan içeri girdiğimde kardeşimi televizyonun önünde buluyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Başını kaldırdı ve bana baktı. "Sana da aynısını sorabilirim."

Elimdeki çamaşır torbasını kaldırıyorum.

"Sırada beklemeniz gerekecek. Benimki şu anda içeride." Aramızda bir parmak sallıyor. "Tuhaf voodoo ikiz şeyi."

"Eğer teknik bir konuya girmek istiyorsak, anlaşmamıza göre Zach'e göz kulak olursam çamaşırlarımı sen yıkayacaktın..."

"Bu tek seferlik bir anlaşmaydı."

"miydi? Bir zaman dilimi hatırlamıyorum. Belki *de sonsuza kadar* demek istedim." "Belki de bunu yapmak istemiştin." Kardeşim beni tersledi.

"Güzel." Kendimi onun yanındaki kanepeye atıyorum ve aramızdaki garip enerjiyi görmezden gelmeye çalışıyorum.

Kar leoparları hakkında bir National Geographic programı izliyor. Çok sıkıcı ama değiştirmesini istemedim. Şu anda kardeşimden iyilik istemeye hakkım yokmuş gibi hissediyorum.

"Zach nasıl?" diye soruyor sonunda. "Maçtan beri ondan haber almadım."

En azından Zach'in kaçtığı tek kişi ben değilim.

"Bilmiyorum. Pazartesiden beri onu görmedim."

"Ne yaptın?"

Öfkelendim. "Ben *hiçbir şey* yapmadım. Pek sayılmaz. Onu becermek istediğimi söylemiş olabilirim. Belki."

"," diye mırıldanıyor Seth.

"Şey, bundan daha etkili oldu." Çok değil ama yine de. "Ama o zamandan beri onu görmedim. Ya da onunla konuşmadım. Ya da mesaj atmadım. Sen onun en iyi arkadaşısın. Sessizliğe bürünmesi ne anlama geliyor?"

Seth beni işaret ediyor. "Bunu. Tam burası. İşte bu yüzden birbirinize bulaşmanızı istemedim. İkinizin ortasında olmayı reddediyorum ve buna ikinizden biri hakkında tavsiye vermek de dahil. Ben İsviçre'yim."

"İsviçre'nin tamamen tarafsız olmadığını biliyor muydunuz? Nazilerin Yahudileri kendi tren hatlarıyla ülkeden geçirmesine göz yumdular."

Kardeşimin gözleri kısıldı. "Bir şeyler bildiğini bilmiyordum."

"Pek çok şey biliyorum. Spor yaptığım için insanların neden aptal olduğumu düşündüklerini anlamıyorum."

"Vay canına, seksi sporcu ve zeki. Babamın gurur duymasına şaşmamalı." "Bu da ne demek şimdi? Bir şey mi söyledi?"

Seth homurdanıyor. "Hayır. Her zamankinden fazla değil zaten. Bu yıl başarılı olursam, sınıf birincisi olarak mezun olacağım ve istediğim okulda okuyacağım ama babamın tek konuşabildiği şey, asabi oğlunun sezonun en önemli hokey maçını nasıl mahvettiği."

"Sezon daha başlamadı bile! Yıllar geçtikçe çok büyüyen aptalca bir oyundu. İnsanlar önemli olmadığı halde önemli olduğunu düşünüyor. Herkesin bunu bırakması gerekiyor. Ben bıraktım."

"Evet, zaten babamın yanında sana karşı ikinci planda kalıyorum. Bunu Zach ile yapmayacağım."

"Olayların dışında kalarak tavsiye verebilirsin, biliyorsun. Zach'i nasıl okuyacağımı bilmiyorum. Sen biliyorsun."

Seth duraklar. "Ya iki şeyden biri: Onu korkuttun ve şimdi saklanıyor ya da ders çalışmakla ve Zach olmakla çok meşgul. Üç gün geçtiğini ya da artık aynı evrende var olduğunuzu bile fark etmeyebilir."

"Bu.. hiç yardımcı olmuyor.

Teşekkürler." "Bir şey değil."

Belgeselini izlemeye devam ediyor ve ben de bu kadar olduğunu düşünüyorum ama hayır. Yaklaşık beş dakika sonra televizyonu kapattı ve kanepede dönerek bana baktı.

"Neden o?" Ses tonunda bir şey var. Öfke mi, kızgınlık mı, yoksa anlayamadığı bir şey mi bilemiyorum. "Kampüsünüzde gerçek anlamda herkes olabilir. Neden benim en iyi arkadaşım?"

"Tuhaf bir ifadeyle, en iyi arkadaşın seksi." Seth kollarını kavuşturur ve kaşlarını çatır.

"Her zaman sevimli olduğunu düşünmüştüm ama sen bana oraya gitmeme izin olmadığını söyledin, ben de . Onu neredeyse hiç görmediğim zamanlar kolaydı. Sonra benden ona göz kulak olmamı istedin ve ondan *hoşlandığımı* fark ettim. Bence komik biri ve dalga geçer gibi değil. Samimi bir şekilde.

Hayata bakışı farklı ve uyum sağlamaya bile çalışmıyor. Umurunda bile değil."

"Hmm, onun bu yönüne hayran olmanız mantıklı." "Ne demek istiyorsun?"

"Yedi yaşındayken babam ikimizi de paten kaymaya zorladığında, ikimizin de ne kadar berbat olduğumuzu hatırlıyor musun? Ben neredeyse hemen pes etmiştim ama sen... sanki daha çok kabul görmek için nasıl yapılacağını öğrenmek için kendini zorluyordun."

Buna itiraz etmek istiyorum ama muhtemelen gerçek bu. Bulduğum yere gelmek için çok çalıştım, çok çalıştım ve bu hiç kolay olmadı. Doğuştan patenci değildim.

Ve belki de, sadece belki de, o gençliğimizde farklı olduğumu biliyordum. Erkekleri kızlardan daha çok sevdiğimi biliyordum ve yedi yıl sonra kardeşime açıldığımda hala bunu tam olarak çözmemiştim. Ama farklı olduğumu biliyordum. Ve hokey oyuncularının havalı olduğunu.

"Bunun onunla bir ilgisi olabilir," diye itiraf ediyorum. "Aslında ondan ne istiyorsun?"

Uygunsuz bir şekilde cinsel bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama beni durduruyor.

"Fiziksel olarak demiyorum. Demek istediğim... gerçekten onunla nasıl bir gelecek görüyorsunuz? NHL ile sözleşme imzaladığında Kaliforniya'ya gönderilebilirsin. Ya da Teksas'a."

"Ya da Boston. Montreal o kadar da uzak değil."

"Ama orada oturup bana, mesela Seattle'dan bir kontrat teklif etseler kabul etmeyeceğini söyleyemezsin."

"Tabii ki kabul ederim."

"Vermont'ta Zach ile bir ilişki yaşıyor olsan bile mi?" "Bu konu hakkında çok fazla düşünmedim. NHL uzun bir çok uzak. Birileri yüzünden mutlu olmamam gerektiğini mi söylüyorsun?"

gelecek yıl gerçekleşebilecek ya da gerçekleşmeyecek bir şey mi?"

"Geçici mutluluk uzun vadede Zach'e zarar vermeye değer mi?"

Ugh. Bilmiyorum.

"Anı yaşamaya alışkın olduğunu biliyorum," diyor Seth, "ama Zach bu şekilde düşünmüyor. Bir şeyi yapmadan önce ondan emin olması gerekir."

"Yani ona zaman tanımam gerektiğini söylüyorsun."

"Hayır. Her şey boka sarmadan önce çekip gerektiğini söylüyorum."

"Tamam, gerçek konuşma." Ona dönüyorum, gerçek duygular beslediğimi belli etmeden bunun bir oyun olmadığını anlamasını istiyorum. "Zach'e ilgi duyuyorum. Gelecekte ne olacağını bilmiyorum ve şu anda onunla birkaç randevuya çıkmaktan bahsediyorum. Evlilik ya da ciddi bir ilişki planlamıyorum, hatta L kelimesini bile kullanmıyorum, o yüzden bu kadar büyütülecek ne var bilmiyorum. Taşak geçmekten daha fazlası ama gerçekçi olmayan sözler de vermeyeceğim. Sana bunu söylüyorum çünkü hoşuna gitmese de bunu yapıyorum. Benden uzak durmamı istediğini ve bunun her türlü kardeşlik kuralını çiğnediğini biliyorum ama bunu yapacağımı bilmeni istiyorum çünkü arkandan iş çevirmeyeceğim. Gerçekten desteğini almak ve bunun kardeş olarak aramıza girmesini istemiyorum."

kustuktan sonra nefesim kesildi.

Tek yaptığı bana dik dik bakmaktı ve ben başka tarafa bakmayı reddediyordum. Önce o kırıldı. "Eğer ona zarar verirsen, ben de sana veririm."

Sırıtiyorum ve saçlarını karıştırmak için uzanıyorum.

"Elbette yapacaksın." "Ben ciddiyim, Foster."

Rolümü kaybettim. "Eğer ona zarar verirsem, sana bedava bir atış hakkı veririm." "Anlaştık."

ZACH

ASISTANLIK İŞİM ROKET BİLİMİ DEĞİL. PROFESÖRLER İÇİN RANDEVU ALIYORUM-Lawrence'a sorun, yardıma ihtiyacı olan öğrencilerle görüşün, ders sırasında not alın ve Foster hakkında hayaller kurun. Hepsi bu. Lanet olsun. Gün.

Kendimi işe ve tez araştırmasına verdim, bu yüzden Foster'ın seks yapma önerisini düşünecek zamanım yok, yine de aklıma geliyor ve Profesör Lawrence ile konuşmaktan korkuyorum. Foster'ın asistanı olmak son bahanemdi ve bunu ortadan kaldırırsam... ürperiyorum. Foster'a ne kadar inexperienced olduğum açık olacak çünkü porno izlemek bana neyin nereye gittiğini gösterirken, bana tüm bunlardaki rolümü özellikle göstermiyor. Ya da bu rolü nasıl *oynamam* gerektiğini.

Sanırım alttan almak bana çok çekici geliyor, özellikle de ilk seferim için. Foster'ın kontrolü ele almasını istiyorum ve sadece deneyimsizliğim yüzünden değil, aynı zamanda çok *ateşli* görüldüğü için. Yine de endişelenmediğimi söylersem yalan söylemiş . Canımın acımasından, yeterince iyi olamamaktan, diğer *lojistik* şeylerden...

Foster'la seks yapmanın gerçek bir olasılık olduğunu fark ettiğimden beri kayganlaştırıcı ve parmaklarımla denemeler yapıyorum ve bu... garip hissettiriyor. İyi ama değil.

Belki de ona karşı dürüst olmalıyım ama Foster daha iyisini hak ediyor. Eğer ben berbat olursam ve tüm işi o yapmak zorunda kalırsa, bunun tekrarlanması istemeyecektir. Henüz olmadı bile ama bir kez olmasının benim için yeterli olmayacağını biliyorum.

Foster'ın bu hafta gönderdiği tüm mesajlar normal ve arkadaşçaydı, ancak ekranımda onun adını her gördüğümde daha fazlası için yanıp tutuşuyorum. Bu konuda nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyor anlamıyorum.

Profesör Lawrence'ın ofisine doğru giderken kendi kendime gülüyorum. Kendimi aşıyorum. *Bir kez* mükemmel olacak. *Bir kez*, çok fazla düşünmediğim bir şey çünkü her zaman başka şeylere odaklandım. Okul ödevlerime ve derslerime odaklandım ve Seth'le yaşarken beni teşvik etti. Araştırmamın derinliklerindeyken bana yemek getirir, duş almamı hatırlatır ve beni her gün birkaç dakikalığına dışarı çıkmaya zorlardı. Bekâretim gibi önemsiz şeyler hakkında endişelenmeyi unuttum.

Seth'in benimle ilgilenmesine izin verdiğim için duyduğum suçluluk yine yüzüme çarpıyor ve kendime bunun artık böyle olmadığını hatırlatıyorum. Artık Seth en iyi arkadaşım olmaya devam edebilir ve beni kontrol etmek için endişelenmek yerine kendi hayatına sahip olabilir.

Ama... ona hayatımdaki en önemli şeyi söylememişken nasıl en iyi arkadaş olabiliriz? Bekaretimi Foster'a kaybedersem ve bunu ona söylemezsem ihanete uğramış hissetmez mi?

Telefonumu çıkarıp onu aramak için çabaladım. "Hey, zamanı gelmişti."

"Foster'la seks yapıyorum," diye .

Diğer uçtan boğuk bir ses geliyor. "Şu *anda* mı?" "Tabii ki hayır."

"Tanrıya şükür. Ben de tam bağlılık denen küçük bir şeye dikkat çekmek üzereydim. Onun yerine, gerginlikten bahsedelim. Fost-argh ile seks yapacağım.

Hayır. Öyle mi? I gerçekten neredeyse söyle Bu mu? Neden vardır Biz sahip olmak bu konuşma?"

Gülüyorum ve ofisin biraz aşağısındaki duvara yaslanıyorum. "Bilmiyorum. Sizi bilgilendirmenin nazik bir davranış olacağını düşündüm."

"Foster senden önce davrandı. Gerçi ikiniz de neden onun seks hayatını bilmek istediğimi düşünüyorsunuz ki..."

"O mu yaptı?"

Seth mırıldanıyor. "Umm..."

Zach?" "Evet?"

"Bu konuşmayı bir daha yapmak istemiyorum ama sormak zorundayım. Emin misin? İlk seferinin gerçekten *onunla* olmasını istiyor musun?"

"Ben... Evet."

Bir duraksama oldu. "Sadece... evet mi?"

Sebep yok mu?" "Sebepler seni ilgilendirmez."

Alay ediyor. "Gerçekten güzel."

"Ne demek istiyorsun?" Yanlış okuduğum durumlardan biri mi bu? Kardeşinde ne gördüğümü ona söylemem mi gerekiyor?

"Ne zamandan beri birbirimizden sır saklıyoruz?"

Konu bu mu? Ayakkabımı cilalı karo zemine sürüyorum. "değil, bu..." İç çektim. "Belki de... sınırlar hakkında konuşmamız gerekiyordur."

"Neden?"

Omuzlarımı dikleştirdim ve sahip olduğum tüm inancı ortaya koydum. Kuşkusuz çok fazla değil. Ama bu *Seth*. Her zaman yanımda Seth. Ne olursa olsun beni destekleyen. "Ben çocuk değilim," diye geveliyorum. "Bazen biraz dalgın ve unutkan olduğumu ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadığımı biliyorum ama ben... ben artık bir *yetişkinim* ve beni her şeyden koruyamazsın."

"İnsanların senden faydalanmasını istemiyorum. Özellikle de kardeşimin."

"Belki de istediğim budur." "Ne sikim?"

Gülümsüyorum. "İstendiğimi hissetmenin ne kadar güzel olduğunu biliyor musun? Bana çocuk eldivenleriyle davranmıyor ya da benim için işleri yumuşatmaya çalışmıyor. Ve eğer beni incitirse... bunu *istiyorum*. Ardından ezici bir düşüş gelse bile, o yüksek duyguyu yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum. Senden ayrılmak hayatımda yaptığım en zor seçimdi ama doğru seçimdi."

"Beni... terk etmek mi?"

İtiraf etme zamanı. "Sadece Morris yüzünden transfer olmadım. Bu da bir parçasıydı ama... Yüksek lisans programına girdim ve UVM'de bir asistanlık pozisyonu teklif edildi. Kabul etmedim."

Cevap vermiyor.

"Lütfen benden nefret etme." Gözyaşlarımı kırıştıyorum. "Sana çok fazla yalan söyledim. Sen benim güvenli alanımsın. Ama arkadaşlarınla dışarı çıkıp beni yalnız bırakmaktan nefret ediyordun ve benimle ilgilenmeyi hep kendi işin olarak gördün. Neler olduğunu anlamam çok uzun sürdü. Bu yüzden transfer oldum."

Gülüğü acı. "Ve şimdi benim yerime kardeşimi koydun."

"Saçmalama. Senin yerini asla dolduramam. Aynı kasabadan bile taşınamam. Bu yüzden sana bunu anlatıyorum. Transfer ve Foster hakkında. Sır yok. Hata yapmakta sorunum olmadığını istiyorum ve beni onlardan korumak senin işin değil. Foster'ın bana olan ilgisi sona erse bile, bu aramızdaki şeyleri değiştirmez."

"Şu anda sana çok kızgın olmak istiyorum," diye mırıldanıyor. "Bunun asla işe yaramayacağını biliyorsun."

"Biliyorum." İnliyor. "Yine de bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmediğimi belirtmek isterim. Ama... bir sonraki hamlemiz ne olacak?"

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve koridora bakıyorum. "Sanırım Profesör Lawrence ile ciddi bir konuşma yapmam gerekiyor. Eğer bizi durdurmaya çalışmayacaksanız, bu beni engelleyen son şey olacak."

"Başın belaya mı girecek?"

"Foster öyle düşünmüyor. Yine çok korkuyorum."

"İçine sinmeyen hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin," diye beni rahatlatmaya çalışıyor.

"Evet, biliyorum." Duvarı itiyorum. "Çok uzun zamandır rahatım. Bu konuşma beni korkutuyor, Foster'a gidip onu baştan çıkarmaya çalışmak beni korkutuyor, tamamen deneyimsiz olduğumu öğrenmesi beni korkutuyor, ama yine de hepsini yapacağım çünkü sonuçların buna değeceğine inanmak zorundayım."

"Kafa yukarı, *sonuçlar*... tamamen gizli tutabileceğiniz bir şey."

Gülüyorum. "Niyetim var. Geçen gece ne olduğunu sana anlatmadım, değil mi?"

İnliyor. "İma etmek yeterince kötü. Bu arada, gidip beynimi yıkayacağım ve kardeşimi baştan çıkarma planlarına odaklanmayacağım. Eww. Ama hayatında başka neler olup *bittiği* umurumda *değil*, beni tekrar aramak için bir haftadan fazla bekleme. Anlaştık mı?"

"Bir hafta mı oldu?"

Seth gülüyor. "Hoşça kal, Zach."

Telefonu kapattı ve ben bunu yapmak üzere olduğumu fark ettim. Kontrolü ele almak ve kendi yolumu çizmek için... ya da öyle bir şey.

Kendimi hasta hissediyorum.

Yine de ayaklarımı ofise olan mesafeyi kapatmak için zorluyorum ve kapıyı kilitli bulduğumda tayin edilmemiş oluyorum. İç çekerek kapının kilidini açıyorum ve küçük masamın başına geçip beklemeye başlıyorum.

Hızımı kaybetmek istemediğim için küçük fuayeyi adımlıyorum. Profesör Lawrence birkaç dakika gecikti ama içeri girdiğinde her zamanki gibi nazik görünüyordu, selam bile vermeden kelimeler ağzımdan dökülüyordu.

"Bir çıkar çatışmasını bildirmek istiyorum, efendim."

Bana bakıyor. "Bana Jeffrey demeni söylediğimi sanıyordum." "Ve sana bunun olmayacağına dair güvence vermiştim."

Profesör Lawrence gülümser ve ofisinin arka kapısına yönelir. "Hadi o zaman."

Karşısındaki boş sandalyeye oturuyorum ve o hazırlanırken bekliyorum. Ne söyleyeceğinden, başımın belada olup olmadığından ya da... yani herhangi bir şeyden emin değilim. Burada *neler oluyor*?

Bana bir kâğıt uzattı. "Bunu doldurun ve bir plan yapalım."

Göz kırpıyorum. "Bu.. mu?"

"Ne bekliyordun ki?" "etik üzerine bir ders."

"Etik olmayan bir şey mi yaptın, Zach?"

"Spor psikolojisi sınıfınızdan bir öğrenciyi öptüm."

Başını öne eğdi. "Hangi öğrenciyi?"

Olamaz. Söylemeye iznim var mı? Foster profesöre gitmemi önerdi ve kampüste kapalı olmadığını söyledi ama burada ne söylemem gerektiğinden emin değilim. "Homofobik misiniz?" Onun yerine ben sordum.

Profesör Lawrence'ın gürültülü kahkahası beni zıplatıyor. "Kesinlikle olmaz. Öğrenci bu odanın dışında gizli tutulabilir, ancak çıkar çatışmasının adının açıklanması gerekecek."

"Foster Grant."

Bu onu şaşırtmışa benziyor. "Beklediğim isim bu değildi."

"Sen kimdin-"

"Boş ver. İyi haber şu ki, dönemin başındayız ve çatışma olarak görülebilecek herhangi bir şey olmadı." Ovalıyor

bir elini yüzünde gezdirdi. "Bazı seçenekleri düşünmem gerekecek. Belki sınıfları değiştirmek ya da tutarlı olduğundan emin olmak için ben ödevlere not verirken sen de bazı derslere girersin..."

"Departmanları takas edebilirim." Belki de spor psikolojisinden uzak durmalısın.

Nedense bu onu eğlendiriyor gibi görünüyor. "İyi bir asistan olmanın dışında, böyle bir şey olmayacak."

"Neden?"

"Çünkü anlamadığınız şeylerden kaçmaya inanmıyorum. Diğer alanlar senin için çok kolay olurdu."

Tamamen gerçek dışı ama tartışacak değilim. Sonunda bu gerçekleşmişken olmaz. Rahatlama anlık.

Formu dolduruyorum ama ofiste geçireceğim iki saat boyunca dikkatimi zar zor . Ondan sonra dersim var, *sonra* Profesör Lawrence ile tezimi tartışmak için bir toplantım var ve son olarak Foster'ı bulup ona hazır olduğumu söylemekten başka hiçbir taahhüdüm yok.

Seks yapmak için.

Ve belki de neler olduğunu bildiğimi düşünmesi için onu kandırabileceğimi umuyorum.

Onun yurt binası benimkinin tam karşısında ve oraya yürürken cesaretimi topluyorum. Kapıyı nasıl açacağını hayal ediyorum, belki duştan yeni çıkmış olacak ve ben ona doğru yürüyüp onu öpeceğim ve duvara yaslayacağım ve-

Onun giremiyorum.

Lanet olsun.

Bir süre orada oyalandım, belki arkadan gizlice girebileceğim biri gelir diye, ama görünüşe göre bugün ilerlemeyi durdurmak için dışarıda. Yenilgiyi kabul ederek telefonumu çıkardım ve Foster'ı aradım.

Antrenmanları genelde kaç kadar sürer? Akşam yemeği yiyip geleyim mi?

"Zach?" Sesi arkamdan geliyor. Aceleyle aramayı sonlandırıp arkamı döndüm ve *kahretsin*. Onun ne kadar yakışıklı olduğunu nasıl unutmuşum? "Burada ne işin var?"

"Profesör Lawrence ile konuştum."

"Yaptın mı?" Kapının kapanmasına izin verdi.

"Evet, kafamda kapını çaldığım ve senin kapıyı açtığın, üzerine atladığım ve her şeyin hallolduğunu ve sonunda *bunu yapabileceğimizi* söylediğim bir sahne vardı ve-"

"Nefes al, Zach."

Ben yaparım. "Teşekkür ."

Başını eğiyor. "Bana sevişmek istediğini söylemek için mi geldin?"

Ah canım. Yutkunuyorum. "Evet. Hazırım. I ..." Hokey çantasını fark ettiğimde sözümü kesiyorum. "Antrenmana mı gidiyorsun?"

Bakışları yavaşça vücudumda gezinirken başını sallıyor ve ben bir ürpertiye zar zor tutuyorum.

"Doğru, pekala. Kötü zamanlama." Gülmeye zorluyorum. "Belki daha sonra okuruz."

Foster yaklaşıyor ve parmakları çenemin altından geçtiğinde, yüzüme yayılan karıncalanmaya neredeyse güleceğim. Eğildi. "Antrenmandan sonra gelmemi ister misin? Ben seni yatağında becerirken sana yakın durmamı?"

Bu görüntü karşısında gözlerimin dolmadığından pek emin değilim. "Evet, lütfen."

Beni bırakıyor ve tekrar geri adım atıyor. "Önce bir şey istiyorum."

"Herhangi bir şey."

"Seni dışarı çıkarmak

istiyorum." Ah, *ne*? "Ne?"

"Evet. Seninle bir şeyler yapmak istiyorum."

"Bu sefer gerçek bir randevudan bahsediyorsun, değil mi?" Sesim titriyor.

"Evet."

"Sahip değilsin-"

"Yapmak *zorunda olmadığımı* biliyorum. Hayır mı diyorsun? Beni sadece vücudum için istediğini mi ?"

Yanaklarım kızardı. "Vücudunu görmedim."

"Henüz."

"Yüce İsa."

Foster gülüyor. "Bu hafta sonu. Seni dışarı çıkaracağım, sonra ne olacağını göreceğiz."

"Seks." Yutkunuyorum. "Seks ."

Daha sert gülüyor ve kasıklarını avuçluyor. "Antrenman boyunca sertleştiğimden emin olmaya , değil mi?"

"Beni düşünmene neden olacak mı?"

Gözleri yumuşar. "Zaten bilmediğimi varsayıyorsun."

Gülümsememe engel olamıyorum. Kendimi o ana kaptırmaktan ve bir sonraki adım için endişelenmeyi unutmaktan kendimi alamıyorum. Bunun bir başka ilk olduğunu fark ettiğimde beni bir sinir ve heyecan yumağı halinde bırakıyor.

Ve henüz randevuları araştırmaya *başlamadım* bile.

FOSTER

ZACH KESİNLİKLE TAPILACAK KADAR SEKSİ GÖRÜNÜYOR. TAPILACAK KADAR SEKSİ TAM OLARAK DEĞİL-

tutarlı bir tanımlama değil ama başka nasıl ifade edebilirim bilmiyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en dar kot pantolonu giyiyor, saçına bir çeşit ürün sürülmüş ve üzerinde bir beden büyük düğmeli bir gömlek var.

Kapısında duruyor, sanki konuşmayı unutmuş gibi bana göz kırpmıyor.

Eğildim. "Sanırım aradığın kelime *merhaba*." "Umm ... merhaba."

"Yaşasın, iyi başlangıç." Bakışlarımı tekrar üzerinde gezdiriyorum ve tişört olayı yerine oturuyor. "Seni kardeşim mi giydirdi?"

Gözleri büyüdü. "Hayır! Umm, belki."

Seth arkasında belirir.

Neden ailem Zach'le ilgili pek de masum olmayan düşüncelerimi bölmeye kararlı?

Kardeşimin önünde eğildim. "İyi oynadın. Hiçbir şey sevgilimin ikizimin kıyafetlerini giydiğini bilmekten daha iyi bir engel olamaz."

Seth gülüyor.

"Bir kızla tanışman için sabırsızlanıyorum. Bunun bir karşılığı olacak. Henüz nasıl olacağını bilmiyorum ama olacak."

Zach gömleğine bakıyor. "Üstümü değiştireyim mi?"

"Hayır." Elini tuttum. "Umarım dikiş dikmeyi biliyorsundur kardeşim, çünkü o gömlek düğmesiz geri gelecek."

"Tamam, tamam, sen kazandın. Lanet gömlek onda kalabilir. Artık onun. Sadece canını ."

Onun yerine kirleteceğim.

Zach'i kampüsün karşısındaki Yunan sırasına götürürken parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Kardeşlik partisine."

"Ne? Senin romantizm anlayışın bu mu?"

"Hayır. Bu benim üniversite fikrim." Yürümeyi bırakıyorum ve elini çekiştiriyorum. "Saymayı unuttuğum üniversite deneyimi: kardeşlik partisi." Kocaman gülümsüyorum.

"Seth beni birkaç partiye götürdü."

"Kardeşlik partileri mi? Ne kadar kaldın?"

Meydan okurcasına bana bakıyor. "Bilmeni isterim ki, bir tanesinde iki kadeh içtim."

"Vay be. Hepsini geri alıyorum. Sen bir parti hayvanısın ve ben buna ayak uydurabilir miyim bilmiyorum. Parti bağımlılığın için danışmanlık aldın mı?"

Zach gülerek beni itti. "Kapa çeneni."

Şakacı Zach'i seviyorum.

"Bütün bunları unutuyor musun?"-kendini işaret ediyor-"gruplarda iyi değil mi?"

Onu tekrar yanıma çektim. "Evet, bir partiye gidiyoruz ve evet, orada bir sürü insan olacak ama en önemli kısmı unutuyorsun."

"Tanımadığım insanlarla garip sohbetler ve havadan sudan konuşmalar mı?"

"Komik ama hayır. Tüm bu süre boyunca yanında olacağım ve orada durup herkesi analiz edeceğiz."

Yürümeyi bırakma sırası Zach'te. "Bunu yaptığımı nereden biliyorsun?" "Seni bunu yaparken gördüm. Günlük etkileşimlere büyüleyici şeylermiş gibi bakıyorsunuz. Bunu sınıfta da yapıyorsun, o gün de yapıyordun.

yemek salonunda." Omuz silktim. "Bu senin ."

Hâlâ emin görünmüyor.

"Eğer rahatsız olursan, . Söz veriyorum." "Tamam."

"Ve..." Kollarımı ona doluyorum ve kendime doğru çekiyorum.

"Ayrıca büyük bir kardeşlik partisine geçiş törenini de unutuyorsun."

"Fıçı standları."

". " Yaklaşıyorum. "Aslında ben üst kattaki bir yatak odasında ya da banyoda takılmayı düşünüyordum."

Zach'in yanakları kıpkırmızı oldu. "Ben... Ben başkasının evinde seks yapmayacağım."

Şok olmuş gibi yapıyorum. "Zihnin çok kirli. Sevişmekten bahsediyorum."

Bana inanmıyor gibi görünüyor.

"Başkasının evinde seks yok," diyorum ciddi bir şekilde. "Teşekkür ederim."

Tekrar yürümeye başladık. Neredeyse vardık ve onunla biraz daha dalga geçmeden duramıyorum.

"Soru?" "Mm?"

"Oral seks seks sayılır mı?"

Neredeyse ayağı takılıyordu.

Neyse ki onu yakaladım.

Bu gece çok eğlenceli olacak.

Onu Kappa evine giden patıkaya doğru götürürken avuçları benimkinde terliyor. Ben de bunu sevimli bulmadan edemiyorum.

Belki de bir yolsuzluk saplantım vardır. Zach'in deneyimsizliği bana bunu hissettiriyor ve acaba bundan utanmalı mıyım? Utanmıyorum ama utanmalı mıyım *diye* merak ediyorum.

Daha biz eve adım atmadan müzik kulakları sağır ediyor. Eli benimkinde sıkılaşıyor.

Hemen milyonlarca farklı insan beni farklı yönlere çekmeye çalışıyor ama hepsine bir içki alacağımı ve onlarla daha sonra görüşeceğimi söylüyorum.

Kimse bir erkekle birlikte olduğumu kabul etmiyor bile. Bu kardeşlikteki bazı kardeşler eşcinsel, bu yüzden büyük bir mesele değil.

Girişe taşan derme çatma dans pistini atlayıp mutfığa, içeceklerin dizili olduğu yere doğru gidiyoruz.

"Görünüşe göre bira ya da soda seçeneğiniz var. Ya da üniversite deneyimine gerçekten meraklıysanız sert şeyler." Tezgâhın üzerine dizilmiş içkileri gösteriyorum.

Zach partinin gürültüsünden duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor. Ona yaklaşmak için herhangi bir bahane. "Ne?"

"Bira iyidir," diyor daha yüksek sesle.

İçkilerimizi alıyoruz ve onu koridordan aşağıya, üzerinde çok fazla ceset olan ve müziğin kulak zarlarımızı patlatmaya çalışmadığı kanepelerin bulunduğu bir oturma odasına

Zach'i bir köşeye çekip duvara yaslandım.

İçkisini yudumlayıp dudaklarını yalıyor ve onu yukarı sürüklemeyi önce ne kadar kibar davranmam gerektiğini merak .

"Tamam," diyorum ve odaya dönüyorum. "Bu insan izleme olayı nasıl işliyor?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Burada öylece durup insanları kötü kararlarından dolayı yargılıyor muyuz?"

Zach gülümsüyor. "Hayır. Ben o kadar yargılayıcı değilim."

Sarhoş olduğu her halinden belli olan biri tökezleyerek odaya girer ve kim bilir neye takılarak yüz üstü yere düşer.

"Bunun için bile mi?"

"Benim profesyonel görüşüm iki şeyden biri olurdu. Ya yapman gereken şey olduğu için sarhoş ve uyum sağlamaya çalışıyor ya da küçük penis sorunları olan bir ana kuzusu."

İçimi burnuma çekiyorum ve öksürüyorum.

Gülümsüyor ve bir yudum daha alıyor.

"Bu çok eğlenceli. Tamam, işte orada." Açıkça flört eden bir kız ve erkeği işaret ediyorum.

"Hormonlu üniversite öğrencileri arasındaki olağan çiftleşme ritüeli. Orada özel bir şey olmuyor."

"Çiftleşme ritüeli mi?" Ben soruyorum.

"İşte, sana penisimin bir ikramı olan bir içecek getirdim." Sesi kızı taklit etmek için yükseliyor. "Mm, penis içeceği. Çok teşekkür ederim. Çok cömertsin."

Ona göz kırpıyorum. "Penis...

ıçki." "Şimdiden sevişmeliler."

Şimdiden sevişmeliyiz.

"Doğal ilerleme", kabul ediyorum. "Penis içmek, sikişmek, utanç yürüyüşü."

"Kültürel beklenti bu gibi görünüyor." Bardağındaki biranın kalanını yudum yudum içiyor.

"Peki... o benim penis içkim miydi ve seni yukarı çıkarabilir miyim?"

Biraz geriliyor, ama belki de içtiği bir bira gerginliğini azaltmaya yetmiştir, çünkü bana gergin bir şekilde gülümserken, beni yukarı çıkarmak için elimi tutan o oluyor.

İçkimi bırakıp onu takip ediyorum.

Merdivenlerin tepesine vardığımızda gözlüklerini burnuna doğru itiyor ve biraz kararsız görünüyor.

Kollarımı arkadan ona doluyorum. "Yatak odaları solda. Banyo sağda."

Sağa dönmeden önce tereddüt ediyor. "Yatak çok cazip olabilir ve ben kendi kuralımı çiğneyecek değilim."

Banyo boş kapıyı kapatıp kilitlediğim anda onun peşindeyim.

Başını kavriyorum ve ağızlarımız çarpışıyor. Homurdanıyor.

Vücudum haftalardır bastırılmış bir ihtiyaçla titriyor, ama bunu yavaştan almak için kendimi yeniden düşünmek zorundayım. Öpüşeceğimize söz verdim, hepsi bu. Yıllarca ona olan ilgimi inkâr ettikten sonra, öpüştüğüm kişinin *Zach* olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum.

Başını eğiyorum ve onu sertçe öpüyorum, bir yandan da sikime fazla heyecanlanmamasını söylüyorum.

Dinlemiyor.

Zach'in talepkâr dilime ayak uydurmaya çalışması, bana yapışması ve küçük bedenini benimkine doğru itmesi, buradan kotumda ıslak bir yama ile çıkmazsam şanslı olacağım.

Acaba pantolonumun içine boşalmam seks sayılır mı?

Alt dudağını ısıriyorum ve bir çığlık atıyor. Ellerim kıcını kavramak için sırtından aşağı inerken, ben de çok fazla kat giysinin arasından sikimi onunkine sürüyorum.

Kalçalarını sallıyor ve bunu yaptığının farkında mı bilmiyorum.

Ağzımı onunkinden ayırıyorum ama onu yakınımda tutmaya devam ediyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum.

İkimiz de ağır nefes alıyoruz.

"Oral seks hakkında," diyorum.

Başını geriye atıyor ve gözleri açılıyor. "Ben... Ben, umm..."
Yanağını okşadım. "Yani senin için. İzin ver..?" Dar kotundaki
bariz şişkinliğe . "Bu gerçekten rahat olamaz."

Küçük bir kahkaha atıp başını sallıyor ama o kadar belli belirsiz ki
emin olamıyorum. Pantolonunun önünü ovalıyorum. "Bu bir evet
mi?"

Kollarımda titriyor. "Evet."

Bizi geriye doğru yürüterek onu makyaj masasına doğru itiyorum.
"Kenarından tut ki tutunacak bir şeyin olsun."

Dudaklarımı son bir kez onunkilere değdirdikten sonra dizlerimin üzerine
çöküyorum.

Gözleri belki de heyecanlı bir tereddüde yakın bir şeyle parlıyor.
Eğer öyle bir şey varsa.

"I ..." Sertçe yutkunuyor. Beş dakika içinde yapmayı umduğum bir
şey.

", tamam mı?"

Zach başını sallar. "Kapıyı kilitledin, değil mi?" Yaptığımı gördü
ama onu yatıştırdım.

"Evet."

Pantolonunu açmaya çalışıyorum ve kalçalarına dayanacak kadar
aşağı çekiyorum. Ayak bileklerine kadar çekmeye çalışmak için fazla
darlar ve muhtemelen bu şekilde daha rahat ediyor.

Parmağımı onun seksi atletinin kemerinde gezdiriyorum.
"Sürprizlerle dolusun."

"Bu yeni bir şey. Ve çok rahatsız. İnsanların bunları nasıl giymesi
gerektiğini bilmiyorum."

Ona gülümsedim. "Bunu düzeltebilirim." Onları aşağı çekiyorum ve
siki serbest kalıyor.

Uzun gömleğinin eteklerini kaldırıyorum ve iç çamaşırının
oturduğu kalçalarındaki kırmızı, kızgın izleri fark ediyorum.
Parmağımı üzerlerinde gezdiriyorum ve tıslıyor.

"Sanırım bir beden küçük almışsın," diye belirttim.

"İnternetten sipariş etmiş olabilirim ve bedenimden dolayı küçük olduğunu düşünmüş olabilirim."

Bakışlarım onun sikine gidiyor. Sert ve ağız sulandıracak kadar uzun. "Bunda küçük bir şey yok."

Parmaklarımı şaftının etrafına sarıyorum ve sert bir pompa yapıyorum. Ön döl ucundan dışarı akıyor ve bir inilti ısıyorum.

Eli aniden benimkini kavradı. "... Uzun süre dayanamayacağım."

"Tuvalete girmenin amacı da bu zaten. Her an buradan atılabiliriz."

Beni bırakıyor ve tekrar makyaj masasını tutuyor.

Onunla dalga geçmeyi ve acele etmemeyi ne kadar istesem de, birinin araya gireceği konusunda yalan söylemiyordum. Her zaman bir pislik vardır.

Prekum izi boyunca yolumu yalıyorum ve kafasını ağzıma alıyorum.

Zach'in nefes alış verışı o kadar yüksek ki diz çöktüğüm yerden bile duyabiliyorum.

Ağzımı yavaşça onun üzerinde gezdiriyorum, onu buna alıştırmaya çalışıyorum ama kalçaları öne doğru itiliyor ve neredeyse öğürüyorum.

Bu bir refleks olmalı çünkü ona baktığımda o da benim kadar şaşırılmış görünüyor.

"Özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

Onu çekiyorum. " değil. En bile derin boğaz yapabilirim. Sadece... bilirsin, uyarıya ihtiyacım var."

O cevap vermeden önce göz kırpyorum ve tek seferde tüm sikini ağzıma alarak ona tam olarak ne demek istediğimi gösteriyorum.

"Siktir!"

Şu anda ağzım sikle dolu olmasaydı, kibirli bir şekilde gülümserdim.

Kalçalarını sıkıca kavriyorum, böylece ne kadar ileri gideceğini kontrol edebiliyorum. Parmak eklemleri makyaj masasında bembeyaz oluyor ve ben buna bayılıyorum.

Kendi sikim ağrıyor ve çok sert, ama şu anda tüm odağımı ona vermek istiyorum. Ağzıma döküldüğünde yüzünü görmek istiyorum.

Onu tattığımda neye benzediğini görmek istiyorum. Çok uzun sürmez.

İlk fişkırımlar boğazımın arkasına çarpıyor ve nefesini tutamıyormuş gibi homurdanıp inlerken onu yerinde tutuyorum.

O boşalmaya devam ederken, ben onu yutuyorum ve başımı sallıyorum, tüm vücudu makyaj masasına gömülene kadar orgazmını uzatıyorum.

Kırmızı izleri hatırladığımda iç çamaşırını tekrar yukarı kaldırmaya gidiyorum.

Onun yerine kot pantolonla birlikte aşağı çekip
Kapalı.

Pantolonundan çıkıp tekrar pantolonuna giriyor.

O beni memnun bir bakışla izlerken ben ayağa kalkıp onu yeniden giydiriyorum.
yüzünde huşu vardı.

Gülümsemeye başladım. "İyi misin?" Başını sallıyor.

"Neden olmasın?"

"Yani... evet. İyiden de öte. Umm, ben iyiyim." Bakışlarını kaçırıyor.

Parmağımı çenesinin altına koyup yukarı çekiyorum, böylece benimle tekrar göz teması kuruyor. "Seni öpebilir miyim?"

"Buna asla hayır demeyeceğim."

"Bazı erkekler ... uh, evet."

Zach gömleğimi parmaklarının arasında döndürüyor ve beni çekiyor. "Buna *asla* hayır demeyeceğim."

Ağzımı onunkine bastırıyorum ve o da beni yeni bir güvenle öpüyor.

Elleri saçlarımın arkasına dolanıyor ve beni kendisine bağlıyor. Kalçalarım ona sürtünüyor, sikim dikkat çekmek için çığlık atıyor. Zach geri çekilir ve yere bakar. "Oh. Belki de-"
Bam, bam, bam. "Acele et ve oradaki sikişmeyi bitir. işemesi gerekiyor."

Gülüyorum.

Çok romantik.

"Bunu daha sonra telafi edebilirsin."

"Uh. Evet. Tamam. Umm, sonra."

Zach'in alnına bir öpücük kondurup geri çekiliyorum ve sikimin havasını söndürecek bir şeyler düşünmeye çalışıyorum.

Zach'in kızarmış tenini ve memnun gülümsemesini yakaladığımda bu mümkün değil.

Çok küçük olan atletini banyonun köşesindeki çöp sepetine atıyorum ve çıkarken Zach'i ereksiyon kalkanı olarak kullanıyorum. Göremesem de, uzun kuyrukta bekleyen insanlara bakarken yüzünün daha da parladığını biliyorum.

"Üzgünüm, değilim."

Bazıları gülüyor. Bazıları kızgın görünüyor. Kendilerini savunmak için, muhtemelen altlarını ıslatmak üzereler.

Aşağıya iniyoruz ve ben Zach'e buradan planladığımızdan daha erken çıkmamızı önermek üzereyken Cohen sözümüzü kesiyor.

"Şükürler olsun ki buradasın." Gözleri kocaman ve hafif paniklemiş görünüyor.

"Ne ?"

"Aptal birinci sınıf oyuncularını bir kız için kavga ediyor." "Ve bu nasıl benim sorunum oluyor?" *Ben laaaaid olmak istiyorum.*

"Bilemiyorum, *Kaptan*. Neden birbirlerinin canına okumalarına, muhtemelen birini ya da ikisini birden sakatlamalarına ve gelecek haftaki sezon açılışında iki oyuncu daha eksik kalmalarına izin vermiyoruz?"

"Siktir," diye tısladım ve Zach'e döndüm. "Seni terk etmeyeceğime söz verdiğimi biliyorum-"

"Git. Sorun değil. Ben ... uh ... bir içki daha alacağım."

Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Teşekkürler. Hemen döneceğim."

ZACH

TAMAM. BU GERÇEKTEN OLDU.

Foster'ın ağızı sikimin etrafındaydı.

Ağızını.

Sikimin etrafında.

Elimden başka bir şey tarafından üretilen ilk orgazmımı yaşadım ve hayal etmeye cesaret ettiğimden daha iyiydi.

Foster uzaklaşırken ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve beni emdiği için hâlâ başım dönüyor, peşinden gitmeyi düşünemiyorum bile. Aptal sporcu askısı başkasının uğraşması için bırakıldığından ve bira damarlarımda hoş bir uğultu yarattığından, bu parti konseptinden eskisi kadar korkmuyorum.

Diğer yandan oral sekse karşılık verme kavramı... tatlı

Tanrım, neden oral stimülasyonu araştırmayı düşünmedim ki?

Dizlerimin üzerine çöküp bana yaptığı gibi pantolonunu indirmekten daha çok istediğim bir şey olamazdı. Ağızımı sikinin etrafına sarmak, yalamak ve tatmak, Foster'ın kontrolünü tamamen kaybettiğini görmek.

Sonra, söz vermişti.

Ama ağızıma yaklaştırdığımda bir aletle ne yapacağımı bilmeye daha yakın değilim.

Temel bilgiler tabii ki, ama hepsini almaya çalışırken ve ellerinizi kullanırken aynı anda yalamayı ve emmeyi nasıl başarıyorsunuz?

Eminim *Foster* sayısız yetkin oral seks yapmıştır.

Acı duygular beni ele geçirmeden önce, bu düşünce zincirini raydan çıkarıyorum.

Foster buradaki en seksi erkek ve bu gece eve götüreceği kişi *benim*.

Mutfağın yan tarafına geçip buzdolabının yanında birbirlerini elleyen çiftten uzakta bir tezgâha yaslanıyorum. Burada kendimi rahat hissetmiyor ve Foster'ın kaçıp gitmemiş olmasını diliyor olsam da, onun gölgesi olmamaya da kararlıyım. Burada Seth'le birlikte olsaydım, birbirimize yapışmış olurduk ama Foster beni terk etmeden önce iki kez düşünmedi.

Hoşum

a gitti.

Sayılır.

Yani, bu tür bir ortamda tek başıma olmaktan duyduğum kaygının ağırlığı altında boğulacaktım gibi hissediyorum ama üstesinden gelebileceğimi düşünmesini takdir ediyorum.

Kapıda bir kargaşa olur ve çok iri yarı, muhtemelen çok sarhoş bir Christopher Jacobs içeri girer. Kafasının yanları traş edilmiş ama saçları o kadar uzun ki gözlerinin içine düşüyor.

"Oh, *hey*." Sözlerini uzatıyor. "Asistan arıyor."

"Zach."

"Tamam." Bana doğru ilerliyor ve arkamdan bir şişe temiz bir şey alıyor. "Oğlum nerede?"

"Foster?"

"Evet, *Foster*. Bu gece ikinizin birbirine yapışmış olacağını düşündüm." "Bazı birinci sınıf öğrencileriyle ilgili bir durum vardı."

"Lanet olası birinci sınıflar." Christopher elime bir fincan tutuşturuyor ve kendi fincanını ona vuruyor. "Şerefe!"

"Oh, hayır, ben ... yabancılardan içki kabul etmemeliyim. Bu kolej partilerinin 101. kuralıdır."

Gülüyor. "Yabancılar mı? En iyi arkadaşımla çıkıyorsun. Seni inciten herkesi öldürür. Ben de dahil."

"Biz çıkmıyoruz."

"Takılıyorum. Her neyse." Christopher bardağımı bana doğru itiyor. "Standart, sıradan ölümcül tekila."

"Bu bana pek güven vermiyor."

"Katılmıyorum, Zachy-boy. Tekila *tam olarak* bunu yapar."

Özgüven, ha? Sınırlı kaynağım göz önüne alındığında, biraz yardımın zararı olmayacağını düşündüm. İçkiyi geri deviriyorum ve boğazımdan aşağıya doğru yılan gibi kıvrılırken dramatik bir şekilde yüzümü buruşturuyorum. Öksürmeye başladım. "Bu da ne... sikeyim?"

"Evet!" Fincanıma küçük bir miktar koydu. "Bir profesyonel gibi aldı. Bu sefer boğazını hedefle. Amaç mümkün olduğunca az tat almak."

Bu, hayatımın diğer alanlarında kullanabileceğim bir tavsiyeye benziyor.

Bardağın içinde benimle alay eden sıvıya bakıyorum ve tüm vücudumu saran bir ürperti uzuvlarımı sarıyor.

"İşte böyle." Christopher başını geriye doğru eğiyor ve sıvı dağılıyor. "Şimdi sen. Bir ... iki ..."

Tamam o zaman.

"Üç," diyorum ve içkiyi özensizce geri atıyorum. Ağzımın arkasına sıcıyor ve tadıyla başım hemen seğiriyor. İnsanlar bunu kendilerine neden yapıyor?

Christopher benimle kalıyor, konuşmaya ve yanımdan geçen insanlara odaklanmaktan uzaklaşırken kelimeler biraz dağılıyor. Bir kadeh daha içiyoruz. Ve bir tane daha.

"Geri dönmen gereken arkadaşların yok mu?"

Büyük bir el sallıyor. "Bir ."

"O zaman neden buradasın?"

"Eh, neden olmasın." Bize daha fazla içki dolduruyor, bu sefer sek tekila değil, bu da onları içmeyi kolaylaştırıyor.

Birkaç dakika sonra sorumun cevabını aldım.

İnsanlar bunu kendilerine *neden* yapıyor? Karıncalanan elime bakıyorum ve gülmeye başlıyorum. "Foster'ın benden daha zeki olduğunu biliyor musun?"

Christopher kaşlarını kaldırır. "Bunun doğru olmasına imkân yok."

"Hayır. Doğru. O bir şeyler *biliyor*. İnsanlar hakkında. Asla bilemeyeceğim şeyler. anlıyorum."

"Grant insanları okumakta gerçekten çok iyi. Bu yüzden bizim kaptanımız. İhtiyacımız olduğunda tam olarak neye ihtiyacımız olduğunu biliyor." Bana doğru iyice eğildi. "O en iyisidir."

Ayakta kalmak için beni kullanan iri yarı sporcuya gözlerimi kırptırıyorum ve hayatım bir anda tersine döndüğünde kazanıyorum. Ve dizlerim bükülecekmiş gibi hissederken ne kadar süre dik durabileceğimi. "Çok sarhoş görünüyorsun."

"Ve yeterince sarhoş görünmüyorsun."

Aynı fikirde değilim. Oda sabit kalmıyor. Hâlâ buzdolabının yanında duran çifte göz kırptırıyorum. "Anlamıyorum," diyorum onun sürekli çarpıp durduğu gözlüklerimi düzelterek. "Neden üst katta sessiz bir yer bulmuyorlar?"

"Bir oda tutmaları gerektiğini mi söylüyorsun?" "Sanırım-"

"Hey, Jenkins!" Christopher bağırır. Adam nefes almak için ayağa kalkar, tamamen sersemlemiş görünmektedir. "Sawyer bir oda tutman gerektiğini düşünüyor."

Jenkins orta parmağını kaldırır ve öpüşmeye devam eder.

Christopher eğiliyor. "Bazen beklenti de aynı derecede eğlencelidir."

Burnumu kırıstırıyorum. "Sizi temin ederim ki durum böyle değil." Foster'ın beni nasıl kontrol altına aldığını hiçbir beklenti karşılayamaz. O anı yeniden yaşamak bana daha sonra olacakları hatırlatıyor ve içkimi hızla bitiriyorum.

Yine de... gergin olduğumu hatırlamakta zorlanıyorum. Evet, her şey biraz bunaltıcı ama Foster'ı çıplak görmeyi çok istiyorum. Onu tatmak ve bana karşı hissetmek istiyorum... Kendime bir içki daha dolduruyorum çünkü bu şey açıkça işe yarıyor.

"-Hâlâ Morris'e saldırdığına inanamıyorum."

İsim dikkatimi çekiyor ve Christo- pher'ın söylediklerine kulak kabartıyorum. "Morris bir pislik."

Christopher kahkahalarla kükrüyor ve sonunda ellerini ağzına götürmek için beni bırakıyor. "Morris bir pislik!" Birkaç alkış ona cevap veriyor.

Onlara katılıyorum ve bir içki alıyorum.

"O kadar da kötü değilsin, Zach Sawyer."

"Ve sanırım beni başarıyla sarhoş ettin, Christopher Jacobs."

"Hayır. Tanrım hayır. Hayır, Christopher'la birlikte."

"Sana Jacobs demeyi reddediyorum. Soyadı kavramını kabul etmiyorum."

"Herkes bana Jacobs der."

"Ben değilim." Başımı sallıyorum ve gözlüklerim kayıyor. "Sana hiç hitap etmemem mi gerekiyor?" Yaklaşıyorum ve gülüyorum. "Ah, affedersiniz, son derece iri, hokey insanı."

"Hoş bir lakap, ama çok azımız buna cevap verebilir." "Behemoth?"

"Sanırım bu alınmış." Sallanıyor. Ben gülüyorum. "Kedicik mi?"

"Seni ezeceğim."

"Tabii ki. Son derece erkeksi bir şey olmalı." En derin sesimi takındım. "Ben hokey oyuncusuyum. İnsanları ezmeyi severim."

Christopher o kadar çok güler ki öne doğru iki büklüm olur. "Lütfen. Sana yalvarıyorum. Daha sonra Foster'la edepsizce konuşurken bu sesi takın."

"Konuşmak... kirli mi? Hijyeni kastetmediğinizi hissediyorum." "*Lütfen* bana şaka yaptığını söyle."

Ona sinsi bir gülümseme fırlatıyorum. "Deneyimsizim ama tamamen saf değilim."

Yeterli bir porno koleksiyonum olduğunu bilmeni isterim-" "Bekle."

Ne kadar deneyimsiz-"

"Topher!" Bağıríyorum. "Evet, Christopher çok yaşlı ve havasız. Seni arayacağım... bekle. Neydi o?"

"Topher."

"Evet, Topher!"

"Topher kim?" Kollar belime dolanırken sıcak bir ses soruyor.

Gıcırđıyorum, gıcırđıyor mu? Bu da neydi? Ama Foster olduğunu fark eder etmez tüm vücudum gevşiyor ve Topher'ı işaret ediyorum.

"Yeni arkadaşım Topher. Bu onun adı. Onun için uydurduğum isim."

"Hoşuma gitti." Topher sırtıyor. "İsmimin en iyi kısmını kısaltıyor. En iyisi. O."

Bir kıkırdamayı geri çektim. "Kulağa hiç de eğlenceli gelmiyor."

"Öğrenmek üzereyiz." Topher içkisinin kalanını bitirdi ve tezgahın üzerine koyar.

Onun dikkatinin dağılmasını fırsat bilip kıcıımı Foster'ın kasıklarına bastırıyorum. Sert değil. Hayal kırıklığına uğradım. Ama beni daha sert kavraması bir gösterge ise bunu değiştirebileceğimden eminim.

"Hey, Foster?"

"Mm?" Dudakları boynumda dans ediyor ve ben titriyorum.

Başımı omzuna yaslıyorum ve kulağına baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldamak için başımı eğiyorum. "İç çamaşırı giymiyorum."

Foster doğruldu, gözleri irileşti - beklediğim tepki bu değildi. Topher'la bakışırken dudakları seğirdi. O da gülüyordu. Kontrolsüzce.

Düşündüğümnden daha mı gürültülüydüm?

"Onu sarhoş mu ettin?" Foster talep ediyor.

Topher ellerini kaldırıyor. "İki gibi bir şeydi." "Dört."

Kaşlarını çatı. "Asla olmaz."

Gülüyorum ve şarkı söylüyorum, "Topher beni *sarhoş* etti."

"*Hayır*." Foster inliyor ve alnını omzuma koyuyor. "Bu kadar büyütecek ne var?" Topher soruyor.

"Evet, ne var bunda..." Neydi o?

Foster yer değiştiriyor, böylece onun yanında oluyorum ve artık aletine baskı yapmıyorum. Bu, arkadaşına yönelttiği bakışları yakaladığım anlamına geliyor. "Gecemi mahvettiğin için teşekkürler, göt herif."

"Seni mahvetmek..." Topher alay ediyor. "Oh, ama. Artık nazik bir adamsın, değil mi?"

Foster beni uzaklaştırmadan önce onu tersledi. "Sanırım seni eve götürmenin zamanı geldi."

"*Gerçekten* mi?" Boynuna nişan alıyorum ve Foster kayıyor. "Hayır. Yok öyle bir şey, dalga geçiyorsun."

"Alay etmek mi?"

"Evet, seni küçük baş belası." Evden çıktık ve eve doğru yürümeye başladık, Foster'ın kolu beni kendisine sımsıkı sarmıştı.

Yunan sırasından ayrılırken "Kafam karıştı," diye itiraf ediyorum. "Neden kendimi, umm... *seks yapıyormuş* gibi hissediyorum. Seks oluyor mu?"

İç çekiyor. "Bu gece olmaz."

"Ne?" Yürümeyi bıraktım. "Neden olmasın?" "Çünkü sarhoşsun."

"Ve?" Kaşlarımı çatıyorum. "Başka biri olsaydı bu sorun olur muydu?"

"Evet, çakırkeyif olmak iyidir ama bu..." Bir şeyi kanıtlamak istercesine beni bırakıyor ve ben de sendeleyerek patikanın kenarına doğru gidiyorum. Foster beni tekrar yakalamak zorunda kaldı. Beni kendine çekiyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Acelemiz yok."

.. "Ama gerçekten istiyorum."

"Öyle mi?" diye soruyor şüpheyle. Bana tatlı tatlı bakarken kollarını belime doluyor. "Neden bu kadar çok içtin, Zach?"

"Düşünmemiştim... Ne kadar çok olduğunu fark etmemiştim. Küçük küçük içkilerdi ve hiçbir şey olmuyordu, sonra *bir sürü* şey oldu ve-"

"Ve şimdi sarhoşsun."

Kıkırdıyorum ve yüzümü göğsüne bastırıyorum. "Topher bana güven vereceğini söyledi."

Foster bana karşı sertleşiyor. "Ne için güven?"

"Seni memnun etmek için. Bana daha önce hissettirdiğin gibi hissettirmek için. Gergin ve beceriksiz olmamak ve her şeyi berbat etmemek için."

"Zach"-tekrar bana bakabilmek için beni geriye doğru itiyor- "istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz."

"Ama *istiyorum*. Gerçekten, gerçekten istiyorum. Bunu yapmak konusunda gergin değilim. Bunu senin için iyi hale getirme konusunda endişeliyim. Ya sana kafa atmaya çalışırsam ve sonunda boğulursam-"

"O zaman delicesine sıcak olur." "Ya da çok çabuk boşalırsam-"

"Bunu çılgın yeteneklerime bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Yalan söylediğine dair bir işaret var mı diye yüzünü inceliyorum ama görüşüm sabit kalmıyor. "Çok güzelsin."

Dolgun dudakları kıvrılıyor, sonra kıcımı çimdikliyor ve acı doğrudan sikime vuruyor. "Yıkıcı derecede yakışıklı olmayı tercih ederim, teşekkürler."

"Ne derseniz deyin, ben çok beğendim."

Foster beni incelerken bir elini saçlarımda gezdirmek için uzanıyor. "Evet. Ne demek istediğini anlıyorum."

Beni öpüyor ve tekilaya olan güvenim beni öpücüğün içine itiyor, ağzımı açıyor ve dilimi onun kine değdiriyorum. Foster bir iniltiyle geri çekildi.

"Gördün mü? belası." Sesinin gergin çıkmasını seviyorum.

"Peki." Surat astım. "Beni eve götür."

"Hayır. Seninle seks yapamayabilirim ama bu gece yanında uyuma şansını benden esirgemeyeceksin. Yurduma geri geliyorsun." Arkasını döndü ve biraz eğildi. "Tırman."

Kollarımı boynuna dolamakta ve sırtına atlamakta tereddüt etmiyorum. "Bu bir örtmece mi?" Kulağına mırıldanıyorum. Ya da en azından mırıldanmaya teşvik ediyorum. Güldüğünde, yanlış anladığımdan şüpheleniyorum.

"Örtmece yok. Terbiyeli ol." "Ya istemiyorsam?"

"Zach..."

"Mm?" Bakış açımı boynuna öpücükler kondurmak için kullanıyorum. "Sırtıma kuru kuru vurmayı bırak."

Oh. Ona sürtündüğümü fark etmemiştim bile. "Ama sen çok seksisin." Bu sefer sesimi boğuk çıkarmaya çalışmıyorum. Ve görünüşe göre, *denememek* işe yarıyor gibi görünüyor. Elleri kalçalarımda sıkılaşıyor ve ben de kulağını ısırarak karşılık veriyorum. "Bilge bir adam bir keresinde bana beklentinin de aynı derecede erotik olabileceğini söylemişti."

"Erotik," diye mırıldanıyor Foster. "Bu gece beni öldürecek."

FOSTER

GÜRÜLTÜLÜ BİR INILTI BENİ BÜTÜN GECE SÜREN UYKUMDAN UYANDIRIYOR.

Zach'in yanında yatmak keyifli olduğu kadar işkenceliydi de. Sarhoş olmasaydı daha keyifli olabilirdi ama bütün gece ona sarılmak güzel bir teselliydi.

Ona baskı yapmak istemedim ama çok hızlı hareket etmiş olabilirim. Aptal takım arkadaşlarımı kontrol etmek için onu on dakikalığına bıraktım ve geri döndüğümde doğru düzgün göremiyordu. Ya da ayakta duramıyordu. Ya da yürüyemiyordu.

Şimdi inliyor ve sesi dün gece dizlerimin üzerindeyken çıkardığı inlemelere hiç benzemiyor.

Önüm sırtına yapışık bir şekilde yan yatmış, ama onu kontrol etmek için dirseğime yaslandığımda hâlâ derin bir uykuda olduğunu görüyorum.

Birazdan uyanacağını ve kendisi için çok üzüleceğini bildiğimden, yataktan kalkıp kampüs dışında ve akşamdan kalmaya karşı en iyi ilaçları satan bir yere gidiyorum. Pastırmalı ve ekstra peynirli yumurtalı ekmek.

Ve kahve.

Ben yokken uyanırsa nerede olduğumu bilsin yürürken ona mesaj attım ama yine de yurda döndüğümde nefesimi tutuyorum. Umarım kaçmamıştır.

Onu yatağımın ortasında oturmuş, yüzünde sevimli ve şaşkın bir ifadeyle odaya bakarken bulduğumda gülümsemeye başlıyorum.

"Neden senin yatağın benimkinden büyük?"

Gülüyorum. O kadar da büyük değil ama iki kişiyi sığdırmak diğer yurtlardaki berbat tek kişilik odalardan kesinlikle daha kolay. "Sporcu binasında olmanın avantajları."

Elini saçında gezdiriyor ve gözlerini kısıyor.

"Al." Yemeği masama koydum ve ona gözlüğünü uzattım.

Bu sabah kafa karışıklığı çok güçlü. Kıyafetlerine -üzerine çok büyük gelen kıyafetlerime- bakıyor ve inliyor.

"Ben de dün gecenin bir kısmının aslında korkunç bir rüya olduğunu umuyordum."

Sırıtiyorum. "Bilemiyorum. Sen neredeyse seni giydirmek gecemin en önemli anıydı... Bekle, bu kulağa çok ürkütücü geliyor."

Zach başını ellerinin arasına gömüyor. "Her şeyi mahvettim."

Onun yanındaki yatağa tırmandım. "Hiçbir şeyi mahvetmedin. Dün gece eğleneliydi."

"Benim için. Bundan ne anladın?"

"Seninle zaman geçirmeliyim. Seni öpmeliyim." Eğilip yanağını öpüyorum, yavaşça ağzına doğru ilerliyorum ama son anda geri çekiliyorum. "Hmm, kusmayacaksın, değil mi?"

"Kusmak yok. Söz veriyorum."

"Güzel." Daha da geri çekilip kahve ve yemeğe uzanıyorum. "O zaman yiyin. Kahvaltı, duş ve sonra takılmak için bütün günümüz var."

"Takılmak..."

İç çekiyorum. "Örtmece değil. Takılabiliriz ya da dizüstü bilgisayarında film izleyebiliriz. Ne istersen yapabiliriz ve eğer istemiyorsan bunların hiçbirisi cinsel içerikli olmak zorunda değil."

Ağzını açacak oldu ama ben kahvaltı rulosunu suratına ittim.

"Ye."

Biraz solgunlaşır. "Yapabilir miyim
bilmiyorum..." "Bu seni daha iyi hissettirecek.

Güven bana."

Zach onu benden alıyor ve ikimiz de yatağımın karşısına oturup
duvarı arkalık olarak kullanarak yerleşiyoruz.

Ben kahvemi yudumlayıp onu dikkatle izlerken o birkaç lokma
atıştırıyor. Ya kendini daha iyi hissedecek ya da kusacak. Biri ya da
diğeri.

"Bu iyi."

"Biliyor musun, sana üniversite deneyimini yaşatmak istediğimi
söylediğimde kafamda çok farklı şeyler canlandı."

Zach cevap vermiyor. Küçük bir adam için hızlı yiyor. Her şeyi
dakikalar içinde yutuyor.

Genellikle söyleyecek bir şeyi olduğunda yaptığı gibi göz
temasından kaçınıyor. "Kendimi açıklamam gerekiyormuş gibi
hissediyorum."

Kahvemden bir yudum daha alıyorum. "Senin-" "Ben
bakireyim," diye ağzından geçiriyor ve yanakları
pembeleşiyor.

Gülümsüyorum. " etmiştim."

Yüzü düştü. "Oh. O kadar belli mi?"

İtiraf etmek ya da etmemek. "Şey, ilk başta çok değil ama biraz
deneyiminiz olduğunu düşünmüştüm ama sonra geçen gün sizi
kütüphanede duymuş olabilirim. Çok gürültücü arkadaşın çok gürültü
yaptığında ben de orada yönetmeliği bulmaya çalışıyordum."

"Harika. Muhtemelen tüm okul biliyordur."

"Önemli bir şey değil, Zach."

"Bu büyük bir . Birinci sınıfta herkes gidip bir şeyler yaparken ben
ders çalışıyordum. Şimdi 21 yaşımdayım ve ne yaptığım hakkında
hiçbir fikrim yok."

"Ne yaptığınızı bilmenize gerek yok. Sen... kendini iyi hissettiğin şeyi yap."

"Seni öpmek iyi hissettiriyor. Dün gece yaptığımız şey kesinlikle iyi hissettirdi. Ama nasıl karşılık vereceğimi bilmiyorum ve-"

"O zaman bir adım geri atalım. Sen duşa gir, ne yapman gerekiyorsa yap, ben de sana hayatının en güzel öpüşmesini vaat edeyim."

Alnındaki kafa karışıklığı çizgisi geri geldi. "Bunu neden sorun etmiyorsun? Çekimser kalmayı sorun etmeyecek çok fazla üniversite son sınıf öğrencisi tanımıyorum. Eğer gidip başka biriyle seks yapmak istiyorsan, yapabilirsin. Seni engellememe izin verme."

"Başka biriyle seks yapmak istemiyorum. Seninle seks yapmak istiyorum. Ama seni asla rahat olmadığın bir şeyi yapmaya zorlamayacağım. Eğer bu konuda rahat olmak istiyorsan, ben varım, ama bu senin hızında olacak, tamam mı?"

Zach alt dudaklarını çiğniyor ve sonra yataktan kalkmak için hareket ediyor.

Banyoya doğru yürüyor ve ben de neredeyse üzerinden düşecek olan bol eşofman altımın içinde onun sıkı kıcını izliyorum.

Son saniyede omzunun üzerinden bana baktı. "Benimle duş alırmısın?"

Yataktan öyle hızlı kalktım ki Zach kahkahayı patlattı.

Banyoya giderken belinden yakalıyorum, onu içeri itiyorum ve yurttan sadece biz olmamıza rağmen kapıyı arkamızdan kapatıyorum.

"Yedek bir diş fırçanız var mı?"

"Seviyorum. Ama biliyorsun, dilini ağzıma sokmuştun. Hayır, bekle, sikini ağzıma soktun, ama diş fırçasını paylaşmak iğrenç mi?"

Zach'in kızarması karşısında içimden zafer dansı yapıyorum. Sanırım bugün onu mümkün olduğunca çok kızartmayı kendime görev

"Şimdi neden yedeklerin olduğunu merak ediyorum."

"Annemin."

Zach huffs. "Tabii ki. Dişçi. Seth'in yatakhaneimizin etrafında bıraktığı diş iplerini de açıklıyor."

Dişlerimizi fırçalıyoruz ama ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Kıyafetlerini, kendi kıyafetlerimi üzerinden çıkarmak istiyorum.

Onu soymak ve çıplak vücudunu dün gece yapşekilde keşfetmek istiyorum.

"Bana bakışınızdan korkmam gerekirdi ama korkmuyorum."

"Sana nasıl bakıyorum?"

"Sanki bekaretimi duşta kaybedecekmişim gibi."

Gülüyorum. "Hayır. İyi bir çocuk oluyorum."

"Hmm, bunun ne kadar süreceğini merak ediyorum." Zach ağzını çalkalıyor, sonra gözlüklerini çıkarıp makyaj masasının üzerine koyuyor. Gömleğimin eteğine uzanıyor.

Kafasının üzerinden uçup yere düşüyor.

Sırada eşofman var.

Ellerim gevşiyor, diş fırçası ağzımdan sarkıyor. "Hiç de uzun değil."

Zach çıplak. Tamamen çıplak. Benim banyomda.

Aleti yarı sertleşmiş durumda ve dün gece başka bir banyoda dizlerimin üzerinde olduğum ana geri dönüyorum. Onu tekrar ağzımda istiyorum.

Beni en çok etkileyen şey onun tereddütlü gülümsemesi ama aynı zamanda nasıl da kendinden emin.

Duşa girmek için dönüyor.

Sıkı yuvarlak kıcını görünce neredeyse boşalacaktım.

Aceleyle dişlerimi fırçalıyor ve kıyafetlerimi çıkarıyorum.

Yüzü bana dönük, spreyin altında, bu yüzden kollarımı arkadan sarıyorum ve başımı boynuna gömüyorum. Islak tenini öpüyorum ve ona doğru bastırıyorum, sert sikim sırtına saplanıyor.

Zach kollarımda dönüyor. "İyi çocuk iddiasının boşa gitmesinin uzun sürmeyeceğini biliyordum."

"Hey, ben iyi bir çocuk oluyorum. Sikim değil. Onu cezalandırmalısın. Belki hafif bir boğulmayla birlikte."

Elleri geniş göğsümde gezinirken Zach gülüyor. Parmakları mutlu izlerime değdiğinde, onu durdurmak için ellerini kavıyorum.

"Bu bir şakaydı. Yapmak zorunda değilsin." *"İstiyorum."*

Yeşil gözlerine bakıyorum ama sadece kararlı bir adam görüyorum. Elini bırakıyorum. "Eğer eminsen."

Başını sallıyor. "Elimi kullanmak, üzerinde çok pratik yaptığım bir şey."

Elini etrafımda dolaştırıyor ve emin olmadığı iki pompa yapıyor. "Kendini nasıl iyi hissediyorsan öyle yap."

Başparmağı ucuna sürtünüyor, tüy gibi hafif, beni ürpertiyor. Bu sefer okşarken daha emin.

"böyle." Başımı arkaya atıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, başka birinin sikime dokunmasının keyfini çıkarıyorum.

Kendi elimden başka bir şey kullanmayalı uzun zaman olmuş gibi geliyor. "Foster?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve onunkilerle buluştu. "Beni öpecek misin?"

Sırıtiyorum. Sonra, dün gece bana söz verdiği gibi, eğilip fısıldıyorum, "Buna asla hayır demeyeceğim."

Ağızlarımız birleştğinde, okşaması duraksıyor.

Ağzımın ırzına geçiyor, dili benimkiyle düello yapıyor ve ben onun bu yeni yönüne bayılıyorum. Beni öpme şekli agresif. Bizi döndürüp beni serin fayanslara yaslıyor.

Ama çoklu görev konusunda berbat olduğundan mı yoksa ağzımdan dolayı dikkati çok dağıldığından mı bilinmez, eli artık tamamen durdu.

Kalçalarımı öne doğru ittim.

Ağzını . "Özür dilerim. Dikkatim dağıldı."

" değil. Bu işe yarar." Kalçalarımı yuvarlayarak elinin içine giriyorum.

Aleti V'me sürtünüyor, ben de kendime açı vererek bizi aynı hizaya getiriyorum.

"Ya da daha iyisi." Elini kendi elimle kapatıyorum ve ikimizi de sarması için yönlendiriyorum.

Zach'in başı omzuma düşüyor. Sıcak nefesi soğuk ve ıslak tenimde geziniyor ve sonra dudaklarını hafifçe köprücük kemiğime değdiriyor.

Ağzını boynuma doğru götürüyor, ikimizi de okşarken yol boyunca yumuşak öpücükler bırakıyor. Çoklu görevlerde harika olduğu ortaya çıktı ama daha fazlasına ihtiyacım var.

"Daha sert," diye .

Kıkırdıyor. "Öpüşmek mi yoksa bu mu..." Sikimi daha sıkı kavırıyor ve kalçalarını hareket ettirerek sert uzunluğunu benimkine doğru sürüklüyor.

"Siktir. İkisini de."

Zach tenimi öyle bir emiyor ki bana oral seks yapmakta hiç zorlanmayacağını düşünüyorum.

Bir gün.

Şu anda, üzerimdeki elinin ve beni gittikçe kenara doğru itmesinin verdiği güvenin tadını çıkarmakla meşgulüm.

"Foster? Ben-"

Ondan davrandım, ılık döl fişkırımları midelerimize sıçradı.

Zach inliyor ve sonra titriyor, hala bana karşı sürtünüyor, yeniden kiralaması karmaşıya katılıyor.

Onu yakınımda tutuyorum. Başıını kaldırdığı anda ağızını kendi ağızımla kapatıyorum.

Gğslerimiz kabarıyor ama yavaş yavaş sakinleşiyoruz. pşmelerimiz yumuşadığında ve bedenlerimiz kendine geldiğinde, güvensiz Zach'in geri döndüğünü görmek için geri çekiliyorum.

"Yani, miydi?"

Burnunun ucunu öpüyorum. "Bunun ne kadar iyi olduğunu anlatacak kelime yok."

Utangaç gülümsemesi sikimin seğirmesine neden oluyor.

Ona doyacağımı hiç sanmıyorum.

Film izliyor olmamız gerekiyor ama Zach yan masamdaki dizüstü bilgisayarından çok benimle ilgileniyor.

O sırtüstü yatıyor, ben de yan yatıp dirseğimin üzerinde duruyorum, böylece onu görebiliyorum. Diğer kolumu beline doladım.

Parmakları boynumda geziniyor, orada muhtemelen bir iz olduğunu biliyorum. "Daha önce hiç kimseye morluk yapmamıştım."

"Benimle tanışmadan önce hiç yapmadığın pek çok şey olduğundan eminim."

"Bu duyduğum ukalalık mı?"

"Gerçekten şaşırdın mı?" "Hiç şaşırmadım."

Başımı eğiyorum ve onu usulca öpüyorum. "Ekрана bakıyor olman gerekiyordu."

"Sorularım var." "Ne hakkında?"

Bir duraklama oldu. "Seks."

"Ve filmle işimiz bitti." Uzanıp lap- top'ı kapatıyorum. "Ne sorusu?"

"Umm... peki, üstte mi yoksa altta mı olacağınızı nasıl seçiyorsunuz?"

"Bir sıralama şapkası var. Harry Potter'daki gibi. Daha kafama yerleştirilmeden 'En iyi!' diye bağırdı ve sonra diğer tüm en iyiler beni evlerine kabul etti."

"Çok komiksin. Ama, gerçekten, sen bir top musun? Yani, durumun böyle olduğunu düşünmüştüm ama-"

"Bir kez alttan almayı denedim. Hoşuma gitmedi. Bana hiçbir şey yapmıyor."

"Tamam."

"Her şey gibi. Bir . Eğer beğenmezseniz, bir daha yapmazsınız. Oldukça basit."

"Bunun eşcinsel kimliğimin bir parçası olduğunu hissediyorum, anlıyor musunuz?"

Ama.. ya beğenmezsem? Ve sonra ..."

Bitirmesini bekliyorum ama . "Sonra ne olacak?" "Boş ver.

Kendimi aşıyorum."

Ayağa kalktım. "Bu toplulukta en çok neyi seviyorum biliyor musun?" "Colchester U topluluğunu mu yoksa queer topluluğunu mu?" "Queer. Kendini nasıl tanımlıyorsan öyle seçebilmeni seviyorum.

fy. Elbette, elmaların portakal olarak tanımlanamayacağını söyleyen pislikler var, ama bu bizi durdurmayacak. Ben heteroseksüelden çok gey olan cis beyaz bir erkeğim, ama kendimi bi, pan ya da hatta *çoğunlukla gey* olarak etiketlemeyi seçebilirim. Keşke kendimi *herhangi bir deliğin hedefi* olarak etiketleyebilseydim, ama görünüşe göre bu kabalık. Kim bilebilirdi ki?"

Zach homurdanıyor. "Parça benzetmesi üzerine kalplerinizi ne kadar sevsem de, her delik bir gol size çok daha iyi uyuyor."

"Dur, yüzümü kızartıyorsun. Her neyse, kendi etiketini, kendi kimliğini seçebilirsin ve eğer bu 'bir gey erkeğin nasıl olması gerektiği' kalıbına uymuyorsa, bil bakalım ne olacak?"

"Ne?"

"Aksini söylemeye çalışan herkese siktirip gitmesini söyleyebilirsiniz. Bu çok katartıktır."

Zach gülümsüyor. "Yani beğenmesem de sorun mı?"

"Neden olmayayım ki?"

Sanki cevabım onu hayal kırıklığına uğratmış gibi yüzünde bir şeyler oluyor. Herkesin gey erkeklerin götten sevmek zorunda olduğunu ya da kötü bir gey olduklarını düşünmesinin ardındaki düşünce sürecini anlamıyorum. Ya da gerçekten gey değiller. Bu, her heteroseksüelin penisten hoşlanmak zorunda olduğunu söylemek gibi bir şey.

"Cidden, sevdiğiniz şeyleri sevip sevmediklerinizi sevmemenizde hiçbir sorun yok. İstemiyorsan bunu yapmak zorunda bile değiliz."

"" diyor çabucak. "Ben sadece... acıtıyor gibi mi görünüyor? Ve görünüşe göre kayganlaştırıcı çok önemli, ama izlediğim tüm pornolarda neredeyse hiç kayganlaştırıcı kullanılmıyor ve-"

"Vay be. Lütfen bana *pornodan* seks tüyoları almadığını söyle. Seksi ama gerçeğiyle karşılaştırıldığında gerçekçi değil."

"Oh, şimdi biri bana söylüyor. Yemin ederim pizzacı her geldiğinde benimle seks yapacağını düşünüyorum ama sonra yapmıyor. Kırıldı mı diye merak ettim."

Sırıtmadan edemiyorum. "Sanırım alaycılığım sana bulaşıyor."

"Daha önce hepiniz bana bulaşıyordunuz."

Başımı eğiyorum. "Seth'e karşı böyle misin?" "Ne demek istiyorsun?"

"Benim yanımda... daha rahat görünüyorsun."

"Yirmi dört saat içinde iki orgazm muhtemelen suçludur." "Üç yapmak ister misin?" Kaşlarımı oynatıyorum.

Alt dudağını ısıırıyor ve başını sallıyor. "Beni becermeni istiyorum."

ZACH

"ZACH, BEN..." FOSTER SÖYLEMEK ÜZERE OLDUĞU ŞEYİ ISIRARAK SÖYLEDİ, AMA BEN OKUDUM

Yüzünde. Emin değil.

"Bakire için mi?"

"Hayır... Evet mi? Beni yanlış anlama, seni kesinlikle becermek istiyorum. Hem de çok." Foster üstüme yuvarlanıyor ve uzun vücudu benimkini örtüyor. "Yine de bunun gerçekten istediğin şey olduğundan emin olmak istiyorum."

"Şaka mı yapıyorsun?" Gülümsemeyi başarıyorum. "Ayrıca, yurt odasında seks üniversite deneyimleri listende bir yerde değil mi?"

"Sadece sen istersen."

Korkuyor muyum? Evet, korkuyorsun. Aslında dehşete düştüm.

Ama Foster'ın gözlerine baktığımda hissettiğim tek şey

kesinlik. "Lütfen beni yalvartmayın."

"Şaka yok."

"Şaka yapmıyorum." Elimi onun sert çenesinde gezdiriyorum. "Yalvarmaya hazırım."

"Bunu ne kadar ateşli bulsam da, gerek yok." Ereksiyonu benimkine degecek şekilde kayıyor. "Bütün bu kıyafetler kimin aptal fikriydi?"

"Üzerimdeki tişörtten mi bahsediyorsun?"

Elleri kalçalarımda ve gömleğimin altında gezinirken Foster'ın mırıltısı alçak ve sarhoş edici. Kalçalarımın üzerinde duruyorlar. "Sana derisiz kıyafet yakışmaz."

"Sana hiçbir kıyafet yakışmıyor." Ben Foster'ın gömleğini çekiştirmeye başladığımda o da gömleği kafasının üzerinden çekmek için arkasına uzanıyor. İç çamaşırları da onu takip ediyor ve ben gömleğimin eteklerine uzanırken elleri benimkileri kapatıyor.

"Bana bırak."

Foster başını eğip kalçamın üzerinde hafif öpücükler bırakırken keskin bir nefes alıyorum. Kirli sakalları tenimi çiziyor ve yemin ederim şu anda olduğumdan daha sert olmam imkânsız. Gömleğimi yavaşça yukarı doğru sıyrıyor, yumuşak dudaklarıyla etek ucunu takip ediyor ve ortaya çıkardığında bile onu görmezden gelip karnımın üzerindeki kumaşın izini sürüyor. Göğüs ucumu yalıyor, sonra gömleği başımın üzerinden itmeden önce köprücük kemiğimi emiyor. Serbest kalır kalmaz ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor.

Foster'ın öpücüğü derin ve muhtaç. Bana karşı davranışlarında aşırıya kaçmamasına bayılıyorum ve bunun tadını çıkarmama izin veriyorum. Kendimi yakıcı öpücüğe, yumuşak ellere, geniş göğsünün sıcaklığına bırakıyorum.

Kendimin farkında olmayı unutuyorum.

Foster'ın dediği gibi yapıyorum. Neyin iyi hissettirdiğine odaklanıyorum. "Çok seksisin," diyor Foster pantolonunu indirirken.

"Seni *gördün* mü?" Bacaklarım onu daha yakına çekiyor ve sonra onları ona sarma dürtüsüne teslim oluyorum.

Eğer bana herhangi bir yerde dokunabilirse, ben de bu iyiliğe karşılık vermek için tüm avantajımı kullanacağım.

Foster siklerimizi tekrar birbirine sürtüyor, sonra geri çekiliyor. Dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor ve yan masaya uzanıyor. "Bunu senin için çok iyi yapacağım."

Ona söz vermeyi bırakıp *yapmaya* başlamasını söylemek istiyorum, ama bana öyle geliyor ki o da potansiyel olarak biraz baskı hissediyor. Elbette ne yaptığını biliyor, ama henüz *hoşuma* gidip gitmeyeceğini bile bilmiyorum ve bu uzun vadeli bir şey olmasa bile, kendini tatmin etmekten daha fazlasını düşündüğünü biliyorum. Eğer dün geceye , o da beni iyi hissettirmekten hoşlanıyor.

"Bolca kayganlaştırıcı," diyor sırtarak ve kapağı çevirip açarken yüksek bir ses çıkıyor. İki parmağını sokuyor, sonra eğilip bana hızlı bir öpücük veriyor. "Yavaş gideceğim ama istediğin zaman geri çekilmemi istersen söylemen yeterli."

"Yapacağım."

"Ve baş yukarı, biraz acı olacak. Bu normal, ama uzun da sürmeyecek. Sadece nefes almaya devam edin. Dikkat ediyor olacağım."

"Çok ciddi davranıyorsun."

Gözlerinde bir gülümseme beliriyor. "Bu çok sık olmaz. Fırsatınız varken değerlendirin."

"I-"

Sikime daldı. Hiç yok, hemen yutuyor ve ucunun boğazına kaydığını hissediyorum.

Başım geriye düştü.

Ne söylemek üzere olduğum hakkında hiçbir fikrim yok.

Foster bacaklarımı açarken bir ritim tutturuyor ve sonra... parmaklarını deliğimin üzerinde gezdiriyor.

Acıyı düşününce ilk tepkim korkup *kaçmak* oluyor ama bunun yerine derin bir nefes alıyorum. Son zamanlarda kendi parmaklarımla rahattım, o yüzden bu da farklı olmamalı. İstedğim şey bu. Gergin ve son derece gergin olsam da tek yapmam gereken rahatlamak. Foster'a güvenmek.

Ve Foster'a güvenmek muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en kolay şeylerden biri.

Baskı uygulamaya başlıyor ve ben gözlerimi kapatıp ellerinin yaptıklarından ziyade ağzına odaklanmaya çalışıyorum. Acıyı görmezden gelmek imkânsız, ama beni o kadar sinir bozucu bir yavaşlıkla açmaya çalışıyor ki, her şeyden çok donuk bir yanık gibi geliyor.

Kendimi kafamın içinden çıkmaya zorluyorum ve bedenimin rahatlamasını ve sadece hissetmesini istiyorum. Yanık orgazmımı geciktiriyor ve ben de onun emişine, yalamasına ve ben sızıntı yapana kadar aletimi çalıştırmasına düzgün bir şekilde odaklanabiliyorum.

Kıçımdaki acının ne zaman durduğunu biliyor gibi görünüyor çünkü o zaman bir parmağını daha sokuyor ve sonra prostatımın üzerinden geçiyor.

İçimden geçen beklenmedik ani zevk dalgasıyla neredeyse yataktan fırlayacaktım. "Argh, evet," diye nefes alıyorum, daha da aşağı kayıyorum. "Bunu tekrar yap."

"Bu mu?" diye soruyor, sesi kendini beğenmiş çıkıyor, ama vurduğu anda *affediliyor* -çok *affediliyor*- çünkü birinin size bunu yapmasının uzuvlarınızı titretebileceğini kim bilebilirdi?

Sanki ne kadar yakın olduğumu hissetmiş gibi, parmaklarını vücuduma sokup çıkarırken tekrar okşamaktan kaçınıyor. O kadar nazik ve yavaş davranıyor ki, üçüncü bir parmak sokmaya başlayana ve gerginlik hissi geri gelene kadar acıyı zar zor hatırlayabiliyorum. Bu sefer biraz daha şiddetli ve bir inilti çıkarıyorum. Foster tekrar yukarı kayıyor ve her şeyi daha da gergin hissettiren bir öpücükle beni benden ayırıyor. Ellerim saçlarında gezinirken onu daha yakına, daha derine çekiyorum, daha fazlasını istiyorum... her şeyi. Bu yeterli değil.

"Lütfen.."

"Henüz

değil."

"Foster, *lütfe*n..."

"Hayır. Sana zarar vermeyeceğim." Öpmeye, germeye ve bacağıma sürtünmeye devam ediyor. "Kahretsin, çok sıkısın. Olmak için sabırsızlanıyorum

İçinizde."

"O zaman yap." Umutsuz görüldüğümün farkındayım, ama artık acımadığına göre, bundan hoşlandığımı kabul etmek zorundayım. Hem *de çok*. Elini geri itiyorum ve parmaklarında bu inanılmaz doluluğu hissedersen, hepsini almak için sabırsızlanıyorum.

Foster derin bir ses çıkarır. "Oh evet. Hazırsın." *Tanrıya şükür.*

Parmakları içimden kayıyor ve hayal kırıklığı içinde inliyorum, bu da yüzüne o kendini beğenmiş bakışı geri getiriyor. O ifadeyi bir daha asla sertleşmeden göremeyeceğim.

Sonra prezervatife uzanıyor.

Her şey gerçek oluyor. Daha net düşünebilene kadar yoğun ihtiyaç azalıyor ve Foster'ın prezervatifi uzun, kalın sikinin üzerinde yuvarlamasını izlerken, bunun hafif bir yanıktan daha fazla acıtacağını anlıyorum.

Ben hazırım.

Acı verici bir şekilde buna hazırım.

Etkileyici karın kaslarının izini sürmek için uzandığımda Foster bana bakıyor, onları dilimin altında hissetmek istiyorum. Elimi yakalıyor ve ağzına götürüyor, avucuma sert bir öpücük kondururken gözleri kapanıyor.

Beni tekrar ağırlığıyla örttüğünde, onu olabildiğince yakınımaya çekiyorum. Alnı benimkine dayanıyor ve sonra sikinin başını giriş yerimde hissediyorum. Yutkunmakta zorlanıyorum.

"Bunu yapabilirsin," diye hatırlatıyor bana, ileri doğru bastırarak. Acıttığı konusunda haklıydım.

Ama beklemediğim şey, acıyı nasıl *memnuniyetle karşıladığımdı*.

Foster yavaşça hareket ediyor, duraklıyor ve uyum sağlamama izin veriyor. Öpücükleri sert ve tatlı, burada benimle olduğunu ve güvende olduğumu hatırlatıyor. Kader gibi saçma bir şeye hiç inanmamıştım ama bu an inkar edilemez bir şekilde her zaman olması gerektiği gibi hissettiriyor.

Mükemmel.

İçime girerken mırıldanmaları iyi gittiğime dair güvenceler ve sözlerle dolu. Kalçaları nihayet kıcıma sıkıca bastırdığında, beni morartacak kadar sert öpüyor.

"Bana ne zaman hareket edeceğimi söyle."

Sadece bir dakika sürer. "Tamam, yavaşça."

Foster bacaklarımı yukarı bastırıyor ve sallanmaya başlıyor. Kısa bir an için onun buzda da böyle olup olmadığını merak ediyorum. Tümüyle öfkeli ve kendinden emin. Dudakları şakağıma değiyor. "Çok iyi gidiyorsun, bebeğim."

Bebeğim.

Bu kelime içime işliyor ve onun ne kadar sabırlı davrandığı ve benimle nasıl ilgilendiği ile birleşince, hepsi çok fazla geliyor. Foster'ın beni nasıl hissettirdiği ile onun beni nasıl *hissettirdiğini* ayırt etmek çok zorlaşıyor ve göğsümdeki baskı artıyor.

Kendime duygularımın kontrolüm altında olduğunu hatırlatmaya çalışıyorum ama tam da şu anda, bu gerçekten daha uzak olamazdı.

Onu bir öpücüğün içine çekiyorum, daha derine girebilmesi için kalçalarımı eğerken bağlantıya ihtiyaç duyuyorum. Foster ağzımın içine doğru inliyor ve itiş gücü kırışıyor, hızlanıyor ve sertleşiyor. Sonra prostatıma saplanıyor.

Nefesim kesiliyor ve başım yastığa düşüyor, gözlerim zevkten geriye yuvarlanıyor. Bunu denemek için neden bu kadar uzun süre bekledim? *Neden* mi?

Foster boynuma pis, ağzı açık öpücükler konduruyor ve elini sikime doladığı anda boşalıyorum. Uzuvarım titriyor ve bir an için tamamen kendimden geçtiğime eminim.

"Siktir, siktir, siktir," diye homurdanıyor Foster. Kıpırdamadan duruyor ve ağzı tekrar benimkine yapışıyor, kalçaları artçı şoklarla seğirirken elleriyle yüzümü kavırıyor. Uzun bir nefes vermek için geri çekiliyor. "Seni öpmeyi seviyorum." Sonra tekrar yapıyor. Ve tekrar.

Sonunda kıcımdan çıktığında, garip hissettiriyor. Bomboş. Bizi temizleyip bana sarılıyor ve gözlerim kapalı, sıcak göğsü yanağımın altındayken uykunun üzerimden kaymasına izin veriyorum.

Pazartesi günü Foster'ı sınıfta görmek yanaklarımı yakıyor. Duş alıp üstümü değiştirmek için yatakhaneme dönmek üzere yatağından sadece iki saat önce ayrıldım.

Utanç yürüyüşü yapmak, listemden çıkarabileceğim bir başka üniversite deneyimi.

Tüm hafta sonunu birlikte geçirdikten sonra, hayatımda bir daha boşalabileceğimi sanmıyorum ve acı gitmiş olsa da seksi asla unutmayacağım.

Ders sırasında bana yönelttiği nazik gülümsemesini her hissettiğimde vücudum ısınıyor. Bu, göz göze bana bilerek bakmasıyla kıyaslanamaz bile. Sanki bana çıplak ve altında kıvranırken nasıl görüldüğümü bildiğini hatırlatıyor.

Şimdi yüzüm yanıyor.

Ders bitene kadar kontrol altına almayı başarıyorum, ama sonra Foster'ı koridorda beni beklerken buluyorum ve her şey yeniden oluyor.

"Aramızda herhangi bir şey olmadan önce Profesör Lawrence ile konuşmuş olman iyi oldu. Bu yanaklar ele veriyor." Parmağını tenimde gezdiriyor.

"Senin hatan," diye mırıldandım.

"Grant!" Topher koridorun sonundan sesleniyor. "Koç kalp krizi geçirmeden gitmeliyiz."

Foster iç çeker. "Acele iyi olacak ama gitmeden önce seni görmek istedim. Antrenmanlar bir süre çılgınca geçecek. İlk maçımız Cumartesi günü.

Bugün oynamıyor olsam da Koç Morris olayını telafi etmek için beni çok zorluyor."

Başımı sallıyorum ve kendimi sorumlu hissetmekten alamıyorum. En azından kısmen. "Görüşür müyüz?"

Tekrar başımı salladım.

Sezonun başlamasıyla meşgul olması mantıklı.

Postacı çantamı diğer omzuma atıp bir sonraki dersime gidiyorum, kendime seksten başka bir şey vaat etmediğini hatırlatıyorum ve ondan bu kadarını almış olmam bile aklımı başımdan alıyor.

Mesele şu ki, artık ona sahip olduğum için *daha fazlasını* istiyorum. Bedenim onunkini özlemeye hazır ve bu sadece seks yüzünden değil. Hafta sonunun büyük bir bölümünü birbirimizi boşaltarak geçirsek de, aradaki tüm o anlar da vardı. Konuşmalar, gülüşmeler, tatlı öpücükler ve nazik okşamalar.

Onunla vakit geçirmeyi şimdiden özlediğim için ne kadar zavallıyım?

Bu hafta onu fazla göremeyecek olmanın verdiği ani melankoliyi üzerimden atmaya çalışırken kendime açgözlü olmamam gerektiğini hatırlatıyorum.

Eğer izin veririmsem duygularım kazanacak. Evet. Kontrol. Kontrol bende.

Şanslıyım ki odaklanmam gereken o kadar çok şey var ki günlerin birbirine karıştığı noktada kendimi işe kaptırabiliyorum. Profesör Lawrence'ın başka bir dersini almak ve tezimi planlamak, gece geç saatlerde ve sabahın erken saatlerinde çalışmak anlamına geliyor. Kahvaltı her gün şafaktan sonra ancak yapılıyor ve zamanı ölçmenin tek yolu planlanmış ofis saatlerim.

Telefonum çalmaya başladığında bilgisayar ekranıma boş boş bakıyordum. "Ben Zach."

"Bir gün normal bir insan gibi 'merhaba' diyeceksin."

Seth'in sesine gülümsüyorum. "İkimiz de bunun olasılığının çok düşük olduğunu biliyoruz."

"Neler oluyor?" Ses tonu gergin. "Bugün Perşembe ve sen beni aramadın. Genelde iki günde bir konuşuruz."

Perşembe mi? Hemen takvimimi kontrol ettim. "Üzgünüm, meşguldüm." "Meşgul..." Sesi şüpheli geliyor. "Ya kardeşim tüm zamanını bana ayırdın ve beni unuttun, ya da ..." Seth iç geçirir. "Derin bir çalışma içindesin, değil mi?"

Gözlerimi ovmak için gözlüklerimi kaldırıyorum. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Yemek yiyor muydun?"

Hatırlamaya çalışıyorum, ama şimdi o bahsettiğine göre biraz açım. Yapılacaklar listemi açıp "yiyecek bir şeyler al" yazarken "Muz yedim," diye cevap veriyorum.

"Kahvaltı için
mi?" "Bu
mümkün."

Seth inliyor ve ben onun şakağını ovuşturduğunu hayal edebiliyorum. "Bu Foster yüzünden mi?"

"Hayır."

"ederim, eğer sana zarar verirse-"

"Yapmadı." Bu doğru. Onu düşünmeden duramamam Foster'ın suçu değil. "Her şey mükemmeldi. Hafta sonu harikaydı ve artık işime odaklanabilirim."

Hemen cevap vermiyor. "Sana mesaj attı mı?" Seth'in ses tonu oldukça yumuşadı ve en azından kardeşinin peşinden gitmeye hazır görünmediğini bilerek rahatlayabiliyorum.

"Evet."

"Peki cevap yazdınız mı?"

"*Pratik* berbat metinlerine mi? Evet. Çalışmanın da berbat olduğunu söyledim." "Ve?"

"Ve ne?"

"Tüm yazdığın bu mu? Tam olarak ne dedi?"

"Antrenman çılgıncaydı. Umarım iyisindir... Bu tarz bir şey." Aynen öyle. "Kontrol ettiği başka bir yer daha vardı, ama önemli bir şey olmadı."

"Bekle, iyi olmanı umduğunu ve seni kontrol mi söyledi? Ne *canavar* ama!"

"Seth, flörtten anlamıyor olabilirim ama Foster'ın bu yıl hokeyle ilgili çok şeyi olduğunu biliyorum ve bana zaman ayırmak zorunda hissetmesini istemiyorum. O meşgul. Anlıyorum."

"Sezon birkaç gün içinde başlayacak. Çok meşgul. Babası koçunun UVM maçı nedeniyle onu çok çalıştırdığını söyledi."

"Kesinlikle. Ben de çok meşguldüm. Araştırma yapıyordum. Yani *sorun* yok." Belki birkaç kez daha sorun olmadığını söylersem, buna inanırım. Onu son gördüğümünden bu yana sadece üç gün geçti, o zaman neden bahsi geçtiği anda onu özledim? Tekrar birine bağımlı olmayı reddediyorum. Foster bunu karşılayamaz.

"Zach... ondan hoşlanıyor musun?"

Soruyu beklemiyorum. "Ne?" "Daha fazla ister misin?"

"Kandırılmış değilim. Seks yaptığım ilk kişiye aşık saf bir bakire değilim."

"Tekrar söylüyorum, bu konuda konuşmamıza gerek yok. Ama daha önce bile... siz ikiniz takılıyordunuz, bu yüzden daha fazlası olup olmadığını merak ettim."

"Tabii ki hayır." Sesim daha yüksek bir perdeye kayarken içimden küfrediyorum.

"O zaman ilk maçına geliyorsun? Bu hafta sonu mu?" Seth'in rahat sesi bana bunun bir test olduğunu söylüyor ama doğru cevabın ne olduğundan emin değilim. Evet, onu izleyebileceğimi ve dostça davranabileceğimi kanıtlamak için mi, yoksa hayır, ona daha fazla ilgi duymadığım için buna ihtiyacım olmadığını kanıtlamak için mi?

Bu neden bu kadar zor?

"Neden gidiyorsun?" diye sordum. "Uzaklaştırma olayı yüzünden oynamıyor bile."

"Onu desteklemek için mi? Onunla oturup takımına yapmak için mi? Bizimle gelmelisin."

"Ben... sanmıyorum. Hayır. Yapacak çok işim var."

"Açıkça. Çünkü hangi gün olduğunu unutana kadar araştırma belli ki dersinizin bir parçası."

"Seth... Gerçekten meşgulüm."

"Gelecek haftaki maç o zaman. Eğer orada olmazsan, seninle oturmak zorunda kalacağım."

ailem."

Gülüyorum. "Hokey maçlarına gitmediğim diğer yıllar boyunca onlarla otururken ."

"O, kardeşimle seks önceydi."

"Gitmem gerekiyor." Oflayarak dizüstü bilgisayarımı kapattım ve Seth aramayı tamamladı. Yatakhanem çok sessiz ve artık aç değilim.

Küfrediyorum çünkü tek istediğim Foster'ı düşünerek dikkatimi dağıtmaktı.

Onun ilgisinden bir parça koparabilmek için başıboş bir köpek yavrusu gibi maçlarına gelmeyeceğim. Bana bir şey borçluymuş gibi hissetmesini istemiyorum. Eğer tekrar görüşürsek, bu karşılıklı ve dostça bir anlaşma olacak. Ama onu tanıdığım onca yıl boyunca Foster tek düşüncesiyle hokeye odaklandı ve garip bir nedenle benimle daha fazlasını istese bile, uzun zamandır uğruna çalıştığı şeyi asla riske atmaz.

Bunu asla istemem.

Bir ilişki değil, seks konusunda anlaşmıştık ve ben bu karardan son derece memnunum.

Çok mutluyum.

Çok mutluyum, dizüstü bilgisayarımı yeniden açıyorum ve işe geri dönüyorum.

FOSTER

KOÇ BENİ CEZALANDIRIYOR. SANKI BİR MAÇLIK UZAKLAŞTIRMAM

Yeterince, yemin ederim beni o kadar yormak onun görevi haline geldi ki, antrenmandan sonra tek yapabildiğim eve gidip sızmak.

Zach'i tekrar görmek şöyle dursun, düşünmeye bile vaktim olmadı, ama onu kontrol ettiğimden eminim, böylece yeryüzünden silinip gitmediğimi biliyor. Onunla araya sıkıştırdığım kahvaltı randevuları bile yerini zorunlu spor salonuna bıraktı ve iğrenç kafeterya yemeklerini *özlemesem* de Zach'i görmeyi özlüyorum. Mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla.

Birinci maçta takımın kenardan izlemesi acı veren zorlu bir galibiyet almasının ardından, ikinci maçta ciddi bir kış tekmelememiz gerekiyor.

Sezonun ilk maçı nihayet geldi ve UVM maçını geride bırakıp onlara kaptanlığa layık bir takım oyuncusu olduğumu göstermeye kararlıyım. Eğer bunu yaparsam, Koç sonunda biraz geri adım atabilir.

New Hampshire'a karşı maçın ilk dört dakikasında bir gol attım ve o andan itibaren her şey daha da iyiye gitti.

İlk golü atan takım olmak her zaman bir avantaj gibi hissettirir. Ve normalde, bisküviyi sahaya koyanın kim olduğu umurunda olmazdı-

ket, ama ben olduğum için kendimi kanıtlama yolunda iyi bir başlangıç yaptım.

Buz üstündeyken hayatımdaki tek önemli şey takımım ve galibiyet.

Bu, buzun dışındayken tribünlere bakıp seks sesleri zihnime kazınmış siyah saçlı, yeşil gözlü bir ineği arayamayacağım anlamına gelmiyor.

Ama Koç sıra değişikliği istemeden önce tribünleri aramak için fazla zamanım olmuyor ve oyuna geri dönüyorum.

Daha önce hiç hokey ile çıktığım kişiyi birbirinden ayırmak zorunda kalmamıştım. Özel hayatım ve hokey hayatım arasında geçiş yapmak her zaman kolay olmuştur.

Hiç kimse düşüncelerimi Zach'in doldurduğu gibi doldurmadı.

Mesajlarına verdiği yanıtlar çok kısıydı. Olayları okuyan biri olsaydım, benden kaçtığından şüphelenirdim ama Seth'in sık sık yaptığı gibi meşgul olduğunu ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadığını varsayıyorum. Geçen haftaki spor psikolojisi dersinde yanlışlıkla uyuduğumda kendimi tekmelemiştim çünkü o kadar yorgundum. Yorgun olmadığım ya da antrenmanda olmadığım zamanlarda da atladığım diğer dersleri telafi etmek için çalışıyordum.

Zach bu akşam Seth'le birlikte maçta olacağını söyledi ama onları henüz göremedim.

Doğru. Kafanı oyuna ver. Zach'e değil.

Jacobs ve ben buzda uçuyoruz, pakı ileri geri paslıyoruz. Şut çekme şansım vardı ama Jacobs'ın açısı daha iyiydi. Pakı ona doğru gönderiyorum ve o da şutunu çekiyor.

Havada bir mermi gibi ilerliyor, tam kalecinin kafasının yanından geçiyor ve lamba yanıyor.

Aşırı büyümüş, testosteron dolu buldozerler gibi, kutlamak için kollarımızı birbirimize doluyoruz ve neredeyse düşüyoruz

patenlerimizle.

"Sikeyim evet!" Bağırıyorum.

Ve sonra gözlerim *ona* takıldı. Tam orada, kalabalığın içinde, kardeşimin yanında oturan, kampüsteki en tatlı çocuk.

Kaskımı ve çıkarıyorum, bir elimi terli saçlarımda gezdiriyorum ve takım kulübesine doğru kayarken ona göz kırpıyorum.

Benim oyunum sadece oradan başlıyor. Bizim oyunumuz değil.

Mağara adamı gibi, *bak, benim yeteneklerim var*. Ancak, mağara adamlarının balık tutmak ya da ateş yakmak gibi üretken bir şey yaptıkları günlerdeki gibi değil, altı onsluk bir diski bir ağa koyuyorum.

Ben erkeğim.

New Hampshire kalecimizi bir kez geçmeyi başarıyor ama maç 4-1 bizim lehimize bitiyor ve takım çok mutlu.

"McIntyre'da kutlama," diye bağırıyor Beck kilitli odaya girer girmez.

"Reşit olmayan çocukları bara davet ettiğini duymamış gibi davranıyorum Beckett," diyor Koç.

Beck yokmuş gibi davranmayı seven Jacobs dışında hepimiz gülüyoruz.

"İyi maçı. Duşa gir. Ve fazla sarhoş olma. Pazartesi sabahı yedide antrenman var. O zamana kadar iyileşmiş olman gerek."

Koçumuz en iyisidir.

Jacobs, "Orada harikaydık," diyor.

Cohen, "Kız kardeşinden daha fazla sayı aldılar," diye . Jacobs şaşkın görünüyor. "Kimin kız kardeşi? Benim kız kardeşim yok."

Cohen elini sallar. "Herkesin kız kardeşi."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum.

Hepimiz iyi çocuklar gibi duş alıp takım elbiselerimizi giydikten sonra Zach ve Seth'i bulup onları dışarı davet etmek için oradan ayrıldım.

Arenanın dışındalar ve annem ve babamla birlikte olduklarına lanet ediyorum. Zach'e bir merhaba öpücüğü vermek istiyorum. Kolumu ona dolamak istiyorum.

Babam elimi sıkmak için önce öne çıktı. "Seni gördüğüm en iyi oyun."

"Teşekkürler."

Bakışlarım son iki haftadır özlediğim o yeşil gözlere gidiyor ama Zach bakışlarını kaçırıyor.

"İyi iş, tatlım." Annem yanağımdan öptü. "Git öldür onları. Ve her neyse."

Seth ve Zach'e "Eğer siz de gelmek isterseniz ekip McIntyre'a gidiyor," diyorum.

Zach ağzını açacak olur ama Seth onun keser. "Orada olacağız."

"Güzel. Gidip çantamı yurda bırakacağım. Orada görüşür müyüz?"

"Elbette."

"İyi eğlenceler," diyor babam.

Annem eğilir. "Çok eğlenceli değil. Ve unutma! Üniversite hamileliği istemiyorum, teşekkür ederim." Zach havasızlıktan boğulmaya başladı.

"Teşekkürler anne. Bu kadar... anne gibi olduğun için. Artık eve gidebilirsin."

Seth kahkahalarını tutmaya çalışıyor.

Ailelerimiz uzaklaşır uzaklaşmaz, Seth kendini daha fazla tutamaz.

"Bütün bunların ne kadar eğlenceli olabileceğini hiç düşünmemiştim.

seninle iki-"

Zach, Seth'in kolundan çeker. "Barda görüşürüz!"

Tamam, bu garipti. Sanırım. Garip miydi, yoksa Zach sadece Zach miydi? Hafta sonumuz harikaydı ve sonunda benimle yeni bir rahatlık seviyesine ulaştığından emindim, ama belki de yanıliyorumdur.

Belki de birbirimizi göremediğimiz son iki hafta bu konudaki ilerlemeyi sıfırlamıştır.

Kampüsü geçip çantamı yurda bıraktıktan sonra on beş dakika boyunca bara doğru yürüdüğümde, her yer uğulduyor ve takım arkadaşlarıma ulaşmak için kalabalığın içinde zar zor ilerleyebiliyorum.

Tanımadığım bir yığın insandan tokatlar ve tebrikler alıyorum ve bu hiç eskimiyor.

Birkaç yıl profesyonel olarak oynadıktan sonra bu durum değişebilir ama şu anda bu benim ve takımımın anı ve her saniyesini seviyorum.

Hızlıca bara bakıyorum ama beni burada yenmiş olmaları gerektiği halde Seth ya da Zach'i bulamıyorum.

Sonunda kalabalıkta bir ara oldu ve ekibin olduğu arka tarafa ulaştım.

"İşte günün adamı," diye bağıyor Jacobs ve elime bir içki tutuşturuyor.

"Teşekkürler!" Burası çok gürültülü, beni duyuyor mu bilmiyorum. "Adamın nerede?"

"Burada olacağını ."

"Onu daha önce kardeşinle gördüm." Başımın üzerinden baktı. "Bir yerde."

Demek burada. "Gidip onu bulacağım."

Bu geceyi kutlamak istediğim kadar, kutlama sırasında Zach'in de yanımda olmasını istiyorum.

Sezonun başlamasıyla birlikte programım her zamankinden daha sıkışık ve çok olacağını bildiğim halde onunla takılma fırsatını kaçırmak istemiyorum.

Barda birkaç tur atıyorum ama insanlar beni milyonlarca farklı yöne çekmeye çalışıyor. Oyun hakkında, en iyi şapka numaram hakkında ve hokeyle ilgili her şey hakkında konuşmak istiyorlar.

Bu beni yavaşlatıyor ama Zach ve kardeşimi bulmaya çalışmaktan alıkoymuyor. Sonunda onları karanlık bir köşede buldum.

Zach bana arkasını dönmüştü ama Seth geldiğimi gördü ve Zach'e dönmesi için başını salladı.

Kolumu beline doladım. "Hey."

"Merhaba," diyor ağzından. Belki de gerçekten konuşuyor, ama müziğin sesi çok yüksek olduğu için anlayamıyorum.

Eğildim. "Benden mi yoksa diğer insanlardan mı saklanıyorsun?" Kaşlarını çatıyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Umarım herkes öyledir." Dudakları ince bir çizgi oluşturuyor.

" miyiz?"

Beceriksizce omuz silkerek elimden . "Tabii ki. Git eğlen ve takım arkadaşlarınla kutlama yap."

"Emin misin?"

"Benim zaten bir bakıcım var. Teşekkürler." Kardeşimi işaret etti.

"Neden siz ikiniz gelip takımla takılmıyorsunuz?"

" yok. Gerçekten. Biz . Sıradan. Her neyse."

Kafam karıştı. "Tamam. Daha sonra buralarda olacak mısın? İki haftadır ilk kez yarın izinliyim ve düşünüyordum da-"

Zach başını sallıyor. "Gel beni bul."

Onu terk etmek yanlış geliyor ama bunu yapıyorum çünkü belli ki o da boşluk istiyor. Birbirimizi bir süre görmedikten sonra bu iyiye işaret olamaz, değil mi?

Benim istediğimi yapmama izin verecek erkek arkadaşların tek boynuzlu atı olması mümkün. Henüz erkek arkadaş değiliz ama en azından bu yönde ilerlediğini umuyorum. Geçmişte yaşadığım ilişkilerde -tabiri caizse- partnerlerim hokeyin bu yönünden nefret ediyordu. Ve onları savunmak gerekirse, maçlarımda ya da partilerde benimle olup olmamaları umurumda değildi.

Hayır, bu sadece Zach ile yaşadığım yeni bir şey.

Ondan hoşlanmam dışında bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum. Gerçekten, gerçekten hoşlanıyorum.

Ekibe geri dönüyorum ve işimi yapıyorum, zamanın nasıl anlamıyorum. Saat hızla geç oluyor ve telefonumu tekrar kontrol ettiğimde saat neredeyse sabahın ikisiydi.

Ve beklediğim gibi, Zach'i aramaya gittiğimde, hem o hem de kardeşim gitmişti.

ZACH

TAM OLARAK PLANLANDIĞI GIBI GITMEDİ. FOSTER'IN onu boğmayacağımı biliyordum, bu yüzden tamamen sakin davranmaya çalıştım. Yeniden gevşemiş. Aloof ...

Uzaklaşma olayını abartmış olabilirim.

Geri geleceğini söylemişti ve ben de bir aptal gibi ona inanmıştım. Seth ve ben sabahın erken saatlerine kadar beklemiştik çünkü Seth her ne kadar aksini iddia etmeye çalışsa da bunu zorunlu bir teklif olarak görmem nedense o kadar uzun sürmüştü.

Kendimi savunmam gerekirse, Foster'ın varlığında sağlıklı düşünmekte zorlanıyorum. Bunu bana doladığı kolla birleştirdince dün gece tam bir işkence oldu. Temassız geçen neredeyse iki haftadan sonra, hayatıma devam edebileceğimi düşünerek kendimi kandırmaya başlamıştım ki hokey maçı oldu.

Gözlerimi ondan alamıyordum.

İnanılmaz biriydi. Odadaki herkesin ilgisini çekecek türden inanılmaz bir yetenektir ve kaskını çıkarıp parmaklarını terli saçlarında gezdirdikten sonra bana *göz kırptığında* eridim.

Böyle görüntüler varken kimin pornoya ihtiyacı var ki?

Yeniden odaklanmaya çalışmak için Pazar sabahı erkenden kütüphaneye gidiyorum ama bunun imkânsız olduğunu anlayınca vazgeçiyorum. Sanırım beynim bozuldu.

Dışarısı soğumaya başlıyor ve kampüse doğru aceleyle geri dönerken kollarımı kendime sarıyorum.

Zil sesim sessiz sabah havasını kesiyor. "Ben Zach."

İlk başta sadece ağır bir nefes ve sonra, "Dün gece seni özledim." Yürümeyi bıraktım. "F-Foster?" "Başka kim olabilir ki?"

"Ben, ah-"
"?"

"Odama dönüyorum." "Güzel, seninle orada buluşuruz."

Arama bitiyor ve ben telefonuma bakakalıyorum. Buraya mı geliyor? Şimdi mi? Umutsuzca topuklarımın üzerinde dönmek ve kütüphaneye geri kaçmak istiyorum. Ama şimdi *merak ediyorum*. Onu rahat bıraktım, kolay bir çıkış yolu buldum, ama şimdi bana geliyor.

Genelde böyle mi olur? Kızgın mı? Neden beni görmek istiyor? Oh, bu ... bu *bir seks* çağrısı mı?

Lütfen bir seks çağrısı olsun.

Yatakhaneme o kadar hızlı yürüyorum ki neredeyse koşuyorum ve zavallı ciğerlerime bunun bu ayki kardiyo kotaları olduğuna söz veriyorum.

Odama dönüp üzerime temiz bir eşofman ve tişört giydiğimde sinirlerim tepeme çıkıyor. Saçlarım darmadağınık ama yine de düzeltmeye çalışıyorum, neredeyse normal görünüme kadar parmaklarımı tekrar tekrar tarıyorum.

Neden rahatsız olduğumu bilmiyorum, ama bunu kabul etmek bile beni durduramıyor.

Geldiğinde aramasını bekliyordum, bu yüzden kapımın yüksek sesle beni zıplattı. Bunu nasıl yapıyor?

Belki de bu iyi bir fikir değildi. Belki de bunun yerine yorganımın altına girip sonsuza kadar orada kalmalıyım. Bu çok daha güvenli bir seçenek. Daha akıllıca bir seçenek.

Yine de kapıyı açtım.

Foster beni gördüğünde ışıltıyor, hayatımda gördüğüm en çekici yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor. Ben de ona gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Sana haber verdim." Kısmen kapalı kapıya bakıyor.

Onu içeri almak için kenara çekildim.

Kapı kapanır kapanmaz Foster kolumdan tutuyor ve sarılmak için beni kendine çekiyor. "Seni özledim," diye mırıldanıyor kulağıma doğru.

O... ne? Yüzünü görebilmek için biraz geri çekildim. "Seks yapmak için mi buradasın?"

Foster kahkahalara boğulur. "Olmamı mı istiyorsun?"

"Kafam... karışık."

Ben uzaklaşıp yatağımın kenarına otururken Foster beni serbest bırakıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben neyim..." Sanki bir açıklama bekliyormuş gibi odaya göz gezdiriyor. "Seni görmek istedim. Önümüzdeki hafta sonu deplasmanda bir maçımız var ve geçtiğimiz iki hafta çok zor geçti - Zach, neler oluyor?"

Çıplak ayak parmaklarımı döşeme tahtalarına doğru kıvrıyorum, ona bakabileceğimden emin değilim. "Bilmiyorum." Gerçekten, gerçekten bilmiyorum. "Randevumuz vardı ve harikaydı, ama o bir hafta sonuydu ve şimdi bitti, ben de bittiğini düşündüm."

"Bitti mi?" Bir adım geri atıyor. "Bunu *bana* söyleyecek miydin?"

"Bildiğini sanıyordum."

"Ben lanet bir zihin okuyucu değilim." Kızgın mı?

Dönüp kapıya yöneliyor ve benim kafam her zamankinden daha çok karışıyor. "Bir soru sorabilir miyim?" Pat diye söyledim.

"Ne?" Sesi kızgın ama teslim olmuş gibi.

"Sen ne..." Duyguyu tam olarak saptamaya çalışıyorum. "Üzgün müsün?"

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor, elini yüzünde gezdiriyor. "Siz söyleyin Bay Psikolog. Bir erkek hoşlandığı kişi ona ilişkilerinin *bittiğini* söylediğinde ne hissetmelidir?"

Yatağımdan hiç bu kadar hızlı fırlamamıştım. "Sen ne?" "Ne?"

"Hayır, *sen* ne. Ne dedin sen? Bu ne anlama geliyor?"

"Senden hoşlandığımı mı?" Foster'ın kafası karışmış gibi.

"Benden *hoşlanıyor* musun?"

"Bir şekilde belli etmedim mi?"

Kaşlarımı çattım, çünkü mi *yaptı*? "Biz... bunun ne olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlayamadık, sonra sen meşguldün ve ben de mesajlarının duygularımı incitmeden beni başından savmak için olduğunu düşündüm."

Gülüyor ve yüzündeki sert ifade eriyip gittiğinde rahatlıyorum. "Şu anda programım çok yoğun olmasına rağmen seni düşündüğümü bilmen için gönderdiklerimden mi bahsediyorsun?"

"Oh." Ağırılığımı değiştiriyorum. "Onları bu şekilde yorumlamamış olabilirim."

"Peki ya hokey maçından sonra *beni* zaman? O neydi öyle?"

"Beni bir zorunluluk ya da ... ya da *yapışkan* biri olarak görmeni istemedim."

"Zorunluluk mu? Seninle takılmak istedim. Sadece seninle. Sonra takımın işi bittiğinde seni bulmaya gittim ama gitmiştin."

"Bekledim. Görünüşe göre, yeterince uzun değil."

"Buraya gel." Foster beni tekrar kollarına çekti ve bu sefer rahatlayabildim. "Bir dahaki sefere ne istediğimi varsaymaya başladığında, söz veriyorum önce kontrol edeceksin."

"Bir dahaki sefere?" Onu daha iyi görebilmek için başımı arkaya eğiyorum. "Yani bunun... düzenli bir şey olabileceğini mi söylüyorsun?"

"Çok düzenli."

Geri çekilirken gülümsüyorum, kollarım hâlâ onun belinde. "Söz veriyorum. Artık varsayımda bulunmak yok."

"Şey, *biraz* yapabilirsin. Mesela seks için hazır olduğumu varsayarsan, cevabım her zaman evet olacaktır."

"Her zaman mı?"

"Aynı şey öpmek için de geçerli ki bunu zaten hallettik. Oral seks ve handjob da masada." Beni tekrar kollarının arasına alarak neredeyse dengemi bozacaktı. "*Sarılmak*. Takılmak." Dudakları kulağımın üzerinde geziniyor. "Sen ve beni içeren her şey. Çıplak. Giyinik. Hepsini istiyorum."

"Duyduğuma göre bir çanta hazırlamalıymışım." "Ne için?"

"Senin yatağın benimkinden daha büyük." Kulağını ısırarak için ayak parmaklarımla üzerine çıkıyorum. "Ve bana yapacağın şey için odaya ihtiyacımız olacak."

Foster kıcımlı kavırıyor ve yarı sertleşmiş sikini kalçama doğru sallıyor. "İki dakikan var. Eğer o zamana kadar bitirmezsen, seni omzumun üzerinden atarım."

"Tehditleriniz üzerinde biraz çalışmanız gerekiyor." "Zach ..."

"Ne?" Çantamı almak için eğilerek masumca soruyorum. "*Bu kadar* sert olduğumda hareket etmek zor oluyor."

Hırlıyor ve eğer zaten tahrik olmamış olsaydım, bu işi bitirirdi. "Otuz saniye. Sonra kığın benim olacak."

FOSTER

ZACH İSTESE DE DAHA YAVAŞ HAREKET EDEMEZDİ.

Ciddiyim.

Peki ya telefonunun şarj aletinin fişini çekmek için eğildiğinde?

"Tamam, siktir et." Zach'i arkadan tutuyorum ve sevimli bir ciyıklama çıkarıyor.

Onu döndürüp duvara doğru itiyorum. Kafası duvara çarptı. "Ow."

"Kahretsin. İyi misin?" Elimi başının arkasında gezdiriyorum.

Gülüyor. "Ben iyiyim. İlk seks yaralanmam."

"Seks sarsıntısı. Bu çok fena."

"Belki de benim, buzda etrafa fırlattığınız hokey oyuncularına kadar büyük olmadığımı aklınıza not etmelisiniz."

"Not edildi. Ama düşüncem hâlâ geçerli. Odama dönene kadar beklemeyi siktir et. Sana şimdi ihtiyacım var." Kalçalarımı sallıyorum, erek- tionumu ona doğru kazıyorum.

Bana karşı titriyor. "Ama... yatak..."

"Kutunun dışında düşün, Bay Dahi. Erzakınız var mı?"

"Malzemeler..."

"Kayganlaştırıcı. Prezervatif." Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Oh. Umm, çekmecemde." Masasını işaret ediyor. "Şu anda bir öğrenci yurduna ait olan sporcu askısını aldığında biraz sipariş etmiş olabilirim." Bakışlarını kaçırıyor ve kızarıyor.

Ondan gelen tereddüt her zamanki sinirlerinden mi yoksa başka bir şeyden mi bilmiyorum. "Seni tekrar becermem senin için sorun olur mu?" İki kez kontrol ediyorum.

Başını sallıyor. Sert.

Kulağına doğru eğildim. "Soyun."

Hızlı hareket ediyor ama ihtiyacım olan şeyle geri döndüğümde hala kıyafetleriyle uğraşıyor.

Zach'in gömleği yerde, pantolonu ayak bileklerinde ama üzerinde hâlâ iç çamaşırı var ve uzun zamandır bundan daha güzel bir manzara gördüğümü sanmıyorum. Eğer hiç görmediysem.

Ve eminim ki bunun parlak mavi külotunun üzerindeki dev Kaptan Amerika kalkanı logosuyla hiçbir ilgisi yoktur.

"Arkanı dön," diye .

Zach şaşkın görünüyor.

Kayganlaştırıcıyı komodinin üzerine koydum ve onu fiziksel olarak döndürdüm, sonra ellerini kaldırarak duvara yerleştirdim.

Küçük külotunun dar kıcını gördüğümde içimden gelen inilti vahşi ve hayvani.

Ellerimi yanlarında gezdiriyorum ve parmaklarımı iç çamaşırının kemerine geçirip yavaşça bacaklarından aşağı çekiyorum. "Seninle işimin bitmeye yakın olduğunu düşündüğüne inanamıyorum."

"Benim bir hata olmuş olabilir." "En büyüğü."

Pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarır. "Çıkmaktan anlamamam suçum değil."

Ayağa kalkıp kendimi sırtına yapıştırıyorum ve boynuna sokuluyorum. "Tamam, bunun için biraz suçu üstleneceğim. Bu işte yeni olduğunu . İleride kullanman için bir ipucu vereyim. Eğer bir erkek seninle ilgilenmiyorsa, çoğunu görmezden gelsen bile nasıl olduğunu öğrenmek için mesaj atmaz."

Zach titriyor ve nefes nefese, "Bildiğim iyi oldu. Gördün mü, öğreniyorum."

"Çoğu erkek, zaten senin olmadıkları sürece onları bir morlukla işaretlemene izin vermez."

Zach kışını hâlâ kot pantolonumun arkasında sıkışmış olan ereksiyonuma doğru itiyor. "Yani protokolü çiğnediğimi mi söylüyorsun?"

"Beni işaretlemen hoşuma gitti ama şimdi sıra bende." Omzuyla boynunun birleştiği yeri sertçe emiyorum.

"Siktir," diye tıslıyor.

Yeterince iyi bir iş çıkardığımı düşündüğümde onu serbest bırakıyorum. "İşte. Bu en azından bir hafta boyunca şüpheleri uzak tutacaktır." "Peki ya sonra?"

"O zaman tekrar yapmak zorunda kalabilirim." Kollarım ona dolanıyor, onu kendime doğru çekiyorum.

Kıvranıyor, sıkı vücudu daha fazlasını talep ediyor. "F-foster ..."

Onun muhtaç sesi bana bir şeyler yapıyor. Beni onun için daha da zorluyor ve göğsümde bir şeyleri yatıştırıyor. Adımı söyleme şekli bana ihtiyaç duyulduğunu hissettiriyor. İstendiğimi.

İtiraz eden iniltisine rağmen kendimi ondan uzaklaşmaya zorladım ve kıyafetlerimi çıkardım.

Kıpırdamadan duruyor, ellerini duvara dayamış, omzunun üzerinden beni izleyebilmek için başını çevirmiş.

Soyunduktan sonra sikime uzanıyorum ve izlediğini bilerek birkaç vuruş yapıyorum.

Kayganlaştırıcıya uzanırken Zach'in bakışları beni takip ediyor. Homurdanıyor.

"Duyduğum sabırsızlık mı?" Alay ediyorum. Bana cevap vermiyor.

"Hâlâ benimle misin?" Yağlanmış bir parmağımı kışının çatlağında gezdiriyor ve sıkı kas halkasını kızdırıyorum.

"Uh-huh."

Delîği sanki gerilme dürtüsüyle savaşıyormuş gibi sıkılıp gevşiyor. Yukarı.

Rahatlamasını ve bana açılmasını beklerken alay etmeye devam ediyorum parmağımı içeri itmeden önce.

Ben onu yavaşça gererken Zach zor nefes alıyor.

Onun içinde olmak istiyorum, ama onu incitmek istemiyorum.

Nefes nefese kalıp daha fazlası için yalvardığında, daha fazla kayganlaştırıcı ekliyorum. Daha fazla parmak.

Doğru noktayı bulduğumda ve prostatının üzerine masaj yaptığımda kontrolü ele almaya başladığı çok açık. Kalçalarını hareket ettiriyor, kıcı parmaklarımı daha derine ve daha sert alıyor. Tüm vücudu titrerken benim muhtaç horozum sol kık yanağına precum sızdırıyor.

"Ben hazırım," diye .

Hâlâ çok sıkı hissediyor ama ona güveniyorum.

Prezervatifi takıp sıraya girdiğimde, onu yavaşça yatırdığımdan emin oluyorum.

Delîği sikimin başının etrafında ve ben yıldızları görüyorum.

Sıcaklığı sikimi sararken dişlerimi sıkıyorum çünkü içine girmek çok cazip geliyor.

Yavaşça hareket

etmeye devam edin.

Nefes almaya devam

edin.

Tamamen içine gömüldüğümde, vücudumla sırtını örtüyorum.

Mükemmel boyutta. Sadece dizlerimi hafifçe bükmemi gerektirecek kadar uzun. Tüm vücudumu ona sarabileceğim kadar küçük.

"Çekil," diye yalvarıyor.

"Her santimimi hissetmeni istiyorum," diye mırıldanıyorum kulağına. "Senin için ne kadar sert olduğumu." Etrafına uzanıyorum ve parmaklarımı sikinin etrafına sarıyorum. "Bana ne yaptığını."

Bir iki santim dışarı çekip tekrar içeri sokuyorum.

Homurtu ile daha fazlası için yalvarma arası çaresiz bir ses çıkarıyor.

İtişlerimle eş zamanlı olarak onu okşuyorum, kulağına iddialı sözler fısıldıyorum ve bunun bitmediğini söylediğimde ciddi olduğumu bildiğinden emin oluyorum.

İşimiz bitmek üzere.

"Senden daha fazlasını istiyorum. ."

"Bana sahip ol." Sesi titriyor. "Al beni." "Daha sert mi istiyorsun?"

"*Lütfen.*"

Ben kimim ki Zach'i istediği şeyden mahrum edeyim?

Doğrudum ve biraz hıza nasıl tepki verdiğini görmek için test ettim.

İnlemeleri boşluğu dolduruyor ve beni daha derine gitmeye teşvik ediyor. Daha sert.

Ter yüzümden ve göğsümden aşağı akıyor, saçlarım alnıma yapışıyor.

"Siktir, Zach."

Adını duyunca ve kıcı sikimin etrafında o kadar sıkılıyor ki neredeyse kendimden geçiyorum.

O elime sıcaklık doluyor, ama . Çok yaklaştım.

Bir kez daha itiyorum, geri dönüşü olmayan noktaya ulaşıyorum ve sonra sertçe boşalıyorum, spermim prezervatifi doldururken onun içinde titriyor ve sarsılıyorum.

Onu duvardan çekip arkasından tutuyorum ve sikim içinden kayıyor.

O da en az kadar terli. "Vay anasını," diye nefes alıyor.

"Kutsal bok iyi, ya da ..."

"Çok iyi. İyi kelimesini düşünemiyorum bile. İyiden de öte. İlk sefer iyiydi. Bu ..."

"Gerçekten iyi mi?" "İyi, iyi."

Boynunun arkasına doğru kıkırdıyorum. "Bir kelimeyi anlamını yitirecek kadar çok söylediğin oldu mu hiç? Sanırım bu listeye iyiyi de ekleyebiliriz."

"Tamam," diyor uykulu bir şekilde. Kollarımda gevşemiş, dölle kaplanmış ama ikimiz de bunu düzeltmek için bir hamle yapmıyoruz.

"Belki de duş alıp sonra benim eve dönmeliyiz," diyorum.

"Duşum berbat. Aynı anda sadece birimiz sığabiliyoruz." "Kahretsın. Önce sen gir."

Ben prezervatifi alıp çöpe atarken Zach küçük banyosunda .

Birkaç dakika sonra saçları ıslak ve beline sardığı havluyla geri döndüğünde sikim seğiriyor.

Ona bakıyor. "Gerçekten mi?"

Omuz silkiyorum. "Islak olduğunda çok tatlı oluyorsun."

"Bu gece bir tur daha atabilir miyim bilmiyorum."

Bir adım öne çıktım. "Seni incittim mi? Üzgünüm-"

"Acımadı. Sadece... biraz hassas."

Kaşlarımı çattım.

"İyi bir şekilde. Söz veriyorum."

"Daha iyi öpmemi ister misin?" Kaşlarımı sallıyorum.

Gülüyor ve beni banyoya doğru itiyor. "Git duş al."

Şaka yaptığımı sanıyorsa, daha sonra göt yalama dersi alacak.

Yanından geçip duşa giriyorum. Sabunu onun gibi kokuyor, bu yüzden bütün gece onun kokusunu üzerimde hissedebilmek için bol miktarda kullandığımdan emin oluyorum.

Dışarı çıktığımda giysilerimi yatağının üzerinde düzgünce serilmiş buluyorum ve gülmekten dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Başaramadım.

"Ne?" Zach soruyor. "Bu garip mi?"

"Bu kesinlikle çok sevimli ve çok ... sen." "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Onu kendime çekiyorum, o yeniden giyinirken benim hâlâ çıplak olmamı umursamıyorum. "Bu hoşuma gidiyor demek. Tıpkı senden hoşlandığım gibi."

Gözlerimin içine bakıyor ve ben de başımı eğip onu tatlı tatlı öpüyorum.

"Gitmeye hazır mısın?" "Hazırım."

"Bana iki dakika verin ve buradan gidelim."

LANET OLSUN.

Sadece birkaç geceyi Zach'in yanında uyuyarak geçirmiştım ama o ana kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Yan tarafıma mükemmel bir şekilde oturuyor. Kolumu ona doladığımda ve başı göğsümde olduğunda, saat daha sekiz olmasına rağmen burada ve şu anda kolayca uykuya dalabilirim.

Biri öğrenirse büyük, kötü, hokey oyuncusu itibarım tehlikeye girebilirdi, ama daha az umursayamazdım.

, bayanlar ve baylar, Colch- ester Mountain Lions'ın yıldız forveti bir *kucaklayıcı*.

"Foster?"

Gözlerimi açmaya zahmet etmedim. "Mm?"

"Benimle işinin bitmediğini , bu şu anlama mı geliyor..."

... Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Bu beni . "Seninle işim bitmedi demek. Direk konuya gir."

"Ama bu, benimle biteceği bir zaman olacağını ima ediyor. Bu tür şeylere genellikle zaman çerçevesi konur mu?"

"Ne tür bir şey?"

"Randevu. Uh ... ya da her ne yapıyorsak."

Yan döndüm. "Bir etikete ihtiyacın var mı?"

"Etiketler anlam ve beklentileri belirlememe yardımcı oluyor." Ben tam tersiyim.

Yanağını okşuyorum. "Ne olmamızı istiyorsan o olabiliriz. Eğer bunu kategorilere ve etiketlere ayırmak istiyorsan, işte benim anlaştım. Başka kimseyle görüşmüyorum ve görüşmeyi de planlamıyorum. Umarım senin için de aynısı olur, ama bunu istemiyorsan bana haber ver."

". "

Geri çekiliyorum. "Ayrıcalık istemiyor musun?"

"Bekle, hayır, istiyorum! Başka kimseyle görüşmek istemiyorum."

Vay be. Bir an için kalbim boğazıma düğümlendi. "Tamam, başka kimseyle görüşmüyoruz. Sahip olduğum azıcık boş zamanı seninle geçirmek istiyorum."

"Aynı."

"Ve seninle insan içine çıkmak istiyorum. Yemekhanede elini tutmak. Mümkün olduğunda derslere kadar seninle yürümek. Spor psikolojisinden sonra sana veda öpücüğü vermek."

"Bunların hepsi kabul edilebilir şartlardır."

"O zaman sana gerçekten kötü haberlerim var." "Kötü haber mi?"

"Kulağa erkek arkadaşmış gibi geliyor..."

"Erkek arkadaş mı? Daha önce hiç öyle bir şeyim olmamıştı."

. "Ben de öyle. Resmi bir değil."

Zach'in yüzü aydınlanır. "Bekle... senin ilklerinden birini benim aldığımı mı söylüyorsun? Bu bizim için çok geri bir durum."

"Bizim için geri kalmış bir durum."

Zach beni öpmek için eğildi. İffetli ama tatlı bir öpücük. Sonra tekrar sakinleşiyor ve memnun bir iç çekiyor. "Tamam, hepsi bu kadardı. Artık uyumaya devam edebilirsin."

Ama ben yapamam.

Çünkü kardeşime verdiğim sözü hatırlıyorum.

Anneme ve babama açılmamak için hep bir erkekle ciddi olmadığım bahanesini kullandım.

Ve bunun her zaman sadece bir bahane olduğunu biliyorum. Arkasına saklanması kolay bir şey.

Onlara söylememin zamanı çoktan geldi ve bunun yakında ya da daha sonra olması gerektiğini biliyorum, ama çok sonra olmasını umuyordum. Mesela düğünümde, belki.

Hey, anne ve baba, size bir erkekle evleneceğimi söylemeyi unuttum mu?

Oops. Düğün günüm kutlu olsun!

"İyi misin?" Zach'in sesi kısık. "Erkek arkadaşlar senin için çok mu fazla? Birden tüm vücudun gerginleşti."

"Ailene nasıl açıldınız?"

"Beş yaşındayken annemin topuklu ayakkabılarını ve elbiselerini giyerken çekilmiş fotoğraflarımı görmelisiniz. Bunun cinsellikle bir ilgisi olmadığını biliyorum ama anneme eşcinsel olduğumu söylediğimde hiç şaşırmadı. Babam sessiz kaldı ama o da kendi yöntemleriyle kabul etti."

Belki de sorun budur. Ailemin benden bunu beklediğini sanmıyorum. İma etmedim, şaka yapmadım, gerçekten hiç değinmedim. Maçlarıma geldiklerinde, yarı umutla-
Onlara söylemek zorunda kalmamak için bu konuda bir şeyler .

Bilmelerini istiyorum ama bunu tam olarak nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. "Ailene söylemeyi düşünüyor musun?"

"Altı yıldır bunu düşünüyordum."

"Bunu benim için yapmak zorunda değilsin. Bil diye söylüyorum."

"Teşekkürler, ama bu onunla ilgili değil. Daha çok merak ediyorum. doğru bir zaman olmayacak. Onlara bizden bahsetmemin bir sakıncası var mı?"

"Tamamen, ama tekrar söylüyorum, gerçekten yapmak zorunda değilsin. En azından benim iyiliğim için. Bu büyük bir adım ve senin için benim için olduğundan daha zor olmalı."

"Sporcu olduğum için mi?"

Kıkırdıyor. "Hayır, çünkü sen gey değilsin. Geylik basittir. Heteroseksüel basittir. Bi, olması gerekenden daha karmaşık görülüyor."

"Aynen öyle!"

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, gey ve lezbiyenlerin toplamından daha fazla biseksüel insan var, ancak sadece yüzde yirmi altısı açılıyor. En azından istatistiklere göre."

"Bu beni daha iyi hissettirmiyor. Hem de hiç."

"İstatistikler beni her zaman mutlu eder."

"Evet, ama biseksüellerin yalnızca yüzde yirmi altısının biseksüel olduğunu açıkladığını, çünkü dünyanın geri kalanının biseksüel olmanın ne anlama geldiği konusunda kendilerini eğitme zahmetine katlanamadığını belirttiğinizde... bu boktan bir durum."

"Özür dilerim. Seni o kadar da yalnız hissettirmemem gerekiyordu." Başının üstünü öptüm. "Denediğin için teşekkürler."

"Eğer dışarı çıkmak ve destek almak istersen seninle gelebilirim. Ya da, yani, Seth de yapardı. Onunla daha yakınsınız.

daha mantıklı olurdu-"

Eğilerek, dudaklarımla onun başıboş ağzını yakalıyorum. "Bunu düşüneceğim."

Ama dürüst olmak gerekirse, bunu *daha sonra yapılacaklar* sepetine atmak çok daha cazip.

ZACH

"FOSTER..."

Homurdanıyor ama önündeki masanın üzerinde duran dizüstü bilgisayardan gözlerini ayırmıyor.

"Foster..." Yatağa sırt üstü uzanıyorum ve tişörtünü karnımın üzerine doğru kaydırıyorum. Süper kahraman iç çamaşırlarıma olan hayranlığını keşfettiğimden beri, yalnız kaldığımızda giydiğim tek şey onlar oluyor, ki bu da son zamanlarda giderek daha fazla oluyor. "Ironman merhaba demek istiyor."

Bu onu etkiliyor. Dudakları yanlara doğru seğiriyor ama en az hokey becerileri kadar etkileyici bir iradeyle gözlerini ekrandan ayırmıyor.

Yataktan kayıyorum ve masasındaki sandalyeye geçiyorum. Foster otomatik olarak geri itiyor ve ikimizi de masasına yaklaştırmadan önce kucağına tırmanıyorum. Yüzümü boynuna yasladığımda dudakları saçlarımı okşuyor.

"Neredeyse bitti," diyor.

"Pekala, boynunu emmeye başlayacağım ve eğer başka bir morluk çıkarsa bu senin suçun."

Kahkahası göğsüme doğru alçak ve gürültülü. "Çocuklar bana bok atmaya başladı. Bir tanesine daha dayanabileceğimi sanmıyorum."

Gülümsememi omzuna saklıyorum. Ekibinin *benim yüzümden* onunla dalga geçtiği düşüncesi, şu an hissettiklerime benzer bir şey uyandırıyor

çok iddialı davranıyor. Foster'la çıkmak istediğimi hiç bilmediğim bir şeydi ve bu bittiğinde ne olacağı konusunda biraz korkuyorum. Her zaman bir şeylerden emin olmuşumdur ama böyle kontrolüm dışında bir şeyin olması sinir bozucu. "Potansiyel olarak başka bir şey emebilirim ..."

Foster bir kolunu belime sıkıca doluyor. "Evet. *Her zaman* evet."

Ben de öyle yapıyorum. Masanın altında dizlerimin üzerinde, dikkatini çalışmakta olduğu şeyden başarıyla çekene kadar onu çalıştırıyorum. O çok büyük ve ben henüz derin boğazlamayı çözemedim ama son birkaç haftadır yeterince pratik yaptım ve bu konuda ustalaşmaya *kararlıyım*. Foster homurdanarak boğazıma boşaldığında, elleri saçlarıma dolandığında gözlerimiz kilitleniyor ve içime bir şey yerleşiyor.

Ben mutluyum.

Pratik deneyimim olduğu için bu ilişki işini anlamak artık çok daha kolay. Foster beni tekrar kucağına çekti.

"Ironman, ha?" Kalçalarının üzerinde diz çöküp, omuzlarını sıkıca kavrayana kadar beni yukarı kaldırıyor ve bu iyiliğe karşılık veriyor. Benim aksime, *erkek arkadaşım* derinlemesine gırtlaklama konusunda gerçekten ustalaşmış durumda. Beni azdırması neredeyse hiç zaman almıyor.

Kalçalarına yaslandığımda Foster başımı tutuyor ve beni derin derin öpüyor. Böyle davrandığında beni tüketiyor, sanki bana doyamıyormuş gibi.

"Geri döndüğümde seni yatağında bulmayı seviyorum."

"Teknik olarak yerde oturuyordum." Dizüstü bilgisayarımın ve ders kitabımın durduğu yere doğru başımı sallıyorum.

"Ve gömleğimin içinde." "Çok rahat."

"Sen buradayken daha iyi hissediyorum."

Ona kuru bir bakış attım. "Isıtıcıyı açtığım için, değil mi?"

"Burası çok sıcak." Gülümsüyor. "Son birkaç gündür seni pek göremedim."

"Biliyorum." Başımı onunkine yasladım. "Aptal hokey. Aptal tez."

"Anlaştık. Yine de... antrenmanı ekemeyeceğimi anlıyorsun değil mi?"

"Evet, tabii ki. Ve"-yanağımın içini ısıyorum-"şu ki, meşgul olduğumda, zaman endişelendiğim son şey oluyor. Seninle tekrar birlikte olana kadar seni ne kadar özlediğimi fark etmiyorum."

Elleri kalçalarımda kenetlenirken Foster gözlerini kısıyor. "Sanki beni hiç özlemiyormuşsun gibi konuştun."

"Sizi temin ederim ki durum böyle değil. İlgiye olan ihtiyacımı çoktan unuttunuz mu?"

"Muhtaç olman hoşuma gidiyor."

Beni güldürüyor. "Konuştuğumuz alfa erkek özelliklerini sergiliyorsun."

Tepkisi kıcımlı sıkırmak ve ayağa kalkmak oldu. Boynunu yakalamak için çabalıyorum ve ayak bileklerimi arkasından kilitliyorum.

"Önce beni uyarman gerekiyordu."

Hayvani içgüdülerimizin bu kadar derinlere işlemesi ilginç. Foster gücünü her gösterdiğinde, onun ellerinde oyuncak oluyorum. Ne olduğunu anlıyorum, ama beynime hükmeden kimyasallar bağımlılık yapıyor.

"Ciyaklamayı duymak hoşuma gidiyor." "Affedersiniz, ben ."

"Gıcırđıyorsun ve bu çok sevimli."

Ona kaşlarını çatıyor gibi yapıyorum ama belli ki hiçbir etkisi olmuyor çünkü gülüyor.

"Bu da çok sevimli."

"Bir gün benden korkacaksın."

"Hiçbir fikrin yok." Kıçıma vuruyor ve ben, kesinlikle *gıcırdamıyorum*. Ayaklarım yere düşüyor. "Şu anda ne kadar seksi görünsen de, üstünü değiştirmen gerek."

"Neden?"

"Biraz odadan çıkmak istiyorum. Yarın başka bir maça gidiyoruz, bu da seni tekrar görene kadar birkaç gün daha demektir."

Dramatik bir şekilde iç çektim. "Büyük Foster Grant'le çıkmanın hastalıkları." "Sen gerçekten şanslı bir adamsın."

Kot pantolonumun içine giriyorum ve Foster'ın gömleğinin üzerine kapüşonumu geçiriyorum. Dışarısı neredeyse donmak üzere olduğu için montumu silkiyorum ama yanımda şapka getirmediğim için Foster kasketlerinden birini alıp kulaklarımı örtecek şekilde aşağı çekiyor.

Bir an beni inceliyor, sonra başını geriye atıyor. "Sözümü geri alıyorum. Şanslı olan benim."

Asla anlayamayacağım.

Kampüsü geçerken Foster elimi tutuyor. Cadılar Bayramı dekorları ortadan kalkmış ve ağaçlar Noel ışıklarıyla erkenden süslenmiş.

Kasım akşamı için dışarıda bir sürü insan var. Hava çok . Soğuktan endişelenmiyorlar mı? Yoksa kar önce gecelerini en iyi şekilde değerlendirmeye mi kararlılar?

Burnum buz gibi olmadan önce uzun süre dışarıda kalmadık ve sevdiğim kafeye sığındık. Baristaların benimle sohbet etmeyeceklerini bildikleri bir yere. Geçen sefer Foster aldığı için içkilerimizi ben ısmarlıyorum ve köşede bir yer buluyoruz. Kafenin diğer tarafında biri gitar çalıyor, loş ışık ve Foster'ın sırtıma yaslanan sıcaklığıyla kendimi uykulu ve mutlu hissediyorum.

İçkilerimiz, baristanın müesseseden olduğunu söylediği büyük bir *şans* kurabiyesiyle birlikte geldi. CU ve hokeyi, yemin ederim. Bu değil

Foster'a hayranları hakkında takılırken ikramı onunla bölüşmemi engelle.

"Zor bir durum" -iç çekiyor- "ama beni kampüsteki en seksi adam yaptı, bu yüzden şikayet etmiyorum."

Başımı eğiyorum. "Topher?"

Foster içkisini yudumlarken boğuluyor. "Seni küçük pislik." Parmakları kaburgalarımın saplanıyor, ben de kıpırdanırken gülüyorum. "Birincisi, senden bahsettiğimi *biliyorsun*. İkincisi, buradaki en seksi adamın ben olduğumu düşünsen iyi edersin yoksa konuşacağız."

"Özür dilerim. İnanılmaz kırılgan sporcu egonu mu zedeledim?"

"Benim kırılgan bir yanım yok, Zach."

Buna katılmıyorum. Fiziksel olarak bahsetmiyorum bile, her ne kadar vücudu ıslak rüyalarımın çıkmış gibi olsa da. O kadar kendinden emin ve özgüvenli ki, hiçbir şeyden şüphe duyduğunu hayal bile edemiyorum. "Erkek arkadaşın hariç."

"Senin de kırılgan bir yanın yok." Bakışları vücudumda geziniyor ve hemen yanaklarım ısınmaya başlıyor.

"İnsanların içinde bana öyle bakma konusunda ne demiştin?" "Hiç durmayacak mısın?"

"Tam tersi olduğundan eminim."

Düşünüyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. "Hayır. Böyle bir şey söz konusu olamaz. Asla kabul etmem."

"Neden olmasın?"

"Çünkü yüzünü en sevdiğim pembe tonuna dönüştürüyor."

Kıs kıs gülüyorum ve Foster beni kendine çekiyor, böylece birbirimize bakıyoruz ve bacaklarım onunkilerin üzerinde duruyor. Okul yılının sonu ve o mezun olup ben hâlâ burada olduğumda ne olacağı konusunda endişelenmediğim zamanlarda erkek arkadaş olarak takılmak güzel. Bu çok uzak bir gelecek ve kendime her seferinde bir hafta yaşayacağıma söz verdim. Fazla düşünmemeye.

Orada sessizce otururken, bize bakışları fark etmemek mümkün değil. Nereye gidersek gidelim bu oluyor ve ben nedenini henüz çözemedim. Benim iki ana teorim, hak ettiğimiz kadar açık bir şekilde sevgi gösteren iki erkek olmamız ya da *Foster Grant*'in bir sevgi dolu olması gerçeğine dayanıyor.

Her iki durumda da, hiçbiri radarıma düşmanca bir izlenim vermiyor, bu yüzden rahatsızlık seviyem kontrol altında kalıyor. Bu daha çok günlük hayatımı çevreleyen bir merak gibi geliyor.

"Tatil için ne planlıyorsun?" Foster dikkatimi yeniden toplayarak soruyor.

"Her zaman yaptığım gibi Noel'de eve
uçacağım." "Peki ya Şükran Günü?"

Oh. Grants'a katıldığımda bu yılın da son birkaç yılla aynı olacağını düşünmüştüm. "Ben, umm, senin arkadaşlarında olacağımı düşünmüştüm. Ama şimdi bunun sizin için rahatsız edici olabileceğini fark ettim."

"Ne?" Gerçekten şaşırmış görünüyor. "Neden?"

"Ailenin bunu fark etmemesini sağlamaya çalışırken erkek orada olması. Seth'in sataşmalarında pek ince davranmadığını biliyorsun."

Foster'ın çenesi normalde düşünürken gibi gerilir.

"Burada kalmak benim için sorun değil," diye onu temin ettim. "Gerçekten. Dediğim gibi, kendimi ders çalışmaya kaptırdığımda etrafımda başka neler olduğu hakkında hiçbir fikrim olmuyor."

" olmaz."

"Bunu şunun için söylemiyorum-"

"Hayır. Şükran Günü'nü yalnız geçirmeni asla beklemezdim. Yine bizim eve geleceğini umuyordum. Muhtemelen biraz garip olacak ama ..." Eğilirken yüzündeki gerginlik kayboluyor. "Geceleri seni odama gizlice sokmayı düşünmek biraz ateşli."

Ben seni yatağında becerirken ağzından seksi sesler çıkmasın diye."

"Eep." Konuşmaya daha fazla ilgi göstermeye başlayınca aletimin üzerindeki baskıyı hafifletmek için yer değiştiriyorum. "Bunların hiçbiri olmayacak."

"Bana karşı koyabileceğini düşünmen çok şirin."

"Yirmi bir yıl boyunca seks yapmadım. Yoksunluk konusunda iyi çalıştım."

Foster gülmeye başlar. "Bu bir meydan okumaya benziyor. Oyun , bebeğim."

FOSTER

"YAPSAN İYİ OLUR," DIYE ALAY EDİYOR ZACH, DUDAKLARI

Benimkini. "Bu birkaç gün boyunca alacağın son öpücük olacak."

"Hâlâ öyle mi düşünüyorsun?" Kollarımı sırtına doluyor ve onu tamamen kendime çekiyorum.

"Evet?" diye .

"Kendinden çok emin konuşuyorsun." Geri çekiliyorum. "Bir daha düşündüm de, eğer asılı bırakırsam, daha sonra odama gizlice girmen için daha fazla teşvik olur."

"Hayır." Zach yatağımın üstünde duruyor ve kendini bana doğru fırlatıyor.

Kolları boynuma dolanıyor, bacakları belime dolanıyor ve ağzı benimkine konuyor, talepkâr ve muhtaç.

Onu nasıl çevirebilirim ki?

Aynı evde günler yerine haftalarca ayrı kalacakmışız gibi öpüşüyoruz.

Dili benimkinin üzerinde ustalıkla ilerliyor, beni çılgına çeviriyor ve geç kalırsak başımızın ne kadar belaya gireceğini merak etmeme neden oluyor.

Zach benim yanımda her gün daha fazla özgüven kazanıyor ve sosyal beceriksizliğin ardındaki adamı gerçekten gören birkaç kişiden biri olmayı seviyorum.

Zach rahat olduğunda, açık sözlü, zeki ve çok komik.

Tutkulu olduğu şeyler ya da kendine güvendiği konular hakkında saatlerce konuşabilir. Ve konuşurken büyüleyici.

Ağzının içinde inliyorum, durmamız gerektiğini biliyor ama hiç bitmemesini diliyorum.

Sonunda beni sefaletten kurtardığında -bunu durdurmam mümkün değildi- muzaffer bir edayla gülümsüyor. "Bu seni bir süre idare eder."

Kıçını kavırıyorum ve ne kadar sert olduğumu hissedebilmesi için onu kendime doğru çekiyorum. "Ya da beni uzun zamandır olmadığım kadar azdırdın ve sonra dört gün boyunca pantolonumun içinde tutmamı söyledin. Bu hafta sonunu kendin için kolaylaştırdın mı yoksa zorlaştırdın mı?"

"Siktir."

"Mmhmm. Eğer bu gece odama gizlice girmezsen, büyük yatağında yalnız kaldığımda seni düşüneceğimi bil."

"Hiç adil değil. Seth'in odasında yerde uyurken mastürbasyon yapamam."

"Bunu daha önce düşünmeliydim." Bacağına dokunuyorum, böylece onları belimden kurtarıyor. "Şimdi geç kaldık ve annem nedenini bilmek isteyecek."

"Saçına şekil vermek bir saatini aldı."

"Sürmedi."

"Duyacakları şey bu. Ben iyi, masum bir çocuğum, Foster. Ailen onlara ne yaptığımı söylersen söyle asla inanmayacaklar. Hadi, geç kaldık."

Onun bu açık manipölasyonundan endişelensem mi yoksa etkilensem mi bilemiyorum. Önümüzdeki birkaç gün hayatımın en uzun günleri olacak.

Düzenli seksten hiçbir şey yapmamaya geçmek başlı başına zordur. Seks yapmak istediğiniz kişi *tam oradayken* ve siz ona dokunmak istemezken? İşkence.

Oh, daha sonra odama gizlice girecek. Bundan emin olacağım.

Birkaç gün önce yere yapışan ve Vermont'u bir kış harikalar diyarına çeviren türden bir kar yağdı ve kısa eve dönüş yolu buzlu yollar yüzünden uzadı ama umurumda değil. Ailemin yanında olduğu gibi sessiz bir adam olmadan önce Zach'imle daha fazla zaman geçirmemi sağlıyor.

Büyüdüğüm eve girip erkek arkadaşımı ailemle tanıştırmaktan daha çok istediğim bir şey yok ama Zach'le konuştuğumdan beri bu konu hakkında daha fazla düşünmedim.

Kaçınmak bunun için daha iyi bir kelime olabilir.

Bunu daha sonra yapılacaklar ya da asla yapılmayacaklar sepetine koymak çok daha kolaydır.

"Evim evim güzel evim," diyorum kuru bir sesle, Seth'in aynı model cipinin arkasından yola çıkarken.

"Şükran Günü'nü sizinle geçirmemde bir sakınca görmüyorsunuz, değil mi?"

"O kadar da değil."

Biraz incinmiş görünüyor.

"Sana dokunamamak işkence olacak. *İşkence*. Neden süper seksi, çok ateşli erkek arkadaşına bunu yaşıyorsun?"

Gülümsüyor. "Sanırım kafan karıştı. Erkek arkadaşım kendini beğenmiş ve egoisttir. Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Vay canına, bana aşık oluyorsun. Hem de çok."

Zach koltuğunda kaykılır ve eve bakar. "ama. Bütün gün arabada kalırsak bunun tuhaf olduğunu düşünecekler."

Neden oyalandığımı bilmiyorum. Belki de yanımdaki adama o kadar vuruldum ki, annem ve babam beni

Oku.

İsteksizce arabadan çıktım ve bagajdan çantalarımızı aldım.

Zach onunkini benden aldı. "Teşekkür ederim ama erkek arkadaşı olmayan Foster bunu yapmazdı."

"Çok isterdim. Mesela bu yıl ikimiz de kampüste olsaydık ve birlikte olmasaydık, seni buraya ben getirirdim."

"Mm, doğru. Sen tam da böyle adamsın."

Ön verandaya doğru yürürken kar ayaklarımızın altında çıtırdıyor.

Zach'e bir gülümseme daha gönderiyorum ve son bir öpücük için yalvarmayı düşünüyorum ama kapı uçarak açılıyor.

"Sonunda," diyor annem. "Öldüğünü sanıyordum."

"Her zaman çok dramatik." Ona sarılıyorum. "Görünüşe göre geç kalmamız benim suçum. Zach'e göre saçımı yapmam çok uzun sürüyor." Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve bir şey değil .

"Beni ağırladığınız için teşekkürler Bayan Grant."

Bizi içeri buyur etti. "Burada her zaman hoş karşılanacağınızı biliyorsunuz. Gidip çantalarınızı odaya koyun. Seth ve baban futbol izliyorlar."

Zach ve ben aynı anda "İyy," dedik. "Şey, ya o ya da geçit töreni, yani-"

"Geçit töreni," , yine hep bir ağızdan.

Annemin bakışları ikimizin arasında gidip geliyor ve ben kalıyorum.

"Çantalar," diye geveledim. "Gidip çantamı odama koyacağım. Seninkini Seth'inkine bırakmamı ister misin?"

"Uh... teşekkürler." Zach bana çantasını uzattı ve ben de aceleyle girişten çıktım.

"Çok iyi," diye mırıldanıyor kardeşim oturma odasında yanından geçerken ve ben de *kazara* Zach'in çantasıyla kafasının arkasına vuruyorum.

"Mutfakta yardım ister misin?" Merdivenleri koşarak çıkmadan önce Zach'in anneme sorduğunu duyuyorum.

Zach'in çantasını benim odama bırakmak çok kolay olurdu. Annemle babamın yatak odası alt katta. Haberleri bile olmaz.

Vicdanım onu Seth'in odasına koymamı söylüyor. Zach'ten gizlice dolaşmasını istemem doğru değil.

Şakası eğlenceli ama yapmak istemiyorsa onu asla zorlamam. Eğer yakalanırsak, şimdi görebiliyorum, benim ifşa olmamdan dolayı kendini suçlayacak. Ben asla böyle düşünmem ama onun düşüneceğini biliyorum.

Bu, başkasının omuzlarına yükleyebileceğiniz bir şey değil.

Zach anneme yardıma ihtiyacı olup olmadığını sorsa da, her yıl olduğu gibi annem onu geri çevirince, babamı geçit töreni ve futbol arasında geçiş yapmaya zorladığımız geniş kanepede bize katılıyor.

Zach kanepenin benim tarafımda, sadece birkaç adım .

Onu kendime çekmek, bacaklarımızı birleştirmek ve burada uzanıp akılsızca televizyon seyretmek istiyorum. Elini tutmak istiyorum.

Elim seğiriyor, ona uzanmak istiyorum ve bu belli belirsiz olmamalı.

Seth'in alaycı bakışları içimizi yakıyor, sanki birbirimize dokunmadığımız halde ilişkimizi saklamakla çok kötü bir iş yapıyormuşuz gibi.

Orta parmağımla burnumu kaşıyıp ona doğru yöneltiyorum. Bana sadece gülüyor.

"Yemek hazır," diye şarkı söylüyor annem mutfaktan.

Seth ve ben, her zaman yaptığımız gibi, masanın başında babamın karşısındaki koltuk için kavga ediyoruz ve ben galip geliyorum.

Zach yanımdaki koltuğa kayıyor ve Seth de onun diğer tarafına geçiyor. Zach'e hızlıca göz kırpmıyorum ve yanakları sevdiğim pembeliğe dönüyor. Eğer ailem bir şeyi fark etmezse, gerçekten

Böyle habersiz insanların çocuğu olarak dünyaya geldiğim için biraz kırgınım.

Tabaklarımızı yemekle doldurduktan sonra, Şükran Günü sahnesi olan her dizi ve filmdeki berbat geleneğe uygun olarak, annem masanın etrafında dolaşıp bize ne için şükrettiğimizi söyletmekte ısrar ediyor.

Onunki her zaman "İki oğlumun da tatilde evde olması" şeklindedir. Babamınki hep "Annen ne dedi?"

Seth'in bu yıl dört gün ders olmadığı için minnettar olduğu anlaşılıyor; Zach'in minnettarlığı ise eve uçacak parası olmadığı için tatili geçirecek bir yerinin olmasından kaynaklanıyor.

Her yıl hokey derim. Çünkü.

Ama bu yıl bundan daha fazlası için şükrediyorum. Hâlâ NHL'yi - her şeyden çok- istiyorum ama dilimin ucunda farklı bir cevap var. Ham. *Korkutucu*. Heyecan verici. Her şey.

"Şunun için minnettarım..." *Hokey. Hokey için minnettarsın.* "Zach bu yıl okul değiştirdiği için minnettarım."

Seth homurdanıyor.

Nefesimi tutuyorum.

"Aww, siz çocuklar yakınlaştınız mı?" Annem soruyor.

Zach bana iri gözlerle bakıyor, muhtemelen benden daha çok .

Bu elini tutmamı engellemiyor. "Çok yakın.

Zach ve ben aslında ."

Annemin nutkunun tutulmasının mümkün olduğunu bilmiyordum ama işte buradayız.

Hem annem hem de babam bize bakıyor, bakışları Zach ve benim aramda gidip geliyor.

Erkek arkadaşım pişmiş bir ıstakozun gölgesinde ve kardeşim gülümseyerek ağzına yemek tıkıştırmaya başlıyor.

Babam Seth'e döner. "Bu gelişme hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ha?" diye soruyor bir ağız dolusu yemeğin etrafında. Devam etmeden önce yutkunuyor. "Başta endişeliydim ama ikisi de birbirini gerçekten seviyor, bu yüzden onlar adına mutluyum."

Babamın kaşları çatılır. "Ben... o..." Koltuğunda geriye yaslanır. "Gerçekten umurunda değil mi, Seth? Dürüst olmak gerekirse, annen ve ben Zach'le arkadaştan daha fazlası *olduğunu* günü bekliyorduk."

Seth yemeğinde boğuluyor. "Ne?"

"Şey," diyor annem, "sensin. Ve o... o. Ve-"

Gülmeye başlıyorum çünkü şu anda her şey bana çok komik geliyor.

"Ben ," diyor Seth. Ben hâlâ gülüyorum.

"Sen iyi misin?" Zach soruyor.

"Evet. Dışarı çıktım ve ailem kardeşimin iyi olup olmadığını sordu. İyi. Bu. Gerçekten. Oluyor mu?"

Annem dikkatini bana çevirdi. "Özür dilerim. Biz... senden bunu beklemiyorduk." Gözleri genişliyor. "İzin verilmediğinden ya da onaylamadığımızdan değil. Onaylıyoruz! Hem de tamamen. Hatta bir keresinde PFLAG'i Google'da araştırmıştık."

"Bekle," diyor Seth. "Eşcinsel olduğumu mu düşündün? Ben mi? Ben eve kız getirdim."

"Kardeşin de öyle," babam.

"Ben eşcinsel değilim. Biseksüelim. Muhtemelen şimdi bu konuşmanın zamanı değil, ama bunu ortaya koymak istedim."

Babamın kafası yine karışmış görünüyor. "Yani sen... biseksüelsin." Seth'e dönüyor. "Ve sen de heteroseksüelsin."

"Herkes bir stereotipe uymuyor," diyor Zach sessizce. "Kendimi buna dahil etmiyorum tabii ki."

Gülüyorum.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Zach. "Burası benim yerim değil."

Annem ona gülümsüyor. "Burası senin yerin. Özellikle de oğullarımdan birini mutlu ediyorsan."

"Hangi oğlun olduğu önemli değil mi?" Ben soruyorum.

"Hiç de değil. Bu günü bekliyorduk. Sadece düşündük... Evet... Her neyse. Hâlâ aynı konuşmayı yapabiliriz." Bana döndü. "Ne olursa olsun seni seviyoruz ve sen mutlu olduğun sürece biz de mutluyuz. Ama biri sana bok atarsa, sana izin veriyoruz ... oh bekle, Seth'in seni birilerini dövmek için işe alabileceğini söylemek için prova yaptık, bu yüzden ... sanırım kendi başınasın."

"Teşekkürler anne. Gerçekten."

Babam orada oturmuş, şarap kadehini parmaklarının arasında döndürüyor. "Baba?" Kalbim tekliyor.

"Havayı bozan kişi ben olmak istemem. Senin adına mutluyuz ama... hokey ne olacak?"

"Takım arkadaşlarım biliyor." Şaşırmış görünüyor.

"Aslında tüm okul biliyor. Size söylemeyi erteliyordum çünkü... Kahretsin, nedenini gerçekten bilmiyorum. Belki de dışarıdakilerin ne düşündüğü umurumda olmadığı içindir, ama benimle gurur duymanızı istiyorum ve-"

"Öyleyiz," diyor babam. "Çok gururluyuz."

"Sadece endişeleniyoruz," diye ekliyor annem. "hakkımız var, biliyorsun." "Peki ya NHL?" Babam soruyor.

"Hala plan. Her zaman plan."

"Karşılaşacağın tepkilere karşı hazırlıklı mısın?" "Dışarıdan bir oyuncu olarak imza atacağım. Bunu saklamayacağım."

Babam başını sallıyor. "Sana ne yapacağını söyleyemem, bu yüzden ne olursa olsun karar destekleyeceğim, ama... belki biraz daha düşünürsün?"

Destekleyici olduğunu biliyorum ve belli bir bakış açısıyla bunu anlıyorum. Sporda eşcinsel erkekler hala gündemde olan bir konu. Bu ek bir baskı.

Daha fazla inceleme.

Kararımı çoktan olmama rağmen "Vereceğim," diyorum.

NHL'ye olmadığım biri gibi davranarak girmek istemiyorum. Bu hedeflerime ulaşmamı on kat daha zorlaştırabilir ama boş ver, meydan okumayı severim.

Yemek yedik ama üzerimizde garip bir hava vardı. Her şey düşünüldüğünde, iyi gitti, ama ...

"Sevdiğim bir sporu yapmak için kim olduğumu saklamam gerektiğini düşünmüyorum," diye geveledim.

Babam çatal bıçak takımını bırakıyor ve annemin sadece özel günlerde kullandığı süslü bez peçetelerle ağzını siliyor. "Endişemi onaylamama olarak algılamayın. Kesinlikle haklısın. Kendini saklamak zorunda kalmanı istemiyorum ama kendini hedef haline getirmeni de istemiyorum."

Haklı olduğu bir nokta var.

"Bunu Morris denen çocukla yeterince yaptın zaten."

Zach yanımda sertleşiyor.

"Bu arada Vermont maçı gelecek hafta. Sezon öncesi maçının bir tekrarı olacak mı?" Babam soruyor.

"Hayır," diye mırıldanıyorum. En azından ben öyle düşünmüyorum.

Bakışlarım Zach'inkileri buluyor; sandalyesine çökmüş, başını öne eğmiş.

Belki tekrarı olur.

Aralarında ne olduğunu bilmem *gerek*.

ZACH

BU TAMAMEN BEKLENMEDİK VE ETKİLEYİCİYDİ.

Ve garip.

Sersemledim. Foster ailesine açıldı ve hepsine birden çıktığımı haber verdi. Onlara tamamen iyi olduğumu söylese de, tüm ilginin bana yönelmesi uzun zamandır hissettiğim en rahatsız edici şeydi.

Ve sonra Morris'ten bahsedildi.

Seth'in odasının zeminindeki yatağa tırmanırken derin bir nefes veriyorum.

"Foster'ın bunu yaptığına inanabiliyor musun?" diye soruyor.

"Büyük bir andı," diye kabul ediyorum, bacaklarımı yorganın altına sokarak. "Senin için dışarı çıktı. Bu inanılmaz bir şey."

Hemen başımı salladım. "Öyle göründüğünü biliyorum ama öyle . *Yıllardır* açılmak istiyordu... sanırım, ama bunu nasıl söyleyeceğini hiç bilmiyordu."

"Yani ortaya çıkıp onlara senden bahsetmesi sadece bir tesadüf, öyle mi?"

Onlar. Hibeler. Dört Şükran Günü önce Seth'in beni ilk kez yanında sürüklemesinden beri beni kabul etmişlerdi. Acı verici derecede garip bir hafta sonu olacağını düşünmüştüm ama annesi, babası *ve Foster*

inanılmazdı. Hiçbirinin yanında tek kelime edememiş olsam bile.

"Bu konuyu konuştuk ama bu hafta sonunun bununla ilgili olmadığını açıkça belirttim. Onun hiçbir şey söylememesi benim için tamamen sorun değildi."

"Hmm..." Seth gülüyor.

"Ne?"

"Sanırım seninle ciddi olduğunu söylediğinde ona hiç inanmadım - senin *yüzünden* değil, öyle bir şey değil - ama kardeşim hokeyle ilgileniyor, bu yüzden ciddi ilişkiler için fazla zamanı olmadı. Bu ..." Seth şiltenin üzerinden geçip yatağa tırmanırken benimle kapı arasında bir el sallıyor. "Tam bir sürpriz. En iyi arkadaşımı sonsuza dek yanımda tutabilmek için sizin büyüyüp evlenmenizi ummam garip mi?"

Şaşkın bir kahkaha atıyorum. "Çok erken! Bu, ah, hayır. Bunu tartışmayalım."

"ben olacağım, değil mi? Şu anda bu rolü talep ediyorum."

"Bu kadar *yeter*." Sesim acı verici bir şekilde tizleşiyor ve Foster'ın o anda içeri dalmasını bekleyerek kapıya bir bakış fırlatıyorum.

"Kahretsin, seni utandırmak eğlenceli."

"Bu kadar eğlenmene sevindim." Uzanıp baldırını çimdikliyorum, bu da yüzündeki neşenin bir kısmını azaltıyor. "Olaylara objektif olarak baktığımızda, sanırım ikimiz de bunun yıl sonundan daha ileri gitmesinin pek mümkün olmadığı konusunda hemfikiriz. Dediğin gibi, Foster bir hokey oyuncusu. Oyun hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama insanların onu izlemek için durmalarından anladığım kadarıyla o... harika biri. NHL onun geleceği ve ben onu bundan *asla* alıkoymayacağım."

Seth sonunda ayılır. "Yapmayacağını biliyorum." Bir elini saçlarının arasından geçiriyor ve kollarını bükülmüş dizlerinin etrafında gevşekçe bağlıyor. "Eğer

imzaladı, onu takip edemez misiniz?"

"Lojistik olarak tabii ki. Sorun şu ki, yeni bir kampüse başlamak çok korkutucu ve eğer barınma imkanı sağlayan bir asistanlık pozisyonu bulamazsam, bunu karşılayamam."

"Eğer Foster NHL'de büyük paralar kazanıyorsa, bunu ödeyecektir."

"Ona asla izin vermezdim. Bu yıl biraz bağımsızlık geliştirmekle ilgiliydi ve bunu bir dereceye kadar yaptığımı hissediyorum."

"Ne yani... biteceğini bile bile ilişkiye giriyor, bağlanıyor musun?"

"Evet."

"Bu..." Başını sallar. "Sana hiç benzemiyor. Bunu nasıl sorun etmiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Onunla vakit geçirmekten hoşlanıyorum. Tüm bunları erkenden kaybetmek bana mantıklı gelmiyor."

Seth'in kafası hâlâ karışık. Bunu tam olarak açıklayamıyorum, tek bildiğim şu anda ne olursa olsun, Foster nihayet uzun zamandır sakladığı sırdan kurtuldu. Ayrılacak da bu değişmeyecek ve onun adına gerçekten mutluyum. Gelecek yıl bu zamanlar artık ona sahip olamayacağımı zaten biliyorum, bu yüzden yolumuza devam etmek zorunda kalmadan önce alabileceğim her şeyi almaya kararlıyım.

Bu konuda mantıklı olmaya
çalışıyorum. Bu beni hasta ediyor.

"Ne olursa olsun," diyorum, yatağın üzerine çöküp rahatlamaya çalışarak, "seninle benim aramdaki şeyler etkilenmeyecek. Siz ayrı insanlarsınız. Eğer Foster ve ben ayrılırsak, güçlü kalırız."

"Güzel." Lambasını kapatır.

Karanlık huzur verici ama ne yaparsam yapayım rahat edemiyorum. Aynı yatakta sayamayacağım kadar çok kez yattım -Noel dışında her tatil ve tüm yaz- ve daha önce hiç sorun yaşamadım.

Sanki vücudum Foster'ın ne kadar yakın olduğunu biliyor ve onun yanına kıvrılmaktan başka bir şeyi kabul etmiyor.

"Gerçekten burada mı kalacaksın, ha?" Seth soruyor.

"Evet. Foster'ın ortaya çıkması bir şeyleri değiştirmez. Bu hafta sonu seninle vakit geçireceğimi söylemiştim."

"Ve ben de seni buna zorluyorum. Mesele şu ki, eğer ben gündüzleri senin zamanını alıyorsam, geceleri onunla birlikte olman mantıklı değil mi?"

Bunların hepsi mükemmel noktalar. Ama Foster o kadar ukalaydı ki kendimi onun odasında bulurdum, bu artık neredeyse bir gurur meselesi. Oraya gizlice girmeyi ne kadar çok istesem de.

Yüzüme bir yastık
çarptı. "Bu da ne?"

"Onu düşündüğünü *duyabiliyorum* ve bu tür düşünceleri odamda istemiyorum."

"Ben... *bunu* düşünmüyorum."

"Hassas bir denge var. Sen bunu bozuyorsun. Bence gitmelisin. Şimdi."

"Seth-"

"Ve *horluyorsun*. Korkunç bir şey. Lütfen git ve Foster'ı bu boka maruz bırak."

"Horluyor muyum?"

"Kötü."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Ve üç yıl aynı yatakhaneyle paylaştıktan sonra bundan şimdi mi bahsediyorsun?"

"Denedim. Odamızı sarsan küçük depremden beni asla duyamazdın."

"İnanılmazsın." Gülüyorum ama örtünün altından tekmeleyerek çıkıyorum. Gerçekten de fazla ikna edilmeye ihtiyacım yok. "Sanırım gidip Foster'ı *bütün* gece ayakta tutmalıyım o zaman."

"İğrenç."

"Horlamamla. Belli ki."

"Belli ki." İnliyor. "Akıl sağlığı için, biraz sessiz ol."

"Bunu sen istedin." Sürünerek kapıya gittim ve açtım. "Kulak misafiri olduğun her şey senin suçun."

Koridora çıkmadan önce sırtıma bir yastık daha çarpıyor. Seth'in endişelenmesine gerek yok. Foster'ın ailesi aşağıdayken cinsel içerikli bir şey yapmamın *imkânı yok*. Bizi duyduklarını düşünerek yurttaki komşularının gözlerinin içine zar zor bakabiliyorum.

Foster'ın kapısının önünde duraksıyorum, bunun sonunu asla duyamayacağımı biliyorum.

Yine de ona dokunabilmek adil bir takas gibi görünüyor.

Foster konuştuğunda kapıyı daha yeni açmıştım.

"Yeterince uzun sürdü."

Karanlıkta onun ukalalığına gülümsüyorum. "Doğruyu söyle. Endişelenmeye başlıyordun, değil mi?"

"Bana karşı koyabileceğini mi?" Homurdanıyor.

"Lütfen." "Geri dönüp hemen dışarı çıkabilirim."

" et."

Sesi o kadar kendinden emin ki, keşke ben de yapabilsem. Gerçekten de sandığı kadar karşı konulmaz olmadığını kanıtlamak istiyorum.

Ama bir sorun var. O

kesinlikle öyle. "Kahretsin,"

diye fısıldıyorum.

Yatağa yaklaşırken Foster gülüyor ama nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok. Telefonunun ışığı aniden karanlığı yarıyor ve adımlarım kısa kesiliyor. Yatakta oturuyor, gömleksiz ve gölgeler karın kaslarını her zamankinden daha belirgin hale getiriyor.

"Kazandığımı kabul ediyor muyuz o zaman?" Gülümsemesi odayı telefonundan daha parlak bir şekilde aydınlatıyor.

"Hiç şüpheniz oldu mu?" "Asla.

Ama yine de bir ödül istiyorum."

"Hayır. Ailenin evinde seks yok."

"değil." Bakışları vücudumda gezinerek yeniden çözülmemi engelliyor. "Ama yatağımın bir kuralı var."

"Eğer çıplak diyorsan-"

"Çıplak olmalısın." Sesi pişmanlık dolu. "Üzgünüm, Zach. Kuralları ben koymuyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Uygulamak çok zor olmalı."

"Neden buraya gelip öğrenmiyorsun?"

Başımı sallamaya çalışıyorum ama hareket sarsıntılı ve sert. "Senin yanında çıplak kalmamın imkânı yok."

"Zach." Foster'ın nefesi kesildi. "Seni hiç kural biri olarak düşünmemiştim. Vay canına.

Erkek arkadaşım tam bir asi."

"Benimki de aptalın teki," diye kestirip atıyorum. Ama gömleğimin eteklerine uzanıyorum ve olabildiğince yavaşça çekip çıkarıyorum. Hararetli bakışları o kadar sıcak ki, daha külotumu çıkarmadan onu da yırtıyorum.

"İşte." Boğazını temizliyor. "kadar da zor değildi, değil mi?"

Elimi ereksiyonuma doğru sallıyorum. "Kötü kelime seçimi." "Bak, eşleştik." Ben yatağa tırmanırken, o yorganı çevirip Gerçekten çıplak olduğunu kanıtlamak için geri döndü. Ve biz *gerçekten* eşleşiyoruz.

Onunla birlikte kıvrılıp omzuna doğru kıkırdarken vücudu sıcacık.

"Hâlâ seks yok."

"Hmm..." Yüzlerimiz yakın olsun diye biraz dönüyor. "Şuna bak."

"Ne?"

"Bu da benim için bir ilk sanırım. Birlikte uyumak seks. En azından ayıkken."

"Vay canına. Çok tecrübesizsin."

Gülümsüyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Daha fazlasını istiyorum. Yüce İsa, *çok* daha fazlasını istiyorum. Onun kollarında olmak zaten yeterince zor ve eğer geceyi birbirimizi becermeden atlatabilirsek, bu bir mucize olacak.

"Yani ... Vermont oyunu," diyor.

Ve işte ereksiyonum gidiyor. Morris'in aklıma girmesine engel olamıyorum ama Foster'la aramda yer kalmasını da istemiyorum.

"Ne olmuş ona?"

"İzlemeye değil mi?" "Elbette."

Bir an sessiz kaldı ve eminim aklındaki tek şey bu değildi. "Peki ya ödülümün Morris'le aranızda gerçekten ne olduğunu bana anlatman olmasını isteseydim?"

Tüm vücudum kaskatı kesiliyor. Bu konuşmanın tamamen dışında kalan bir organım hariç. "Sana söylemiştim."

"O zaman neden her şey değilmiş gibi hissediyorum? Ne zaman ondan bahsedilse geriliyorsun."

"O iyi bir insan değil."

"Zach, burada çıldırıyorum. Hayal gücüm öyle bir noktaya geliyor ki muhtemelen olanlardan daha kötü. Önümüzdeki hafta sonu onu görüp buza gömme ihtimalim var."

"Yapma bunu."

"Bunu yapmak *istemiyorum*. Geçen sefer planlamamıştım. O zaman birlikte bile ama seni ittiğini hayal ettiğim anda kırmızı gördüm."

"Tapılacak kadar koruyucusun." Kalbimin deli gibi çarpmasını durdurmaya çalışarak daha da sokuluyorum. Foster'a neler olduğunu anlattım. . Ama gerçek, paylaşmadığım bir şeydi.

Kimseyle, Seth'le bile. Bunu bir daha denerse doğrudan dekana gideceğime dair kendime söz vermiştim ama hiç yapmadı.

Foster aniden başını sallar. "Üzgünüm, eğer istemiyorsan bana zorunda değilsin ve eğer tüm olanların bu olduğunu söylersen sana inanırım."

Dudağımı ısırdım. "Tüm olanlar , önümüzdeki hafta sonu oynayabilecek misin?"

"Siktir, bilmiyorum." Aniden beni bıraktı ve ayağa kalktı. "Adamı öldürmek istediğim hissinden kurtulamıyorum."

Top gibi kıvrılıp sırtımı metal karyolaya yaslıyorum. Foster hockey konusunda zaten yeterince büyük bir hata yaptı ve Seth'e de söylediğim gibi, asla ama *asla* onun uğruna bu kadar çok çalıştığı her şeyin önüne geçmek istemiyorum.

"Bana bir söz vermeni istiyorum."

Yüzüme doğru döndü. "Ne?"

"Söz verene kadar sana söyleyemem. Bana güvenmek *zorundasın*. sözünüzü tutacağınıza güveniyorum."

Kaşlarını çatarken tüm yüzü buruşuyor. "Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey."

"Anlaşma bu."

Gözlerimiz çarpışıyor ve ben kendimi onun bakışlarını tutmaya ve geri adım atmamaya zorluyorum, içim içimi yese de. Yutkunuyorum. Bekliyorum. Gerginlik o kadar azalıyor ki teslim olmak üzereyim.

Foster uzun bir iç geçiriyor ve yanıma oturmak için geri kayıyor. "Bundan hoşlanmayacağım, değil mi?"

"Hayır. Ama muhtemelen düşündüğün kadar kötü değildir." "Buna ben karar vereceğim."

Gülüyorum ve parmaklarımızı birleştirmeden önce eline uzanıyorum. "Sana söylersen onun peşinden gitmeyeceğine söz ver."

"Beni öldürüyorsun."

"Hayır, sana güveniyorum."

Bir an düşünür. "Söz veriyorum."

Tamam, şimdi zor kısmı geliyor. "Zorbalığı zaten biliyorsunuz. Muhtemelen en kötü kısmı buydu çünkü bütün yıl devam etti." Oluşmaya çalışan yumruyu yutkunarak geri çekiyorum. "Yine de *nedeninden* bahsetmiyorum çünkü onu geride bıraktım ve bu bana dramayı yeniden anlatıyormuşum gibi hissettiriyor."

"Sadede biraz daha hızlı gelmeni istiyorum. Lütfen." Ses tonu içimdeki ses gibi boğuk geliyor.

"Tamam, evet, iyi." Gözlüklerimle oynamaya gidiyorum, sonra Seth'in odasında olduklarını hatırlıyorum. "Seth'le ortaokulun başında bir partiye gitmiştik, sanırım son sınıftaydık." Foster'ın eli elimde sıkılaşıyor ama neyse ki sözümü kesmiyor. "Seth bir kızla konuşuyordu, ben de gecenin tadını çıkarmak için bir içki almaya gitmiştim ki Morris beni bir salonda buldu. Etrafta insanlar vardı, o yüzden endişelenmedim ve ilk başta sadece konuşuyordu. Biraz garipti ve ran- dom şeylerle ilgiliydi ve ne anlamadım. Bunu biliyor musun bilmiyorum ama sosyal işaretler konusunda berbatım."

"Sen mi? *Gerçekten* mi?"

Onu ittim. "Farkında değildim... Onun beni öldürmeye çalıştığını bilmiyordum. ..." Beni o köşeye nasıl sıkıştırdığını hâlâ anlayabilmiş değilim. "Beni öpmeye çalıştı. *Denedi* diyorum çünkü çoğunlukla yüzüme salyalarını akıtıyordu ama sonra beni köşeye sıkıştırdı ve dilini ağzıma soktu."

Foster'ın burun delikleri alevlendi ve yemin ederim şu anda onu tutuyor olmasaydım, çoktan yataktan kalkıp Morris'in peşine düşmüş olurdu. "Onu öldüreceğim."

"Söz vermiştin."

"*Bu* yüzden mi sana zorbalık yaptı? Onu reddettiğin için mi?" Foster'ın sesi çok yüksekti ve onu susturmak için acele ettim.

"Hayır. Karşılık verdiğim için bana zorbalık etti."

Foster'ın öfkesi söner. "Ne? Sen ne yaptın?"

Foster'ın sesinin yumuşadığını görmek beni rahatlattı ve hâlâ kızgın görünse de gülümsemesini engellediğini söyleyebilirim.

"Nasıl yapılacağını bildiğim tek şeyi yaptım. Taşaklarına diz çöktüm ve kaçtım."

Foster'ın ağzı açık kaldı.

"Ben küçük ve zayıfım, o yüzden muhtemelen bunu beklemiyordu." "Zach..."

"Sanırım ondan sonra hedef haline geldim çünkü bunun bir şans olduğunu kanıtlamak istedi. Ya da ne bileyim. Belki de bir partide bir erkeği öptüğü için paniklemişti ve bir şey söylememem için bana eziyet etmek istedi. Tekrar karşılık vermedim çünkü beni dövmek için bir bahane aradığını hissediyordum. Her iki durumda da korku taktikleri işe yaradı."

Foster beni yakalıyor ve kucağına oturtuyor. Beni öpmek üzere olduğundan eminim ama onun yerine beni sıkıca kucaklıyor.

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum.

Kolları gerilir. "Belki de ."

"Foster..."

"Bir daha asla olmayacak."

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Çok tatlısın ama bunun sözünü veremezsin. Söz vermeni de istemiyorum. Kendimden sorumlu olmak, lisansüstü eğitimim için CU'yu seçmemin birçok nedeninden biri." İkimizin de tekrar uzanabilmesi için beni kaydırırken Foster'ın savaştığı gülümseme serbest kalıyor. "Bana öyle geliyor ki sen zaten-der kontrol. Beni yedeğin olarak görmeye ne dersin?"

"Sanırım destek hiçbir zaman kötü bir şey değildir." Yuvarlanıyorum ve yüzünü boynuma gömerken kollarını belime doluyorum.

Ve evet, yedeklemenin kabul edilebilir olduğunu düşünüyorum. Ne kadar süreceğ olursa olsun.

FOSTER

"BU GEÇEN SEFERKİNİN TEKRARI OLMAYACAK!" KOÇ BAĞIRIYOR

Maça hazırlanın.

Sivri bakışlar bana doğru fırlatılıyor.

"Tekrarı olmayacak," diyorum itaatkâr bir şekilde.

Morris, kendisini reddettiği için Zach'in peşine düşmesi ne kadar acınası olsa da, misilleme yapmayacağım. Tekrar.

Ona ateş ettim. Başka taneye ihtiyacım yok.

Bir tane daha istiyorum ama hokey ya da Zach pahasına değil. Zach'e yapmayacağıma söz verdim.

"Akıllı oynuyoruz. Sert oynuyoruz. Ve galibiyetle ayrılıyoruz" diyor Koç.

Gaza geliyoruz ve kafamı oyuna veriyorum.

Bu sezon sadece bir maç kaybettik - son UVM rezaletini saymazsak. Böyle devam edersek CU laneti başımıza bela olacak. İşte bu arkamda bırakmak istediğim bir miras.

Koç locaya gitmek için yanımızdan ayrıldı ve o gider gitmez Jacobs eldivenini bana fırlattı.

"Kafanın doğru yerde olduğuna emin misin?" "Evet."

Eldivenini ona geri fırlattım.

Kolayca yakalıyor. "Hmm, sen ve Zach mı?"

"Hayır."

"Ama Morris'in peşinden gitmiyorsun..."

"Eğer bir şey olursa, gelecektir. Tabii beni yakalayabilirse."

"Kan için dışarıda olacak."

"İstediği kadar deneyebilir. Biz puanlara odaklanacağız."

Jacobs başını sallıyor. "Olması gereken de bu."

"Elbette, *Topher*."

Bana ters ters bakıyor. "Hayır. Böyle *bir şey* olmayacak." "Mmhmm."

"Erkek arkadaşın sinir bozucu." "Ama sevimli, değil mi?"

Omzuma bir tokat attı. "Eğer bu tür şeylerle ilgileniyorsan."

Aynen öyle.

Odaya sesleniyorum. "çıkalım ve herkese lanetin gerçek olmadığını gösterelim."

Bir maçtan önceki bağırış çağırış ve heyecan bizi doğru kafa yapısına sokmakta asla başarısız olmaz.

Kanaldan aşağıya doğru yürürken damarlarıma adrenalin doluyor. Buz.

Takım olarak hareket ediyoruz. Uyum içindeyiz.

Ve bu disk düşene kadar sürer.

Sadece Morris kana susamış değil. Bütün lanet takım.

Ana hedefleri de benim.

Boks ringinde olduğumdan daha fazla darbe alıyorum.

Koçlar sıra değişikliği isteyip beni buzdan çıkardılar. "İntikam çok kötü, değil mi?" Jacobs soruyor.

"Beck!" Koç bağırıyor. "Grant'in kışını koru. Ona silah doğrultmuş durumdalar ve o bu lanet takımın en skorlu oyuncusu."

"Evet, Koç," diyor Beck.

Koç sırtıma tokat attı. "Başını dik tut."

Biraz su içiyorum.

Kafamı tut. Kafamı tut. Kafamı tut.

Hokey oyuncularını dünyanın en doğal yeteneğine sahip olabilirler, ancak kafalarına bir şeylerin girmesine izin verirlse, ilk kez içki içen bir patenci kadar yararlı olurlar.

Morris'in beni etkilemesine izin veremem.

Ama ona ulaşmanın bir yolunu bulmalıyım.

Jacobs'a dönüyorum. "Oraya geri döndüğümüzde, bir tanesini ağırlara gönder."

Gözlerini deviriyor. "Tanrım, bunu neden ben düşünemedim?"

"Hayır, ben ciddiym. Bana çok odaklandılar. Zaafı kullan, aralarından sıyrıl ve topu kaleye gönder. Morris'le bir yüzleşmeye ihtiyacım var."

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Aklıma girmeye çalışıyor. Bunu ona geri vereceğim."

Yumruk atmam için eldivenini uzattı ve birkaç dakika sonra şansımız . Buza çıkar çıkmaz Vermont savunması üzerime geldi.

Takım arkadaşlarıma işi bitirmeleri için güveniyorum ve UVM'yi pistte boşa kürek çekmeye yönlendirdiğimden, bu beklenenden daha hızlı gerçekleşiyor.

Sonra oradaydım, Morris'le yüz yüzeydim. O kaşlarını çatıyor ama benim tek yaptığım gülümsemek.

"Annen seni çocukken yeterince kucaklamadığı için üzgünüm. Peşimden adamlarını göndermene gerek yok."

Kaşlarını çatması geçmiyor. "Zach'in yaptığı bu değil miydi? Evet, onun en iyi arkadaşının kardeşi olduğunu biliyorum. Son oyun bunun hakkındaydı, değil mi?"

Hakem pozisyon almamızı söyledi. Önce sopasını yere bırakmasını bekledim ve sonra yerimi aldım.

"Ben Zach'in erkek arkadaşım, sik kafalı. Son oyun bunun hakkındaydı."

"Oh." Vizörünün arkasındaki gözlerinde şaşkınlık parlıyor. Zach'e ne yaptığını bildiğimi biliyor. *Bütün* hikâyeyi. Bir an için dikkati dağıldı, bu da bana bir şans verdi.

Her şey akıl oyunları ile ilgili ve ben Morris'i atlattım. Ne yazık ki, adamları hala peşimde.

Tek yaptığı daha hızlı kaymamı ve daha sert şut atmamı sağlamak.

Hayatımın en iyi hokeylerinden bazılarını oynuyorum ve hat trick yaptıktan sonra diğer takım skor üretmeye odaklanması gerektiğini anlıyor.

Geri çekildiler ve bizi iki golle geçmeyi başardılar.

Üçüncü periyotta, bir maçta hiç olmadığım kadar yorulmuştum. Yorgunluktan bayılıyorum, adrenalin azalıyor ve sanırım bu takım genelinde bir durum.

Çok kolay olduğu için ter bile dökmediğimi hissettiğim maçlar oluyor ama bu maç kadar önemli ve zorlu bir mücadele olduğunda bizi yıpratıyor.

İki farkla öndeyiz ama bu hâlâ herkesin hakkı.

Tek yapmamız gereken bu son periyotta dayanmak ama devre arası için soyunma odasına gittiğimizde hepimizin bocaladığı ortada.

Biraz su ve yarımızın moral konuşmalarından sonra, diğerleri oluktan aşağı inerken koç beni yukarı çekiyor.

"Sana söylemek istemedim çünkü bunun oyununu etkileyebileceğini düşündüm."

"Bana neyi anlatacaksın?"

"İçinizdeki ateşi körüklemeye devam edin dediğimde bana güvenin. Tüm üniversite kariyerinin en iyi oyununu oynuyorsun ve bu

senin anın."

Daha önce bir maçta daha fazla gol attığımı iddia etmek istiyorum ama beynimin arkasındaki gıdıklanmayı hissediyor olmalı.

"Sadece sayı atmakla kalmıyorsun, harika savunma becerileri de gösteriyorsun. Şu anda bir menajerin rüyalarını süslüyorsun. Üçüncüsünde bunu mahvetme."

"Ajan ..."

Koç ellerini kaldırdı. "Ben bir şey söylemedim. Ve sana kesinlikle senin ve ... dışarıda *olmayan* menajerin harika bir uyum sağlayacağını düşündüğümü söylemiyorum. Yorgunluğun seni yıpratmasına izin verme."

Kalabalığın içinde bir temsilci mi var? Bu bana ilk kez teklif edilmiyor ve menajerin hangi firmayı temsil edebileceğini düşünmemeye çalışıyorum. Büyük bir isim, sektörde tanınan birini istediğimi söylerken bencillik yapmaya çalışmıyorum. NHL ile doğrudan bağlantıları olan ve beni bir sonraki büyük yıldız olarak satabilecek birini.

Geçmiştekiler AHL sözü verdiler ve hey, eğer şimdilik alabileceğim tek şey buysa, bunu kabul ederim. Ama ben yeteneğime inanan ve beni gelecek yıl NHL takımına sokmak için mücadele edecek birini istiyorum.

İyi iş çıkarma baskısı bana ikinci bir nefes aldırıyor ama Vermont papatyalar gibi tazelenmiş olarak çıkıyor.

Gatorade'lerinde ne var?

Her şeyi bir kenara bırakıp en iyi yaptığım şeyi yapmaya çalışıyorum. Morris diye biri yok.

Zach yok.

Ajan yok.

Ben, , buzun ve terli hokey pedlerinin kokusu, sopam ve pak.

Bu .

Vermont skorları.

Orospu çocuğu.

Oyunu bağlamalarına izin veremeyiz.

Sporcuların şey budur. Kovalamacanın heyecanı. Kazanmanın tadı.

Vermont çaresiz ve dikkatsiz davranıyor. Defans oyuncularından biri pakı verdikten sonra beni kontrol etti ve bize bir güç oyunu verdi.

İki dakika cezası.

Şimdi benim şansım.

Her saniyeyi kendi avantajıma kullanıyorum, bir gol daha atıyorum ve Jacobs'ın pakı yüz yirmi saniye içinde ikinci kez kalecinin yanından göndermesi için mükemmel bir oyun kuruyorum.

Şu anda yapılacak en kolay şey süreyi kısaltmak olurdu ama her ne kadar kalabalığın içinde bir ajanı görmezden gelmeye çalışsam da bunu yapamıyorum.

Bu yüzden rehavete kapılmıyorum. Savaşmaya devam ediyorum.

Ve süre önce tekrar sayı yapamasam da, kendimi başarılı hissediyor ve oyunumla gurur duyuyorum. Ve galibiyetle.

"Lanetin canı cehenneme!" Soyunma odasına zaferle girdiğimizde Jacobs bağılıyor ve hepimizi güldürüyor.

"Lanet falan yok," diyorum.

Koç ellerini çırparak herkesin dikkatini çeker. "Onlara karşı oynayacağımız ilk maç böyle geçmeliydi. Sizinle gurur duyuyoruz çocuklar. Şimdi gidip duş alın, Grant? İşiniz bitince ofisime gelin."

Birkaç şaşkın bakış bana doğru fırlatılıyor çünkü o oyundan sonra başım belada *olamaz*.

Ama bu odadaki her hokey oyuncusu gibi benim de batıl inançlarım var ve menajerden bahsederek uğursuzluk getirmeyeceğim.

Duş alıp üstümü değiştirmem bir milyon yılımı alıyor. Kemerimi bağlarken ve gömleğimin düğmelerini iliklerken parmaklarım titriyor.

"McIntyre'a geliyor musun?" Jacobs soruyor.

"Gerçekten mi? Şu anda ölüyormuşum gibi hissediyorum." Kaslarım her zaman bir maç ya da antrenmandan sonra ağrır ama bu gece oksijen için mücadele ediyorlar ve sadece uyumak istiyorlar. "Ama belki Zach ve ben bir şeyler içmeye geliriz."

"Orada iyi şanslar." Koç'un ofisine doğru başını sallıyor. "Sağ ol, dostum."

Neredeyse soyunma odasını en son terk eden kişi oluyorum çünkü potansiyel geleceğim Koç'un kapısının ardında.

Derin bir nefes alarak kapıyı çaldım ve içeri girdim.

Beni sırttan bir koç ve içeri girer girmez ayağa kalkan otuzlu yaşlarında bir adam karşılıyor.

Koyu renk saçlar, parlak gözler, atletik bir fizik.

Bana sıcak bir gülümseme gönderiyor ve elini uzatıyor. "Damon King."

Elim onun elinin içinde duruyor. "D-Damon King?" Gıcırdıyorum. Kahretsin, sesim Zach gibi çıkıyor.

Kıkırdıyor. "Bu akşamki oyun harikaydı." "Teşekkür ederim."

Bu adam sadece çok sayıda bağlantısı olan büyük bir şirkette çalışmıyor, aynı zamanda queer sporcuları temsil ediyor. Büyük isimleri. NHL, NFL, MLB... Ve benimle mi ilgileniyor?

"Bunu . Seni imzalamak istiyorum." "Evet," diye geveledim.

Gülüyor. "Bu kolay oldu."

"Bana ulaşan ilk menajer siz değilsiniz ama potansiyel menajerler listemde en üst sırada siz vardınız. Çünkü siz sizsiniz. Ve LGBTQ oyuncularını temsil ediyorsunuz. Sadece düşünmemiştim... yani, dışarıdayım, ama tam olarak dışarıda değilim, anlıyor musun? Beni bile düşünmemiştim."

Gülümsemesi genişler. "İlginç. Açıkçası eşcinsel olduğunuzu bilmiyordum. Yeteneklerin için buradayım, ama emin ol ki açık ve gururlu oyuncularla ilgili geniş bir deneyimim var."

"Biliyorum. Ve ... umm ... bu biraz gerçeküstü. Vay ." Koç kaşlarını çattı. "Grant."

"Özür dilerim."

Damon King beni başından savdı. "Daha kötülerini de duydum." Kartını çıkardı. "Düzgün bir toplantı ayarlamak istiyorum. Noel tatilinde seni New York'a uçurur ve bazı şeyleri imzalatırız."

Şaşırdım kaldım.

Odadan çıkıyor ve ben koçuma bakıyorum.

"Bunu hak ediyorsun Grant. Tebrikler."

"Teşekkürler." Gözlerim hâlâ kocaman. Hareket edemiyorum. "Git kutla."

Tamam. Ayaklar .

Koridora çıktığımda Zach, Seth ve annemle babam orada duruyorlardı.

"Kimdi o adam?" Seth, Damon King'in geri çekilişini izleyerek soruyor.

Zach öne çıkıyor. "İyi misin? Kendin gibi görünmüyorsun."

"O bir ajandı." Başımı salladım. "Hayır, herhangi bir ajan değil. O benim hayalimdeki menajer. Benimle sözleşme imzalamak istiyor."

Herkesin yüzü aydınlandı ve her yönden kucaklandım. Kenarda duran erkek arkadaşım hariç.

"Bebeğim?"

Gülümsemeye zorluyor. "Senin adına çok mutluyum."

Sarılışı yumuşak ama bir şeyler doğru değilmiş gibi geliyor. Geri çekiliyorum. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey. Hem de hiç. Bu inanılmaz bir şey. Senin için gerçekten oluyor." "Evet."

Tüm hayallerim gerçekleşiyor ama Zach'in uzaklaştığını hissedebiliyorum.

ZACH

"BIRAZ DAHA PATATES AL, TATLIM," DIYOR ANNEM, PATATESLERİ GÖSTEREREK. kase.

Tabağımdakileri bitirmemişken neden *daha fazla* önerdiğinden emin değilim ama itiraz etmiyorum. "Teşekkürler anne."

Görmesem de babamla bakışacaklarını biliyorum. Tabağımdaki konserve sığır etini seçiyorum ve bu sefer planladıkları sorgulamaya devam etmelerini bekliyorum.

Genellikle, tuhaf oğulları hakkındaki sessiz tartışmaları beni rahatsız eder. Yine de bu sefer, dikkat çekici bir şekilde etkilenmedim. Evde olduğum ve nihayet duygularımı bastırabildiğim için hissettiğim rahatlama diğerlerinin önüne geçiyor.

"Yani..." Babam o sorgulayıcı ses tonunu kullanıyor. Tabağına biraz daha bezelye koyuyor ve bunun da prova olup olmadığını merak ediyorum. "Birkaç hafta önce bir erkek arkadaşını davet ettiğinden bahsetmiştin. Gelmemeye mi karar verdi?"

Ah, tabii ya. Ben ve benim inanılmaz büyük ağzım. Son iki haftadır Foster'le nerede olduğuma dair bir ileri bir geri gidip geliyorum. Onun yanındayken mutluyum, her şey mükemmel ve bir menajerle anlaştığı için onunla gurur duyuyorum, çok *gurur* duyuyorum. Aileme onu bu yıl Noel için buraya davet edip edemeyeceğimi sormamın nedeni de buydu.

Ama o etrafta olmadığında... Ondan önce nasıl olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Kendimi neye geri döneceğime hazırlamak için.

Kendimi bununla iyi olacağıma ikna etmeye çalışıyorum.

Ders aralarında çalınan öpücükler ve yoğun bir günün öncesinde yapılan hızlı kahvaltılar olmayacak. Geceleri onun yanında uyuyamayacağım.

Ve bu *sorun* değil.

"Aslında ona sormadım."

Ağır bir sessizlik daha olur, sonra annem erir. "Tatlım, ayrıldınız mı? Çok özür dilerim!"

Başımı salladım. "Hayır. O New York'a gitmek zorunda kaldı, ben de buraya gelmek zorunda kaldım."

Teknik olarak benden New York' onunla birlikte gitmemi istemişti ama menajeriyle yaptığı ilk görüşme, bir parçası olmak istediğim bir anı değil. Bundan sonra ne *olacağı* hakkında konuşmadık ama bir NHL takımıyla anlaşırса bu yıldan daha yoğun olacağını biliyorum. Eğer büyük bir isim olursa, ki olacağından eminim, hayatı dramatik bir şekilde farklı görünecek.

O dünyaya uyum sağlamayı hayal edemiyorum.

Foster *artık* benim tuhaflığımı sevimli bulsa da, yanında onun gelişmesine yardımcı olacak birine ihtiyacı var.

"New York'ta işi var?" Babam sıradan olmaya çalışarak soruyor. "Bir hokey olayı için."

"Hokey mi?" Babam tekrarlıyor.

Babamın takip ettiği birkaç spordan birinin hokey olduğunu hatırlayınca ses tonundaki heyecandan irkiliyorum. "Ah, evet. Foster'ın bir spor menajeriyle görüşmesi var. Bu onun için oldukça önemli."

"Bir spor ajanı mı? İyi biri olmalı."

O tanıdık gurur geri geliyor ve içimi bir sıcaklık patlamasıyla dolduruyor. "O en iyisi. Hokey hakkında hiçbir fikrim yok ama ne zaman oynasa gözlerimi ondan alamıyorum. NHL'ye gideceğini biliyorum çünkü tüm yeteneklerinin yanı sıra onda insanları kendine çeken bir şey var."

Yine sessizlik. İşte bu yüzden evdeyken fazla konuşma zahmetine girmiyorum. Annem ve babam hazır ve küçük jestleriyle desteklerini gösteriyorlar ve annem endişeleriyle zorlayıcı olabilse de, biz düşüncelerimiz ve duygularımız hakkında uzun tartışmalara giren bir aile değiliz. Biz Grant'ler değiliz.

Genelde bunu severim ama Foster hakkında konuşabileceğim çok fazla insan olmadığını fark ettim, Seth ya da Ray bile. Seth onun kardeşi ve Ray onu ilk tanıyan kişi. Bu da bazı şeyleri dile getirmeyi zorlaştırıyor.

"Bu beni nereye götürür bilmiyorum," diye .

"Zach..."

"Yüksek lisansımı erken bitirmeliyim -muhtemelen gelecek yılın sonuna kadar- ama arada hala koca bir yıl var ve sonrasında nereye gideceğimi bilmiyorum. Doktoramı yapmak istiyorum ve Profesör Lawrence beni yanında tutmaktan ve bana danışmanlık yapmaya devam etmekten mutluluk duyacağını söyledi bile-"

"Bu harika, Zach-"

"Öyle ama bu teklifi alacağımdan hiç şüphem yoktu. Kontrol ettiğim şeyler söz konusu olduğunda, nispeten kendime güvenirim. Ama karşıt hedefleri olan iki insanın söz konusu olduğu bir ilişkide ne yapacağımı bilemiyorum. Onun için ne kadar mutlu olduğumu biliyor ve başka bir şey istemezdim. Ama ben bu resme uymuyorum ve onun henüz o kadar ileriye düşünüp düşünmediğini bile bilmiyorum. Çok mu ileriye düşünüyorum? Bu konuyu açmalı mıyım ve eğer açarsam, her şeyden vazgeçmesini istiyormuşum gibi görünmeden, sadece altı ayımız kaldığını ve bundan *korktuğumu* ona nasıl söylerim?"

Ve bu kelime kusmuğu sayesinde ortaklarımı daha da sessizliğe gömdüm.

"Bitmesini istiyor musun?" Babam sonunda sorar.

"Tabii ki hayır." L kelimesini kullanmayı reddediyorum ama son zamanlarda birkaç kez ağzımdan kaçırmak üzereydim. "Kendime bunun iyi bir deneyim olduğunu hatırlatıyorum-"

"Neyin yardımcı olacağını biliyorum," diyor annem. "Gelip benimle birlikte medyumu görebilirsin. Ona mesaj atarım. Eminim seni bu duruma uyduracaktır.

."

"Medyum yok."

"Senin iç huzura ihtiyacın var, tatlım. Eğer bilmiyorsan bunu nasıl başaracaksın-"

"Valerie." Babam başını sallıyor ve bana dönüyor. "Sürekli bahsettiğin bu hayali dünyada çalışmayacağını nereden çıkardın?"

"Benimle tanıştın mı?" Kuru kuru sordum.

"Seni ben yetiştirdim evlat. Geldiğin kişiyi seviyorum ama fazla düşünmeyi bırakmalısın."

Dudaklarım seğiriyor. Bu ondan alabileceğim en yakın "*seni seviyorum*" cümlesiydi. "Fazla düşünmek benim yöntemim."

"Siz eşcinseller için de aynı şey geçerli mi bilmiyorum ama annen ve ben *konusuyoruz*. Eğer çok fazla çırpınıyorsa, ona söylerim. Kirli çizimlerimi evin etrafında bırakırsam, sonunu duymama asla izin vermez. Eğer seni endişelendiren bir şey varsa, konuşmalısın. Belki şimdi biter. Belki de biteceğini düşündüğün zaman biter. Ya da belki hiç bitmez."

Üçüncü seçeneği seviyorum. Ama bunu kendime saklıyorum.

Haklı olduklarını biliyorum ama en son istediğim şey Foster'a endişelerimi anlatmak ve bunun hokeyi bırakmasını istediğim anlamına geldiğini düşünmesini sağlamak. Bu aptalca bir hobi değil. Hayatı boyunca NHL için çalıştı ve benimle geçireceği birkaç ay, gitmesi gereken yolu raydan çıkarmayacak.

"Kesinlikle onunla konuşun," diyor annem. "Ve benim medyumum hala-"

"Bu bir seçenek değil." Reddimi yumuşatmak için gülümsüyorum. "Ama teşekkür .

Her zaman yardım etmeye çalışıyorsun."

"O " -eğilip tabağımı alıyor ve mutfağa götürmeden önce- "bütün gece uyanık kalıp saçma sapan filmler izleyebilir ve endişelerini dondurmayla boğabiliriz." Mutlu bir şekilde i geçiriyor. "Küçük oğlumun ilk aşkı. Oh, çok mutluyum."

Sözüne sadık kalarak ikimizi de örme bir örtüyle örtüyor ve onu her zaman ağlattığını söylediği eski bir hüzünlü film seçiyor.

Babam ortadan kayboldu, hain, bu da demek oluyor ki hıçkırıklarla uğraşmak bana kalacak.

Daha fazla rahatsız olamazdım.

Yine de annemin gözyaşlarının tehdidi başımın üzerindeyken bile, Foster olmadan rahatlayabiliyorum.

Uzun zaman oldu. Seth yok, Foster yok, sadece ben, annem ve hızla tükenen bir çeker zulası var.

Foster' bırakma düşüncesi beni hâlâ belli belirsiz hasta ediyor ama onunla konuşmaya karar verdim ve bu sanki üzerimden bir yük kalkmış gibi. Belki hissettiklerim ona fazla gelecek ve yarın bu ilişkiyi bitirecek ama en azından o zaman annem beni rahatlatacak yiyeceklerle saracak. Gerekirse burada kalış sremini uzatabilirim.

Bu telefonda yapmak istediğim bir konuşma değil ama Vermont'a döndüğümde kaçıp saklanamayacağım. Öte , tüm bunlar sona ererse onu bir daha görmemeyi gerçekten hayal edebilir miyim? Onunla bir anı daha sıkıştırmak daha iyi olmaz mıydı?

Annem aptal filmi kokluyor ve ben de kokladığımda dehşete düşüyorum. Duygular.

Kimin ihtiyaı var ki?

Ama daha sonra telefonumu kontrol ettiğimde Foster'dan gelen tatlı bir iyi geceler mesajıyla karşılaşınca iim eriyor.

Onlara ihtiyaım var.

Foster'a ihtiyacım var.

Ve ilk defa birine ihtiyaç duymak zayıflık gibi gelmiyor.

FOSTER

HAVAALANINA BİR TABELA GÖTÜRMEYİ DÜŞÜNÜŞTÜM, "MÜLKİYET Zach Sawyer'ın" dedim ama utanabileceğini düşündüm. Yüzünün o çok sevdiğim parlak kırmızı tonunu görmek cazip geliyordu.

Onu benimle birlikte New York'a davet , ancak tatil için çoktan evine gitti, bu yüzden birbirimizi ... sayılamayacak kadar çok gündür görmedik. Memleketine davet edilmeyi umuyordum ama rahatsız etmek istemedim. Zach'in ailesinin destekleyici olduğu izlenimini edindim ama pek yakın değiller. Benimki gibi değil.

Zach'in koyu renk dağınık saçları uzaktan görüldüğünde, ona doğru ağır çekimde koşmak gibi aptalca bir şey yapmaktan kendimi alıkoyuyorum.

Ayaklarımı oldukları yerde, üzerinde uçuş numarası yazan bagaj karuselinin yanında kalmaya zorluyorum.

Başını eğmiş, telefonuna bakıyor. Benimki cebimde vızıldıyor.

İndim. Seth beni için burada olmalı. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

"Hey," diyorum birkaç adım uzaklaştığında.

Zach geri sıçradı. "Foster... Nesin sen.. Yani..." Her zamanki bol kot pantolonuna ve eski, incelmış gömleğine bakıyor. "I

Seth'in geleceğini sanıyordum. Ben olsam..." Kıyafetlerini işaret ediyor. "Benim için giyinip kuşanacak mıydın?" Giysilerimi sarmaya gidiyorum.

ama o geri adım atıyor. "Uçak gibi kokuyorum ve bu iğrenç."

Yine de ona sarılıyorum. "Umurumda değil." Onu daha sıkı sıkıyorum. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim," diye mırıldanıyor omzuma karşı. "Kahretsin, seni eve geri götürmek için sabırsızlanıyorum."

Derslerin başlamasına daha birkaç gün var, o yüzden bizimle kalıyor.

Ve şuna bakın, yine de erkek arkadaşımın yüzünü kızartmayı başardım.

"Ailenin evinde seks yok."

Sırıtiyorum. "Şükran Günü'nde pes etmeden önce bu ne kadar sürdü?"

"Şükran Günü kuralları . Onlar evdeyken seks yok."

Zach'in yanında çıplak uyumak neredeyse ikimizi de öldürecekti, ta ki Zach sonunda kırıp bir boşluk yaratana kadar. Annem ve babam ne zaman evden çıksa, Seth'in sinirini bozacak şekilde benim odama koşuyorduk.

"Şu anda işte olduklarını biliyorum, yani ev ait. Seth de orada ama ona siktirip gitmesini söyleyebiliriz."

Dudaklarını büzüyor. "Göreceğiz."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama bundan bir anlam çıkarmamaya çalışıyorum.

Zach park yerine gitmeden önce üç kat kazak ve cekete sarınıyor.

"Üşüdün mü?" Uzanıp beremi kafasına geçiriyorum.

"Yemin ederim burası Wisconsin'den daha soğuk ve ben bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum."

"Seni ısıtmak için sürü yol biliyorum."

"Seks yapmadan geçirdiğin birkaç hafta sana tek yönlü bir zihin vermiş." "Hayır, her zaman seksi düşünürüm, ama bunu daha çok Hiç alamıyorum."

Zach gülümsüyor, ama bunda pek inanmadığım bir şey var.

Dürüst olmak gerekirse bir süredir böyle. Da- mon King hayatıma girdiğinden beri, Zach'in gülümsemeleri zoraki gibi geliyor. Heyecanı sahte görünüyor.

Duygularını için analiz eden birine göre, duygularını saklamakta pek de iyi değil.

Kıpır kıpır ve gergin Zach'e geri döndü. Sanki son birkaç ayda kaydettiğimiz ilerleme, ayrı kaldığımız süre boyunca yok olmuş gibi.

Hokey sezonu başladığında da böyleydi. Bunun gelecek yıl bizi nasıl etkileyeceğini bilmiyorum.

Mesajlaşıyor ve telefonda konuşuyorduk, ancak Zach görüntülü sohbet edemeyecek kadar utangaçtı, buna saygı duyuyorum, ancak bir NHL takımıyla anlaşacaksam, bir şeylerin değişmesi gerekecek. Birbirimizden uzak kaldığımız her andan sonra benim yanımda rahatsız olmaya devam edemez.

Ziyaretler kısa sürecek. Zamanımız sınırlı olacak.

Ama yine de istiyorum. Onunla geçirebildiğim kadar uzun zaman geçirmek istiyorum.

Onunla aramızdaki bu şeyin geçici olacağını düşünmüştüm; takılacak, eğlenecek ve sonunda ortak hiçbir şeyimiz olmadığını fark edecektik ya da birbirimiz için çok meşgul olacaktık ve her şey iyi bir şekilde sona erecekti.

"İlişkilerimin" çoğu böyle gitti.

En çılgın hayallerimde bile onu bırakmak istemeyeceğim bir noktaya geleceğimizi düşünmemiştim. Geleceğime karar verirken başka birini göz önünde bulunduracağımı hiç düşünmemiştim.

Geleceğimi sadece ve sadece ben kontrol edebilirim. Şimdi Zach'in de bunun bir parçası olması için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum. Uzun mesafe ne kadar zor olursa olsun.

Yola çıktığımızda "New York nasıldı?" diye soruyor.

"Sana hemen hemen her şeyi anlattım zaten."

Beni dinlemiş ve benim için coşkuyla mutlu olmuştu, ama şimdi bunun da zorlama olup olmadığını merak ediyorum.

Bir menajerle anlaştığım için kendimi o kadar iyi hissediyordum ki Zach'in bu haberi nasıl karşıladığına tam olarak dikkat etmemiş olabilirim.

Damon ne istediğimi dinledi ve iyimserdi. Ona teklif edilecek her türlü kontratla ilgilendiğimi ama evime yakın olmak istediğimi söyledim. Mümkünse Doğu Yakası. Damon bana bunu inanıyor ama nerede olursa olsun NHL kontratının NHL kontratı olduğu konusunda gerçekçi olmamı da söyledi.

Şimdi tek yapmam gereken başımı öne eğmek ve NHL gözlemcilerini etkilemek için kıcımlı yırtarak çalışmak. Her takımın beni isteyeceğini kanıtlamak.

"Heyecanlı mısın?" Zach soruyor.

"Bir sözleşme yaptığımda heyecanlanacağım. Menajerlik sadece bir başlangıç."

"Hayalinizdeki takım hangisi?"

"New York harika olurdu. İstedimden daha uzak ama Ollie Stromberg onlar için oynuyor."

"Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Homurdanıyorum. "NHL'deki ilk eşcinsel oyunculardan biri. Menajerim de onu temsil ediyor ve bilmiyorum... bir takımdaki tek eşcinsel olmamak güzel olurdu. New York olmasa bile Boston'da oynamak için adam öldürürdüm. Onları destekleyerek büyüdüm, o yüzden bu harika olurdu."

Zach'in yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor. "Ayrıca sadece üç buçuk saat uzaklıkta."

"Maçlarımın olmadığı hafta sonları gelebilirsin."

Zach koltuğunda kaykılır ve pencereden dışarı bakar. "Bunu ister miydin?"

"Sikeyim evet."

"Vay canına. Tereddüt yok. Tamam."

"Yine o şeyi mi yapıyorsun?" Dikkatimi tekrar yola vermek zorunda kalmadan önce ona bakıyorum.

Dün geceki kar yağışı yüzünden kaygan ve tehlikeli. Bu konuşmayı yapmak için kenara çekmek istiyorum ama neredeyse eve geldik.

"Ne şeyi?"

"Benimle konuşmadan hakkımızda varsayımlarda bulunduğunuz yer neresi?"

"Belki?"

Annemlerin sokağına çekiyorum ve arabayı park edene kadar bu işe bulaşmamak için dudağımı ısırıyorum.

Motoru durdurduğum anda ona döndüm.

"Peki, varsayım nedir? NHL ile imzaladığım anda bizim için her şey bitmiş mi olacak?"

"Bilmem ki? Olabilir mi? Sen her zaman sen olacaksın, ben de her zaman ...beni."

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok." Bana bakıyor. "Yine delirmişsin."

"Yok artık."

"NHL belirli bir ... yaşam tarzını içerir. Sizi geride tutmak istemiyorum."

"Yaşam tarzı mı?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Puck tavşanları. Onlar hakkında okumuştum."

Elimi yüzüme sürüyorum ve inliyorum. "Vermont'ta olacağın ve benim olmayacağım için rastgele biriyle sevişebileceğim olası bir geleceği mi tartışıyoruz gerçekten?"

"Hayır! Benimle birlikte olmasaydın aldatacağını ima etmiyorum. Daha çok... NHL'ye bagajla girersen, bu seni tam bir deneyim yaşamaktan alıkoyabilir. Ben... ben o hayata uygun değilim. Beni bir takım locasında insanlarla hokey hakkında konuşurken hayal edebiliyor musunuz? Diske disk dediğim için muhtemelen beni dışarı atarlar. Bir gole gol derim. Bir periyot bir devre."

"Benim için doğru terimleri mi öğrendin?"

"Ben ciddiym. Sinirlenip aptalca bir şey söyleyeceğim ve sonra tüm yeni hokey takım arkadaşların sana olan saygısını kaybedecek."

"Bunu umursadığımı mı sanıyorsun? Hokeyle kafayı bozmuş birini isteseydim, erkek arkadaşım olmazdın. Sadece söylüyorum."

"BEN... BEN..." Ağzı hızla açılıp kapanıyor.

"Bir şeyi anlamanız gerekiyor. Okurken, çalışırken ve çeken şeylere odaklanırken nasıl kaybolduğunuzu biliyor musunuz? Bir hafta geçer ve siz farkına bile varmazsınız. İlk birkaç yıl, oyunum üzerinde o kadar çok çalışacağım ki, muhtemelen bir takımda uzun vadeli bir yer edinmeye odaklanmaktan başka bir şey yapacak enerjim bile olmayacak. Tahmin edilemez. En boktan çaylak yılımı geçirebilir ve antrenman için AHL'ye gönderilebilirim. Bir takımla uyum sağlayamayabilir ve takas edilebilirim. Hatta bu noktada sözleşme bile imzalamayabilirim. Her şey olabilir ve aylar varken neden şimdi bunu konuşuyoruz bilmiyorum."

Başını eğiyor. "Çünkü çekip gitmenden ve benim incinmemden korkuyorum." Sesi çok sessiz. Çok emin değil aynı zamanda çok kararlı.

"Bebeğim..." Ona doğru eğildim ama aptal emniyet kemerim hâlâ takılıydı. "Kahretsin."

Çabucak kemerini çözdüm ve onun alanına girdim.

Gözleri açılıyor ama yanağını elime doğru eğiliyor.

"Seni hiç beklemiyordum," diye başladım. "Kardeşimin benden sana göz kulak olmamı istemesinin, arada bir seni kontrol öte bir şey olacağını hiç beklemiyordum. Sana aşık olmayı ya da menajerimden yakın olabilmek için bana Doğu Yakası'nda bir takım bulmasını isteyeceğimi kesinlikle beklemiyordum. Kolay olmayacağını biliyorum ve evet, bir alışma süreci olacak ama senin yüzünden bir şeylerden vazgeçtiğimi ya da bir şeyleri kaçıracağımı düşünmeni asla istemiyorum. Sen sadece benim erkek arkadaşım değilsin."

O çok daha fazlası. Kelimelere dökebileceğimden çok daha fazlası. "Değil miyim?" Bana göz kırpmıyor.

Başımı sallıyorum. "Sen de hokey kadar benim geleceğimin bir parçasısın. öyle."

"Emin misin? Çünkü içimden bir ses emin olman gerekip gerekmediğini merak ediyor.

psikanaliz edildi."

Bir kahkaha patlattım. "Belki de yapmalıyım. Ama bu sana aşık olduğum gerçeğini değiştirmeyecek. Buzda aldığım her darbeden daha sert ."

"Demek beyin sarsıntısı geçirdin. Bu çok şeyi açıklıyor.

Neden beceriksizliğimin sevimli olduğunu düşünüyorsun? Ve neden-"

Kendini küçümsemesini güçlü ve umut verici bir öpücükle kesiyorum. Umarım uyuşmuş ayak parmaklarında hissedebilir çünkü bir süredir arabada oturuyoruz ve arabanın kaloriferi kapalı buz kutusu haline geliyor.

Ama o da beni öptüğünde, donma ya da hipotermi umurumda olmuyor.

Ta ki aletim soğuktan büzüşmeye başlayana kadar.

"Artık varsayım yok," diyorum dudaklarına karşı.

"Tamam, deneyeceğim. Gerçi bir şeylere anlam yüklemek benim alışkanlığım, bu yüzden hatırlamak için biraz yardıma ihtiyacım olabilir."

"Ne zaman şüphe duymaya başlarsan, senin için deli olduğumu hatırla."

"Tamam."

"İçeri götüreyim ve göstereyim," diye fısıldadım. "Bana neyi göstereceksin?"

"Ne kadar ... ne kadar ..." Kahretsin, neden kelimeleri söyleyemiyorum? Kabul ediyorum, ailem dışında kimseye söylemediğim kelimeler bunlar ama dilimin ucunda dans ediyorlar. Dışarı çıkmak istiyorlar ama bir şey onları engelliyor. "Seni ne kadar çok istediğimi."

Lanet
olsun.

Başını
sallıyor.

Arabadan indik ve o bagaja doğru ilerledi.

"Çantalarını sonra alırız." Kolunun üstünden tutup onu ön kapıya doğru itiyorum.

Kardan kurtulup verandaya çıktığımızda onu kendime çekiyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum.

Kollarını boynuma doluyor ve körü körüne el yordamıyla içeri giriyoruz, öpüşüyoruz ve elleşiyoruz.

"Hey, Wiscon nasıldı-" Ağabeyimin sesi kesildi. "Ooh, şuna bak. Ben gidip köpeği gezdireceğim."

Ona el salladım ama sonra sözleri aklıma geldi. Dudaklarımı Zach'inkilerden zorla ayırıyorum ama gitmesine izin vermiyorum. "Bizim köpeğimiz yok."

"Tamam. Evden çıkıyorum, böylece izlemek ya da zorunda kalmayacağım" -bizi işaret ediyor- "bunu. Güle güle."

Seth daha ceketini ve ayakkabılarını giymeden Zach ve ben merdivenleri koşarak çıkıyoruz.

Kalın paltolarımızı ve ceketlerimizi çıkarıyoruz, ayakkabılarımızı ve çoraplarımızı atıyoruz ve sonra Zach'i sırt üstü yatırıp küçük bedenini kendi bedenimle örtüyorum.

Elimi gömleğinin altına sokarken dirseğimin üzerinde yükseliyorum. "Kahretsin, üşümüştün," diye yakınıyor.

"Beni sıcak tut." Gülüyorum.

" olmaz." Zach beni itmeye çalıştı ama sanki bu işe yarayacakmış gibi.

Sonra yalvaran bir ifadeyle bana bakıyor ve pes edeceğimi biliyorum.

İç çekiyorum ve sırt üstü dönüyorum.

Belime sarılıyor ve geziniyor. Şikayet ettiğimi söyleyemem.

Buzparmakları karın kaslarıma gidiyor ve ben irkilmemi tutmaya çalışıyorum. Tamam, şimdi şikayet edeceğim.

"Ödeşme."

"Hayır," diye homurdandım. "Bununla başa çıkabilirim." Kahretsin, ellerin ısınması ne kadar sürer?

Ellerini göğsümde gezdirirken titrememeye çalışıyorum. "Tamam, iyi, sen kazandın. Hava çok soğuk. Yorganın altına girelim ve ısınalım. Sonra sikime dokunabilirsin."

"Oh, yapabilir miyim? Sen gelmiş geçmiş en iyi erkek arkadaşsın." "Benim aletim bir ayrıcalıktır, hak değil."

Zach gülüyor. "Saçmalıyorsun."

"Ama seviyorsun."

". Seninle ilgili her şeyi seviyorum."

"Aynen," diye fısıldıyorum. "Yani, ben harikayım, bu yüzden ikimizin de benimle ilgili her şeyi sevmesi mantıklı."

Zach beni itti.

Sıcaklığın içine yerleştiğimizde ve Zach yanıma kıvrıldığında, hiç şüphesiz ona aşık olduğumu anlıyorum.

Şimdi sadece gerçek kelimeleri söyleyecek cesareti bulmam gerekiyor.

ZACH

"BUNU YAPTIĞINA INANAMIYORUM," DIYOR RAY, BİZ LIBRARY. Foster'ın antrenmanı bitmek üzere ve o gitmeden oraya varmak istiyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, ben de yapamam. Ama yapmak zorundayım. Çünkü erkek arkadaşlar yapar. Görünüşe göre."

"Uh-huh." Burnunu kıvırıyor. "Kendini gerçekten tehlikeye atmanın romantik olduğunu bilmiyordum."

Öfkelendim. "Tehlikede olmayacağım. Foster orada olacak ve iyi olduğumdan emin olacak çünkü iyi olacak."

"seziyorum." "Tabii ki gerginim!"

"Komik, seksin tüm bu saçmalıkları kesip atması gerektiğini sanıyordum."

Başımı sallıyorum. "Umarım bana her zaman kelebekler kondurur."

"Ve umarım bu konuşmayı bir daha asla yapmayız. Siz iğrençsiniz."

Gülüyorum. "Tamam, bana şans dile, sanırım."

"İyi şanslar, bebek tek boynuzlu at. Umarım kuyruk sokumunu kırmazsın."

Yüzü tamamen boş kalıyor ve ben başımı eğiyorum. "Ne zaman samimi olduğunu hâlâ anlayamıyorum."

"Umarım hiç olmayacak."

Onu çoğu zaman anlamıyor olabilirim ama Ray ile olan arkadaşlığım benim için önemli hale geldi. Onun tuhaflığını ve komik mizahını seviyorum, ama daha da önemlisi, hiçbir beklentinin olmadığı bir arkadaşlık kurdum. Beni Seth gibi koruma ihtiyacı hissetmiyor.

Arkadaşız çünkü istediğimiz zaman birlikte vakit geçirebiliyoruz ama aynı zamanda kırılmadan "Hey, bugün insanlarla olmak istemiyorum" diyebiliyoruz.

Aslında oldukça iyi bir düzenleme.

El sallayarak yanından ayrılıyorum ve beklemek için aceleyle arenaya gidiyorum.

Soyunma odasına ulaştığımda içeriden gelen sesler koridorda yankılanıyor ve bunu Foster'ın hâlâ burada olması gerektiğine dair bir işaret olarak algılıyorum. Koçun bu hafta sonu oynanacak maçla ilgili bir şeyler söylediğinden eminim ve bunu tezahüratların ve dolapların gürültülü, derin gümbürtüleri takip ediyor.

Zıpladım ve hokey oyuncularının izdihamına hazırlanarak duvara geri . Onun yerine sadece koç gidiyor.

"Biraz erken," diyor. "Antrenman daha beş dakika önce bitti."

Aceleyle başımı sallıyorum. "Biraz gerginim."

"Çocuklar duş alıyor, sonra dışarı çıkacaklar. Kuralları unutma."

"Elbette." "?"

Yüzümün daha fazla ısınması mümkün değildi. "Lütfen bana söyletme."

Foster'ın koçu gülüyor. "Bildiğiniz sürece. Size iyi eğlenceler."

"Tekrar teşekkür ederim."

O gidiyor ve ben beklemek zorunda kalıyorum. Önce belli belirsiz birkaç tanıdık yüz çıkıyor ve geçerken beni görmezden geliyorlar.

Cidden kaçmak istiyorum ama geçen haftaki konuşmamızdan sonra çok düşündüm. Belki Foster'ın dünyasına uyum sağlayamayacağım, belki işler zor olacak ve yürümeyecek, ama Foster her zaman bana güvence vermek zorunda kalırsa, bu hızlı bir şekilde eskiyecek.

Ben olduğum kişiyi seviyorum ve belli ki o da seviyor. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Burada ne halt ediyorsun?" Topher omzuma vurarak soruyor.

"F-Foster ile bir planım var."

"Gerçekten mi?" Elimde tuttuğum şeyi kontrol ederken iki kaşını da kaldırıyor. "Peki, iyi eğlenceler. Ama takım locasında sevişmek yok."

"Koçun da aynı şeyi söyledi," diye mırıldandım.

"Çünkü Grant'i tanıyoruz." Tekrar omzuma dokundu. "Görüşürüz."

Sertçe yutkunuyorum ve Foster'ın beni izlediğini görmek için dönüyorum. "Bak, karşı konulmaz olduğumu biliyorum ama hemen *söyledim*." "Seni şimdi görebilecekken neden yarım saat bekleyeyim?"

"Senin bu yönünü seviyorum." Çantasını bıraktı ve beni bir öpücük için kendine çekti. "Çok zekisin."

Kendimi geri çekmeden önce dilinin benimkini fırçalamasının tadını çıkarmama izin veriyorum. "Evet, seni görmek istiyordum ama burada olmamın başka bir nedeni daha var." Yürümesini sağlamak için elini çekerken tuttuğum buz patenlerini kaldırıyorum.

"Bunların ne biliyorsun, değil mi?" diye soruyor.

"Son birkaç ay içinde onları yakından tanıdım."

"Tamam, peki neden...?"

Bu harika bir soru ve mideme vuran sinir patlaması da aynı soruyu soruyor. Foster'ı buza en yakın merdivenlerden aşağı indiriyorum ve bir koltuğa bırakıyorum.

"Mesele şu ki, erkek arkadaşım çok iyi bir hokey oyuncusu." Ayakkabılarımı tekmeledikten sonra patenlerimi giymek için eğildim. Foster da çantasından kendi patenlerini çıkarıp aynısını yapıyor. "İlişkiler konusunda deneyimli olmasam da, partnerinizin sevdiği şeylerle ilgilenmenin iyi bir fikir olduğunu duydum."

Foster burnunu kırıştırır. "Bu okumaya başlamam gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Hayır." Gülüyorum ve karnına bir tokat atıyorum. Bağcıklarım tamamlandıktan sonra Foster bacaklarımı tutup ne kadar sıkı yaptığımdan memnun olup olmadığını kontrol ediyor. Bacaklarımı onun kucağına koyup oturmak endişelerimi yatıştırıyor. "NHL'ye gidiyorsun-"

Eliyle ağzımı kapattı. "Şşş. Uğursuzluk getirme." Boştaki eliyle pisti işaret ediyor. "Hokeyin kutsal olduğu bu evde olmaz."

"Değilim," diyorum avucuna karşı. Elini bırakıyor ama ben hemen elini tutuyorum. "Bir gerçeği ifade ederken uğursuzluk getirmiyorum. İnanılmazsın ve nereye gidersen git, birlikte geçireceğimiz zaman sınırlı olacak. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum ve bu yüzden ..." Bir ayağımı oynatıyorum.

"Sana paten kaymayı öğretmemi mi istiyorsun?" Sesi yumuşak ve huşu dolu. Bunu yaptım.

"Yani, bunu daha önce hiç yapmamış değilim. Wisconsin'de büyüdüm. Ama sadece kenarda dururdum, canımı kurtarmak için tutunurdum. Denemekle hiç ilgilenmedim."

"Ama artık biliyorsun."

"Sanırım ikimiz de nedenini biliyoruz."

"İnanılmaz seksi erkek arkadaşınla vakit geçirmek iyi bir teşviktir."

"Sanırım senin gibi bir dahi olmadığımı *da* biliyoruz."

"Sana bir sır verebilir miyim?"

"Her zaman."

Foster eğiliyor. "Paten kaymayı ilk öğrendiğimde Seth benden daha iyiydi. Yani o hâlâ berbattı ama ben bıçaklardan çok kırımın üzerinde vakit geçiriyordum. Onun en azından dengesi vardı."

"Hayır."

"Evet." indiriyor ve beni ayağa kaldırmak için diğer elimi tutuyor.

Tamam, sabit dur. Dengemi buldum ve ona sııttım.

" hissediyoruz, değil mi?" Foster soruyor. "Bunun benim işim olduğundan oldukça eminim.

Halıdan inene kadar bekle."

Peşinden ağır adımlarla girişe doğru ilerliyorum ve Foster'in yüzündeki gülümseme kararından pişmanlık duymamı imkânsız kılıyor. İşimiz bittiğinde morarmış bir kış anlamına gelse bile.. Eminim daha iyi öpmesi için onu ikna etmek fazla zaman almayacaktır

"Koç burada olduğumuz için bizi öldürecek."

"Bunu onunla birlikte organize ettim."

"Sen..." Başını sallar. "Tabii ki yaptın."

"Biraz gerginim," diye itiraf ediyorum, Foster buzun üzerine geri adım atarken. "Öyle olmasaydın benim Zach'im olmazdın."

Onun Zach'i. "Bana korkak kedi mi diyorsun?"

"Pek çok şeyden korkuyorsun." Beni ve ben de kollarına doğru süzülüyorum. "Ama bunun seni durdurmasına asla izin vermiyorsun."

"Denemeyi bırakmak, öğrenmeyi bırakmaktır. Cehalet ilerlemenin düşmanıdır."

Foster tüm vücuduyla bir kahkaha atıyor ve geriye doğru hareket etmeye başlıyor, ben de kollarını tutmayı bırakmayı reddettiğim için varsayılan olarak onunla gidiyorum. "Benim gibi bir aptal nasıl oldu da senin gibi muhteşem birinin dikkatini çekti?"

Homurdanıyorum ve onu biraz itiyorum. "Böyle bir soru sormak zorundaysan gerçekten aptalın tekisin."

"Dikkatli ol Zachy, şu anda seni ayakta tutan tek şey benim. Tamamen benim merhametime kalmışsın."

"Belki de senin merhametine kalmayı *seviyorumdur*." Sesim hedeflediğim kadar seksi olamayacak kadar tiz çıkıyor.

" kapılıyorsun, ha? Bu durumda ..." Foster benden ve beni ellerine tutunmaya zorluyor. "Hadi seni kendi ayaklarının üzerinde durmaya götürelim."

Aşağı bakarken
gülümsüyorum. "Nuh-uh.
Gözler burada."

Bu pek doğal gelmiyor. Yine de burada uzman olan o, bu yüzden bakışlarımı buzdan ayırıp tekrar yüzüne dikiyorum.

"Her şey sezgisel," diye açıklıyor. "Fazla düşünmeyin. Dengenizi hissedin ve sonra *itin*."

Sezgisel. Denge. İt.

Tanrım, bu hatırladığımdan çok daha zor. Sonunda mengene gibi tutuşumu bırakmam birkaç tur sürdü. Çok rahat olduğumu söyleyemem ama kafamda bir şeyler yerine oturmaya başlıyor. Dengemi sağlamak, güven kazanmak daha kolay ve kısa süre sonra Foster'ın beni çekmesine izin vermek yerine gerçekten kayıyorum.

"Lanet olsun, yapıyorum."

"Evet, . et, NHL. Zach senin için geliyor."

Onu ters çeviriyorum ve sadece bir elimle tuttuğum için tek başıma denemeye karar veriyorum. Hemen düşmüyorum ki bu başlı başına bir sürpriz, ama gerçekten hareket etmeyi başardığımda küçük bir gıcırta çıkarıyorum.

Şey, *gıcırta* değil, şey... tamam. Görünüşe göre .

Foster pistte bir tur atıyor ve ben de biraz hızlanmaya başlıyorum. Bunu pedlerle, sopalarla ya da diskle yapabilmemin kesinlikle bir yolu yoktu ama bu... bu tamam.

Foster yaklaşıyor ve tam bana çarpacağını düşündüğüm anda patenlerini sola doğru sallayıp ani bir duruş yapıyor.

Bu beni korkutuyor ve dengemi kaybediyorum.

Muazzam bir acı çekmeyi kabulleniyorum ama Foster'ın kolu belime dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Seni yakaladım, bebeğim." Sıcak dudakları soğuk yanağımı buluyor.

Kollarında dönüyorum ve ona sırtıyıyorum. "Bundan hiç şüphe etmedim."

"Bu ..." Pistin etrafına bakıyor. "Bunu yaptığınıza inanamıyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, ben de yapamam. Ama yapmak zorundayım. Çünkü sen benim için önemlisin ve bu senin için de önemli ve eğer senin en büyük destekçin olacaksam, bu sadece kelimelerle olamaz. Dün Profesör Lawrence ile konuştum ve *herhangi bir yerde* imzanız olabileceğini söyledim. Yerini öğrendikten sonra programıma bakabileceğimizi ve seni daha fazla ziyaret edebilmem için yapabileceğimiz herhangi bir değişiklik olup olmadığına bakabileceğimizi söyledi. Ama seninleyken dikkatini dağıtmak istemem. Bu da demek oluyor ki, eğer senin iyi olmanı istiyorsam ve seninle vakit geçirmek istiyorsam" - pateninin ucuna benimkiyle vuruyorum- "bu, senin sahandaki sana katılmam gerektiği anlamına geliyor. Beni korkutsa bile. Alışkın olduğum ya da iyi yaptığım bir şey olmasa bile, insanlarla *hokey* hakkında konuşmak anlamına gelse bile." Bedenimden bir ürperti geçiyor. "Asla değişmeyeceğim ama konfor alanımdan çıkacağım. Çünkü bu işin yürümesini gerçekten istiyorum." Foster sıcak kahverengi gözlerini bana kırıştırtıyor, ben de uzanıp elimi onun kirli çenesinde gezdiriyorum. "Son zamanlarda, eşzamanlı duygu kavramına tamamen inanmasam bile, belki de tüm kontrolün bende olmadığını fark ettim."

"Ve sen beni kaybettin."

"Emin olmayalı uzun zaman oldu. Ama ben, ah, nasıl yapacağımı bilmiyorum-"

"Seni seviyorum."

Kalbim durdu. Yeniden başladı. Kelimeleri işliyorum.

Sonra omzuna yumruk attım. "Affedersiniz, o benim cümlemdi."

Foster omuz silkiyor. "Ertellersin.

Kaybedersin." "İlk benim söylemem
gerekiyordu."

"Ah, ama sen . Ben yaptım. Artık her zaman övünme hakkım
olacak."

"Bu... tamamen, ah-"

"Zach, sanırım aradığın kelimeler "*Ben de seni seviyorum, Foster.*"

Kaşlarımı çattım. "Artık o kadar emin
değilim." "Benden sonra tekrar et:
Seni seviyorum, Foster." "Seviyor
muyum?"

Yüzümü kavrayıp eğilirken gülümsemesi içimde bir çarpıntıyı
ateşliyor. "Öyle. Çünkü patenlerin üzerindesin. O kadar belirsiz bir
gelecekle yüzleşmeye hazırsın ki eminim kurdeşen döküyorsundur.
Yine de bunu benim için yapıyorsun."

"Öyleyim."

Foster'ın dudakları benimkileri okşuyor. "Söyle."

Ve nasıl yapamam? Hem kafamı karıştıran hem de kör edici
derecede açık görünen bu kadar büyük bir şeyi nasıl geri tutabilirim?
"Ben de seni seviyorum."

"Tabii ki biliyorsun." Foster'ın dudakları kulağımı buldu. "Ama önce
ben seni sevdim."

EPİLOG

FOSTER

Hey, Foster, bu gece ne yapıyorsun?

Bilirsiniz, sadece Frozen Four finalinde oynuyorum. Hayatımın en önemli hokey maçı ve TD Garden'da olacak. Büyütülecek bir şey değil. Bu benim için günlük bir olay. Görülecek bir şey yok.

Bir Batı Yakası takımından hala masada olan bir teklif aldım ama Damon beklememi söyledi. Atlayacağımı bildiği birkaç takımla daha görüşüyor. B's'in beni isteyeceğini düşünmekle aptallık ediyorum ama onların bölgesine gitmek, onların buzunda oynamak... Kendimi evimde hissediyorum.

İlk oyunda rakibimizi öldürdük, hatta gecenin yarısında şaşkınlıktan gözlerim dönmüş bir şekilde paten kaymama rağmen.

Okuldaki arenamız etkileyici ama profesyonel bir stadyumla kıyaslanamaz bile.

Sadece CU lanetini kırmakla kalmayıp, ki bunu buraya gelerek zaten yaptık, onu tamamen parçalamaya bir maç uzaktayız.

Eğer bu akşam eve galibiyetle dönersek, bu takımın her bir üyesi Colchester tarihinde düşünülme-yeni yapan takım olarak yaşayacak.

Son birkaç ay ders çalışmak, egzersiz yapmak, pratik yapmak ve Zach ile dolu çılgın bir programla geçti.

Onunla nasıl olduğum, nerede olduğum ya da ne yaptığımız umurumda değil. O bilgisayarının başında oturup tezini yazarken ben yorgunluktan bayılmaktan mutluyum.

Bunu özleyeceğim.

Mesele sadece mezun olup hayatıma devam etmem değil.

Bu geceden sonra her şey değişecek. Şampiyon da olmasak da bu benim üniversite kariyerim için son nokta.

Yaz sonu geldiğinde, başka bir eyaletteki yeni bir şehre uçacağım ve hayatımın bir sonraki aşamasına başlayacağım.

Zach'in her zaman yanımda olmasını istiyorum ama onun sevdiği şeyi yapmasına engel olmayacağım, tıpkı onun beni engellemeyeceği gibi.

Bir mucize için beklemeye devam ediyorum. İki yüz mil çapındaki bir takımın -herhangi bir takımın- beni istediğini söyleyecek o tek telefon için. Ya da daha iyi bir fikir, belki de Vermont'un profesyonel bir hokey takımına sahip olma zamanı gelmiştir. Bunu NHL yöneticilerine götürebilirim.

Hey, erkek arkadaşına yakın olabilmem ve düzenli olarak ona sakso çekebilmem için yeni bir takım yaratarsanız çok sevinirim. İyi fikir mi? Teşekkürler.

Tek bildiğim, ne olursa olsun, Zach ve ben birbirimize söz verdik. Bir yıldan daha az bir süredir birlikte olan üniversite aşıklarının büyük sözler vermesi kulağa aptalca ve naif gelebilir. Bu ilişkiyi yürütmek için elimizden gelen her şeyi yapacağımıza söz verdik ama yine de gerçekçiyiz.

Bunun için Zach'in hala zorlandığı iletişim ve benim zorlandığım sabır gerekecek. Ödün vermemiz gerekecek ki bu ikimiz için de yeni bir şey.

Hokey eskiden hayatımda önemli olan tek şeydi. Şimdi ise buz ve erkeğim arasında hokkabazlık yapıyorum ama bunu yapmaya hazırım. Çünkü Zach gibi biriyle hiç tanışmadım.

Ve istediğim her şeyi istemenin tamamen bencillik olduğunu düşünmüyorum.

Bir Frozen Four galibiyeti, yanımda erkek arkadaşım ve bir çaylak olarak değerimi milyonlarca dolar aşan bir NHL anlaşması.

Tamam, herhangi bir NHL kontratına razıyım. Para önemli değil.

Gördün mü? Ben zaten uzlaşıyorum. Ben bir yetişkinim olgunum. Yürü be!

Final için soyunma odasına girdiğimizde, her birimizin yüzünde farklı duygular vardı.

Heyecanlıyız, adrenalin akıyor ama hepimiz çok gerginiz.

Ben kaptanım. Bizi buraya kadar ben getirdim. "Hey, çocuklar?"

Herkesin dikkati hemen bana yöneldi. Bu bir ilk. Genelde bir sürü "Hey. Hey. Konuşmayı kes ve beni dinle.

Hepsi rehberlik ve güvence için bana bakıyor.

"Buzun üzerindeyken hatırlamanız gereken tek bir şey var. Biz zaten başardık. Okulumuzun şimdiye kadar en ileri noktaya ulaştık. Laneti kırdık. Gerisi pastanın üzerindeki krema. O yüzden oraya çıkve eğlenelim."

"Eğlenceli mi?" Jacobs kafamı koparmak ister gibi bakıyor. "Eğlence mi? Delirdin mi sen?"

"İhtiyacımız olan son şey baskının bizi ele geçirmesine izin vermek ve orada tıkanmak. UMass galibiyet için mücadele edecek. Bunun için savaştık." Sırıtiyorum. "Onlardan alacağız."

Bütün çocuklar kocaman gülümsüyor.

"Bu kadar basit mi?" Cohen sorar. "Evet."

Ve bir süreliğine işe yarıyor.

İlk iki periyotta sakın ve derli topluyduk ama güçlü bir şekilde onların gol şansı yakalamasını engelledik. Ama aynı şey onlar için de geçerli.

Skorsuz bir maç, bu da spekülâtörler için sıkıcı bir maç ama bizim için yorucu bir maç çünkü iki taraf da elinden geldiğince mücadele ediyor.

Ne zaman mükemmel bir oyun kursak kalecilerinin bizi sayıdan mahrum bırakması cesaret kırıcı.

Seyirciye kötü maçlar oynuyormuşuz gibi geliyor ama gerçek şu ki iki takım da *iyi* oynuyor. Kalecilerimiz iyi bir seri yakaladı. Savunmalarımız fazla mesai yapıyor.

"başladık mı?" diye mırıldanıyor biri, son dersten önce soyunma odasına gittiğimizde.

"Sakın pes etmeyin," diyor Koç. "Tek ihtiyacımız olan bir atış. Hayatımda gördüğüm en iyi hokey çocuklar. Üçüncüsünde yıkılmasına izin vermeyin. Savaşmaya devam edin. Devam edin."

Sahaya Koç'un moral konuşmasıyla çıkıyoruz ama yine aynı şeyler oluyor.

Tek ihtiyacımız olan bir atış. Tek ihtiyacımız olan tek bir atış.

Bir şans yakaladım ve pakı kalecinin eldivenine yolladım. Jacobs şut atıyor ve top kalecinin eldivenlerinden sekiyor.

Ne düşünmeye başlıyorum biliyor musun? Tek bir atışa ihtiyacımız yok. Onların kalecisinin bacağı kırmamız lazım.

Ve sonra akla hayale gelmeyecek bir şey olur.

UMass şansını deniyor ve bu gece ilk kez sayı üretiyor.

Tamamen kederliyiz ve takımda kalan umudun da azaldığını hissediyorum.

Ve kendime ne kadar takıma söylediğimin *aynısını* söylemeye çalışsam da - *zaten tarih yazdık, geri kalan her şey sadece*

kek, ikincilik pozisyonu hala okulumuzun şimdiye kadar elde ettiği en iyi pozisyon - on - benim için yeterli değil.

Jacobs için de yeterli olmadığı açık. Sanki bu maçı kaybetme ihtimali ikimizin de kışını yakıyormuş gibi, bir şekilde yılın oyununu oynuyoruz.

Buzda uçarak savunmayı geçiyoruz.

Bu gece bunu sayısız kez yaptık ama kaleci tarafından engellendik. Karıştırmamız lazım.

Jacobs birinci sınıftan beri benim çizgimde. Takım arkadaşından daha yakınız. Sanki aklından geçenleri okuyabiliyoruz. Önce bana sonra da boşta olan Beck'e başını sallıyor.

Tereddüt etmiyorum.

Benden Jacobs'a ya da diğer kanat oyuncum Simms'e geri pas atmamı ve defalarca kaçırdığımız aynı şutu denememi bekliyorlar.

D-man Beck'e pas verdiğimde ve o da şutunu çektiğinde, top kalenin önündeki dev duvarın yanından geçip gidiyor.

Beck'e koşup kollarımı ona doluyorum ve tekrar oyuna girmeye hazır olan Jacobs hariç hattımızdaki diğer çocuklarla birlikte ona sarılıyorum.

İşimiz henüz bitmedi.

Saate baktım. İki dakikadan az kaldı. Bunun uzatmaya gitmesini gerçekten istemiyorum.

Bunun bitmesi gerekiyor.

Akıllı oyna.

Sıkı oynayın.

Şansın yaver gitmesi için dua et.

Yüzleşmede reflekslerim hızlıdır. Tüm oyun yirmi saniyeden az sürüyor. Jacobs'a pas veriyorum ve rakibimin etrafından dolanıp kaleye doğru kayıyorum. Jacobs geri pas veriyor, ben şut atıyorum.

Pakın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ve sonra lamba yanıyor.

Vay anasını.

Lanet olsun.

Dizlerimin üzerine düşüyorum ama Jacobs beni tekrar .

"Hâlâ işimiz bitmedi."

Yemin ederim, kalan bir dakika on beş saniye boyunca nefesimi tuttum.

Ancak oyunun bittiğini gösteren zil sesini duyduğumuzda nefes nefese kalıyorum.

Ve bu gece ilk kez, takımım etrafımda kutlama yaparken aileme ve Zach'e doğru bakmama izin verdim.

Zach ellerini ağzına götürmüş, aşağı yukarı zıplayan kardeşimle birlikte çığlık atıyor.

Göz göze geldik ve erkek arkadaşım gülümsedi. Sanki oyunu başından beri çantada gibi başımı eğiyorum.

Gülüyor ve bana kafasını sallıyor.

Jacobs yüzüme bakıyor. "Başardık."

"İlan!" diye bağıryorum ona. Frozen Four'u kazanmak mı?

Sadece günlük bir şey. Önemli bir şey değil.

Hayatımın en gerçeküstü anıydı.

Otelin barında içkiler akıyor ve hepimiz biraz dağılmış durumdayız.

Uzun bir oyun ve daha da uzun bir kutlamaydı, ama Zach dudağını ısırırken ayık yeşil gözleriyle bana baktığında, geceyi bitirmeye hazırım.

Takımla kalmam gerekiyor ama erkek arkadaşım buradayken oda arkadaşım olmasını boş ver.

Onu asansöre kadar takip ediyorum, o da kendi katının düğmesine basıyor.

Kapı kapanır kapanmaz el ele tutuşuyoruz ve Zach gülüyor. Kıçını tutup kendime doğru çektim.

Daha çok gülüyor. ", koca adam. Neredeyse geldik." "Mm, ben büyük bir . Senin iri adamın. Büyük... her yerde."

"Büyük de artık hiçbir anlamı olmayan kelimeler listesine giriyor."

"Tamam." Boynunu öpüyorum, ama ondan daha çok ilgilendiğimi hissediyorum.

Kapılar tekrar açıldığında, kollarını bana doladığını fark ediyorum ama sevecen bir şekilde değil. Daha çok *beni tutmaya çalışan* bir şekilde.

"Yürümekte iyiyimdir. Ayaklar bu şekilde hareket eder." İşaret ediyorum.

"Evet. Yürümekte iyisin, mağara adamı. Gel . Yatmaya gidiyoruz."

"Aynen öyle. Seni çok iyi seveceğim."

Zach kahkahayı patlatır. "Tabii gülüyorsun."

Odaya varır varmaz Zach beni yatırıyor ve ışıklar sönüyor.

Kelimenin tam anlamıyla.

Otel perdelerinin arasından sızan ışıkla uyanıyorum, üzerimde hâlâ dün gecedен kalma takım elbise pantolonum ve gömleğim, başımda öldürücü bir ağrı ve kolum isteyebileceğim en muhteşem adamın altında sıkışmış.

Koyu renk saçları alnına dağılmış, yüksek elmacık kemikleri bu ışıktaki belirginleşiyor.

Üzerine tırmanarak onu uyandırmak istiyorum - dün gece sarhoş halimle başlayamadığım işi bitirmek istiyorum - ama önce insan gibi hissetmem gerekiyor.

Yataktan çıkıp hızlıca bir duş alıyorum ama çıktığımda Zach otel odasının ortasında dikiliyor, gözleri kısık bir şekilde telefonuyla konuşuyor.

Hayır bekle, o benim telefonum.

"İşte burada." Bana uzattı. "Bu senin menajerin." "Bu Foster."

Zach bana sırtıyor, muhtemelen Seth telefona her zaman aynı şekilde cevap verdiği için ona kızıyor.

Damon, "Dün gece harika bir maçtı," diyor.

"Teşekkür ." Evet, hâlâ onunla hayranlık duymadan konuşmayı öğrenemedim.

"Size bazı... haberlerim var."

"Bunun karşısında iyi ya da kötü demediğin için endişelenmeli miyim?"

"Her şey . Nispeten."

Derin bir nefes alıyorum. "Ne oldu?"

"B'ler seni Providence'a göndermek istiyor."

Kalbim parçalanıyor. Çiftlik takımı. AHL. Hiç yoktan iyidir ama San Jose'den teklif aldım bile. Providence daha yakın ama San Jose *NHL*'de. Ayrıca ülkenin diğer ucunda.

"Boston'ı istediğini biliyorum ve Providence da oraya ulaşmak için iyi bir yol ama masada başka bir teklif var. Parası San Jose'den biraz daha fazla ve Doğu Yakası'nda.

..."

"Kiminle?"

Tekrar konuştuğunda, ondan tekrar istemek zorunda

kalıyorum. Kıkırdıyor ve tekrar söylüyor.

Gözlerim Zach'inkilerle buluşuyor. Gözlerinde parlayan beklenti ve sinirle bekliyor.

"Alacağım amına koyayım." kaçan küfürden irkildim. "Özür dilerim. Tekrar özür dilerim."

"Sana biraz halkla ilişkiler dersi aldırmanız gerekebilir. Eğer bir basın toplantısı düzenleyeceksek, mümkün olan en kısa sürede

bir takımla anlaştın. O zaman F-bombası atmamaya çalış, tamam mı?"

"Yapmayacağım." Bu fırsatı berbat edecek hiçbir şey yapmayacağım.

"Topu yuvarlayacağım. Birkaç gün içinde sözleşmeleri imzalayacaksınız. Yakında konuşur muyuz?"

"Tamam."

Aramayı sonlandırıyor.

"Ne dedi?" Zach sordu. Ben de hâlâ inanamıyorum. "*Foster*, ne dedi?"

"M-Montreal," diye mırıldandım.

"Montreal mi? Gerçekten mi?" Yüzü sanki şoktaymış ya da umutlanmak istemiyormuş gibi pasif.

"Sadece iki saat uzakta olacağım. *İki saat. Saat.*"

Sonunda gülümsemeye başladı. "İç saha maçlarına gelebilirim!"

"Gelebilirsin. Yani, istemiyorsan yapmak zorunda değilsin ama orada olmanı çok isterim. Takım locasında olmana bile gerek yok."

"Hafta sonlarını birlikte geçirebiliriz. Deplasman maçlarına gitmediğin zaman. Yapabiliriz-"

Gülüyorum.

Yüzü aniden düşer. "Kahretsin, Fransızca konuşabiliyor musun?" "*Voulez-vous coucher avec moi?* Bu sayılır mı?" "Hayır."

"Lanet olsun. Ama Kanadaca konuşabiliyorum. Tam uyum ." "Peki ya Boston ya da New York?"

"New York ilgilenmedi ve Boston sadece çiftlik takımlarında bir yer önerdi. Ama bana daha fazlasını teklif etseler bile ... Montreal daha uygun."

"Ama Boston senin hayalindi."

Ona bir adım daha yaklaşıyorum ve sadece havlu giydiğimi fark edince bakışları ısınıyor.

"Bu daha iyi bir rüya. Hokey ve sen."

"Sen sahip olacağımı hiç düşünmediğim bir rüyasın."

Sırıtiyorum. "Şu mücadele ettiğin kavram ?" Yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor. "Simbiyoz."

"Doğru. Birbirinden tamamen farklı iki organizmanın karşılıklı fayda sağlamak için bir araya gelmesi. Kulağa bizim gibi geliyor."

"Hâlâ bu anlaşımadan ne elde anlamaya çalışıyorum."

"Yapma. Seninle olan ilişkimden ne elde ettiğimi asla sorgulamak zorunda değilsin."

"seks, değil mi?"

Gölüyorum. "Başlangıç olarak. Ayrıca rahatlık ve beni sevdiğini söylediğinde göğsümde oluşan o iğrenç his de var. Bu beni sıcacık ve *iğrenç* olsa da aynı zamanda harika. Oh, ve inek iç çamaşırlarını da unutamam. Bundan çok keyif alıyorum."

"Foster-"

"Bekle, daha bitirmedim. Beni , özellikle de diğer insanlar hakkındaki ilginç gözlemlerinle. Beni ve hayallerimi destekliyorsun. Ve seninle vakit *geçirmekten* hoşlanıyorum -sevmiyorum-."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum. Sanırım seni araştırmadan daha çok seviyorum." "İşte bu da bir şeydir."

"Değil mi?"

Zach'in yüzünü okşuyorum. "Hepinizi seviyorum. Her tuhaflılığınızı. Her kızarmanı."

"Bana bebek gibi davranmadan benimle ilgilenmeni seviyorum. Kendine olan güvenini ve egonu kıskanıyorum, her ne kadar bazen bir iki basamak aşağı çekilmeleri gerekse de. Olmak istediğim her şeysin ve içimdeki en iyiyi ortaya çıkardığını biliyorum."

Başımı salladım. "Bebeğim, hepsi senin."

Zach gülümsüyor. "Gördün mü? Şu anda bunu yapıyorsun-herhangi biri olabileceğimi ve her şeyi yapabileceğimi hissettiriyorsun."

"Öylesin."

"Şu anda tek istediğim senin olmak." "Mm, ortakyaşamımızı alacağız." Zach kaşlarını çatıyor. "Bunu kirletemezsin."

"Elbette yapabilirim. Her şeyi kirletebilirim. Senden başlayarak. Teninin dölle kaplanması gerekiyormuş gibi hissediyorum." *Yaşasın, işte çok sevdiğim kızarma.* Onu yatağa doğru itiyorum. "Bunu kutlamalıyız. Gelecek yıl ben bu kadar yakinken çok daha kolay olacak."

"Yine de zaman zaman zor olacak."

Onu yere yatırdım ve vücudunu kendi vücudumla kapladım. "Biliyorum. Ama bu ilişkinin yürümesi için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Çünkü sen sadece şimdilik benim değilsin, Zach. Sonsuza dek benim olmanı istiyorum." Sertçe yutkundum.

Zach'in dudakları düzleşir. "Sonsuzluk fikri korkutucu."

"Hayır. Bize gelince değil. Ama bunu her seferinde bir yıl alacağız. Ayrı kaldığımız anlar olacak ama bizim ne olduğumuzdan şüphe etmeni asla istemiyorum. Uzun vadede bu işin içindeyiz."

"Uzun mesafe..." Zach'in gülümsemesi göz kamaştırıcı. "Uzun yol öyle."

TEŞEKKÜRLER

Power Plays & Straight A's'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz. Bu Eden ve Saxon'ın ilk ortak yazarlık girişimiydi ve gelecekte daha fazlasını yayınlamayı umuyorlar. Belki Jacobs'un Beck'ten neden bu nefret ettiğini öğreniriz. *göz kırpma*

İkimizden de haberdar olmak isterseniz, bizi burada bulabilirsiniz:

Eden'in Facebook Grubu:

www.facebook.com/groups/absolutelyeden/

Saxon'un Facebook Grubu:

www.facebook.com/groups/saxonssweethearts/

Alternatif olarak, haber bültenlerimize buradan abone olabilirsiniz: Eden: <http://eepurl.com/bS1OFH>

Saksonca: www.subscribepage.com/saxonjames

EDEN FINLEY HAKKINDA

Eden'i aşağıdaki platformlardan herhangi birinden takip edebilirsiniz:

<https://www.facebook.com/EdenFinleyAuthor/>
<https://www.facebook.com/groups/absolutelyeden/>
<https://amzn.to/2zUIM16>
<https://www.edenfinley.com>

EDEN FINLEY'İN DİĞER KİTAPLARI

ÜNLÜ SERİLER

Pop
Yıldızı
Spot Işığı

SAHTE ERKEK ARKADAŞ SERİSİ

Fake Out
Trick Play
Deke
Blindsided
Hat Trick

Novellas:

Sahte Erkek Arkadaş Kaçamakları: Bir kısa öykü koleksiyonu Final Play

STEELE KARDEŞLER

Yazılmamış
Yasa
Söylenmemiş
Yemin

KRALİYET YÜKÜMLÜLÜĞÜ

Unprincely (M/M/F)

SAXON JAMES HAKKINDA

Saxon James'i aşağıdaki platformlardan herhangi birinde takip edin.

www.facebook.com/thesaxonjames/

www.amazon.com/Saxon-James/e/B082TP7BR7

www.bookbub.com/profile/saxon-james

www.instagram.com/saxonjameswrites/

SAXON JAMES'İN DİĞER KİTAPLARI

Blöfünü
Gördüğüme Bahse
Gir

Ve eğer biraz daha tatlı bir şeyin peşindeyseniz, YA takma adımı unutmayın
S. M. James.

Bu kitaplar kocaman kalpleri olan sevimli, kusurlu karakterlerle dolu.

www.amazon.com/S-M-James/e/B07DVH3TZQ

Easter in

A CU HOCKEY
& FAKE BOYFRIEND
Crossover

EDEN FINLEY

CU HOKEY & SAHTE ERKEK ARKADAŞ

CROSSOVER BONUS SAHNESİ

EDEN FINLEY

İÇİNDEKİLER

Foster

FOSTER

Buz üstüneyken soğukkanlı, sakın ve toparlayıcıyım. Baskı altında başarılı olurum. Buz dışında ise rahatım. Kendi kıcıma duman üflemek gibi olmasın ama insanlar üzerindeki etkimin farkındayım. Karizmatik biriyim ve herkesi etkileyebilirim. Hangi cinsiyetten olursa olsun. Biliyorum, çünkü Zach'e aşık olmadan önce öyleydim. Hem de çok.

İşte bu yüzden, hayatımda ilk kez, içe dönük, utangaç, sevimli bir şekilde beceriksiz erkek arkadaşımın her gün katlandığı şeyi deneyimliyorum.

Bulduğum oda yeterince korkutucu - uzun bir sporcu listesinin menajeri olan Damon King'in ofisi, ama beynimin kısa devre yapmasının nedeni bu değil.

İdolüm bana gülümseyip yaklaşırken ağzım bir karış açık kalıyor ama ağzımdan tek kelime çıkmıyor.

Ollie Strömberg'in eli tam orada, benimkine uzanıyor. Dövmeler ve kaslarla dolu, 1.80 boyunda muhteşem bir dağ. Kül sarısı saçları geriye doğru kaymış ve ela gözleri parlıyor. Zach'in tam zıttı ama benim bir tipim yok.

Erkek arkadaşım olmayan birine ağzımın suyu aktığı için muhtemelen kendimi suçlu hissetmeliyim ama Zach'e bunu yapamayacak kadar aşığım. Ayrıca, Ollie'nin de ciddi bir ilişkisi olduğunu biliyorum ve sanırım onu bu kadar çekici bulmamın nedenlerinden biri de

eşcinsel hokey oyuncularını. O ve şu anda emekli olan Caleb Sorensen, ligde bu adımı atan ilk kişiler olmak için aynı anda açıldılar.

İnsanların her zaman hatırladığı büyük anlar vardır. Ne yaptıklarını, ne yediklerini, kokuları, her şeyi hatırlarlar. *Sorenberg* trend olmaya başladığında lisedeydim, sarımsaklı bir akşam yemeğinin kokusu eve yayılırken oturma odamızın zemininde matematik ödevimi yapıyordum ve bu iki adam *beni* temsilen televizyonumdaydı ve sporda eşcinsel erkekler olarak kendi yolculukları hakkında konuşuyorlardı.

Onaylandığımı hissettim. Bu beni profesyonel bir hokey kariyeri yapmaya itti.

Ve şimdi onlardan biri tam önümde... ve ben hala onun elini tutuyorum.

Stanley Kupası sahibi, Ollie Strömberg gülümsüyor. Bana. "Onu geri almam gerekebilir."

"Oh. Umm, doğru. Tabii ki." *Bırak, Foster.*

Elimin beynime yetişmesi bir saniye sürüyor. "Damon senin hokeyde bir sonraki büyük şey olduğunu söylüyor."

Gıcırđıyorum. Tıpkı Zach'in onu en yakın yüzeye yatırıp vücudunun ırzına geçtiğimde yaptığı gibi. Kahretsin, erkek arkadaşının şu anda ne kadar havasız olduğuna şahit olmak için New York'a yaptığım bu geziye benimle gelemediğine birden sevindim.

"Ben, uh,
evet."

Öldürmek.

Beni. Şimdi.

"Toplantıdan sonra bir planın var mı? Birkaç arkadaşla yemeğe gideceğim ve senin de gelmek isteyip istemeyeceğini merak ediyordum."

Gözlerim açıldı. "Birkaç çocuk dediğinde..."

"Ezra Palaszcuck ve Westly Dalton şehirde. Caleb Sorensen gelmeye çalışacağını söyledi ama evde yeni doğmuş bir bebeğı var."

Caleb Sorensen ve rock yıldızı kocasının bir bebekleri mi oldu?

Damon onun boğazını keser. "Bu henüz herkesin bildiğı bir şey değil, ahmak."

Ollie başını eğdi. "Bana aptal diyen gerçek bir profesyonel, ahmak. Çocuğu etkilemeniz gerekmiyor muydu?" Oh harika. Ollie Strömberg beni çocuk olarak görüyor. Hay sikeyim.

Damon, Ollie'yi buraya çağırmadan hemen önce imzaladığım sözleşmeyi elinde tutuyor. "İmzayı aldım. Artık çok geç."

Ollie bana sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Hayır, çok geç *değil*. Kaçmana yardım etmemi istiyorsan iki kez göz kırp."

Dürüst olmak gerekirse, ciddi olup olmadıklarını anlayamıyorum.

Ollie güler. "Seninle dalga geçiyorum, dostum. Damon harika bir ajan. Özellikle de queer sporcular için."

"O kadar belli mi ediyorum?" Damon'ın benimle tanıştığında hiçbir fikri yoktu. Ya da bilmediğini söylüyor. Bu bir sır değil ki.

"Kiminle anlaştığını düşününce" - Damon'ı işaret ediyor - "güvenli olanı seçtim. Gökkuşağının altında ülkedeki tüm menajerlerden daha fazla sporcu var. Ve biz kocaman bir aileyiz. İsim takmalar falan."

Ve ben de bunun bir parçası oluyorum. Çok bunaltıcı ama harika.

Dışarıdan büyük bir gürültü geliyor. Sanırım bekleme alanından. Hem Damon hem de Ollie keskin bir nefes alıyor ve yüzlerindeki kan çekiliyor.

"Buradalar," diyor Damon.

"Kimler?" Ben soruyorum.

"Brady Talon ve Peyton Miller."

Ollie kollarını kavuşturur. "Ya da ben onlara Yıkım Bir ve İki diyorum."

Sonra kapı açılıyor ve iki küçük çocuk yanımdan koşarak geçiyor, ikisi de sarı saçlı ve Damon'ın yanına geliyorlar. "Merhaba Damon Amca. Bu gece senin evinde kalıyoruz!"

Damon'ın gözleri Ollie'ninkilere kilitlenir. "Maddy *bebek bakıcılığı* yapacağımızı söyledi."

Ollie gülmemeye çalışıyormuş gibi görünüyor. "şey, yardım etmek isterdim ama" -parmağını benimle onun arasında salladı- "şu akşam yemeği olayımız var ve biliyorsun, Lennon bu yayında, yani.. Kahretsin." Bir gülümseme beliriyor.

Ollie'nin ortağı Lennon Hawkins'in kablolu yayında kendi spor haberleri programı var.

Dev gibi bir adam olan Shane Miller kapıdan içeri girdi. "Peyton! Brady! Sana babanı bırakıp kaçma demiştim. koşamam." Sonra gözleri üzerime dikildi. "Oh, kahretsin, zgnm. Hâlâ bir müşteriyle birlikte olduğunu bilmiyordum. Çocuklar, resepsiyonda bekleyelim."

"Biz de tam ," diyor Damon. "Miller, bu Foster Grant. Bir sonraki Ollie Strömberg."

Kahretsin, eğer göğsüm gururla kabarmadıysa.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Miller ve sonra beni işaret ediyor. "ocuğunuz yok." Elinde Damon'ın masasından almış olması gereken bir makas tutan birini kovalıyor.

Ollie'nin NHL'de ilk dışarı çıkan oyunculardan biri olması gibi, Marcus Talon ve Shane Miller da takım arkadaşları Matt Jackson'dan sonra NFL'deki ilk oyunculardan bazılarıydı. Damon'ın tüm müşterileri.

Yeni menajerimin müşteri listesi çok etkileyici. Ve korkutucu.

Hangisi olduğunu bilmediğim çocuklardan daha uzun olanı Damon'ın masasından imzalı bir beyzbol topu alıyor. "Brady, yakala!"

Topu fırlatır ama Damon yıldıırım refleksiyle topu çocuğun elinden çıktığı anda yakalar.

"Kahretsin, hâlâ bende," diye mırıldandı Ollie.

Damon elini uzatır. "Peyton'da babasının kolu var. Kahretsin."

"Peyton!" Miller bağırıyor. "Damon Amca'nın eşyalarını atmakla ilgili ne dedim ben?"

"Bana hiçbir şeyi kıramayacağımı söylemiştin. Fırlatmak kırmak değildir." Miller i çeker.

"Talon nerede?" Ollie sorar.

"Arabayı park etmek. Bizi ön tarafa bıraktı ve bunun beş saniyelik huzur için bir hile olduğunu düşünmeye başladım. Çaylak hatası. Çocukların sayıca senden fazla olmasına asla izin verme."

Damon, "Maddy'nin bebek bakıcılığına evet demesine izin verdiğim için pişman olmaya başlıyorum," diyor.

"Hayır." Miller'ın paniklemiş yüzü eğlenceli.

Kendime not: Zach'e mesaj at ve asla çocuk yapmayacağımızı söyle. Shane Miller'ın emirleri. Kimden anlamayacak ama olsun.

"Onları almak zorundasın," diyor Miller. "Lütfen. Kocamla uzun zamandır baş başa vakit geçiremedim. Brady kendi başına yatağa girmiyor ve hep bizimkinde kalıyor. Biraz kaliteli zaman geçirmemiz lazım."

Brady, Damon'ın elini çekiyor. "Maddox Amca bize bir battaniye kalesi yapacağını söyledi!"

Damon'ın kararlılığının kırıldığını görebiliyorum. "Tamam. Onları alacağız. Ama kırdıkları her şeyin parasını siz ödeyeceksiniz."

Peyton sanki bir işaretmiş gibi Damon'ın rafından bir şey düşürür ve bu sefer onu yakalayacak kimse yoktur. Damon'ın parke zemininde parçalara ayrılır.

Bu sırada Marcus Talon'un kendisi de içeri girer, olanları görür ve sonra tekrar dışarı çıkar.

"Baba!" Brady bağırır ve peşinden koşar.

"Bunun değeri ne kadardı?" Miller istifa etmiş bir tonda konuşuyor. "Şirketimin yılın acentesi ödülüydü, yani..."

"Yani, yeri doldurulamaz. Harika." Miller elini yanları ağarmaya başlayan siyah saçlarında gezdiriyor.

Talon, Brady ile tekrar ortaya çıkar. "Bu sefer ne kadar borcumuz var?" Miller kocasına döner. "Belki de onları bırakmamalıyız."

Talon'un mavi gözlerinin dolduğuna yemin edebilirim. "Buna *ihtiyacımız var*."

"değil," diyor Damon. "Gerçekten."

Birden her şey daha iyi oldu ve Talon parlak dişleriyle gülümsedi. "Harika." Damon'a arabasının anahtarlarını fırlatır. "Brady hâlâ araba koltuğunda. Minivanı alabilirsin. Pijamalar, diş fırçaları, oyun konsolları, iPad'ler, Brady'nin onsuz uyuyamadığı peluş oyuncağı gibi tüm eşyaları orada... Sanırım hepsi bu kadar. Yarın görüşürüz... muhtemelen."

"Talon..." Damon uyarıyor.

Talon elini kulağına götürür. "Ne dedin? Üzgünüm, seni duyamıyorum." Sonra kocasının elini tutar ve onu kapıya doğru sürükler. "Güle güle çocuklar. Uslu durun. Lütfen."

Miller homurdanıyor ve nefesinin altında mırıldanıyor. "Sanki bu hiç işe yarıyor da." Onlar ayrılırken Talon "Sizi seviyoruz" diye şarkı söylüyor.

Damon yalvaran gözlerle Ollie ve bana bakıyor.

"O yemeğe gerçekten gitmemiz gerekiyor." Ollie beni kolumdan tutup asansöre doğru götürürken arkasına bile bakmıyor.

Dürüst olmak gerekirse, az önce ne olduğunu tam olarak anladığımı sanmıyorum ama çılgıncaydı. İyi anlamda.

"Damon'ın genellikle bütün müşterilerine bakıcılık yapmadığını tahmin ediyorum," diyorum. Ollie gülüyor. "Yok canım. Sadece o çocuklara karşı zaafı var."

"Peyton ve Brady?"

"Hayır, Talon ve Miller. Hepimiz onun ilk müşterileriydik ve çok iyi arkadaşız. Beni yanlış anlamayın, Damon tüm müşterilerine onun için en önemli şeymiş gibi davranır ama başladığı yeri asla unutmaz."

Başımı salladım.

"Harika bir menajerle anlaştın," diye beni rahatlatıyor. "Şimdi tek yapmam gereken bir takımla sözleşme imzalamak."

"Gerçekten umduğunuz bir takım var mı?"

"Boston, ama gerçekten, erkek arkadaşımın bulunduğu Burlington'a yakın herhangi bir yer."

"Ezra ve West'in B'lere senin için iyi şeyler söylemesini sağla. New York'a takas edilmeden önce onlar için oynamıştım ve ilk başta bu konuda biraz kırgındım ama o olmasaydı bugün olduğum yerde olamazdım, bu yüzden Batı Yakası'nda bir yere gelerseniz bunu unutmayın. NHL'de hiçbir şey kalıcı değildir. Erkek arkadaşınızla uzun mesafe bir süreliğine berbat olabilir ama NHL-"

"Tek istediğim buydu." Zach'e aşık olana kadar. Şimdi umarım ikisine de sahip olabilirim ve hem hokeyi hem de onu dengelemekte iyi olurum. "Gerçekten Ezra Palaszcuck ve Westly Dalton ile yemek mi yiyeceğiz?"

"NHL queer kongresi şehirde." "Ne?"

Ollie omuz silkiyor. "Bu devam eden bir şaka. Arada sırada, fırsat buldukça, birkaçımız bir şeyler içmek için bir araya geliriz. Batı Yakası'ndan gelenlerin de gelmesi harika oluyor. Yalan söylemeyeceğim, bu sporda queer olmak bazen hala zor olabiliyor, ama artık aramızda birkaç kişi var, arada bir bir araya gelmek bize yalnız olmadığımızı hatırlatıyor."

"Ve Westly..." Eşcinsel olduğunu bile bilmiyordum.

Ollie sırtıyor. "Her ne kadar saklamasa da muhtemelen ligdeki en iyi saklanan sır. Dedikodular almış başını gidiyor, ama hiçbir şeyi doğrulamadığı ya da yalanlamadığı, herkesin önünde pek çok kadınla çıktığı ve takım arkadaşının fuckboy'u ikisine de yetecek kadar manşet olduğu için, bu pek de yaygın bir bilgi değil. Bu yüzden belki de bunu şapkanızın altında saklayın."

"Yapacağım."

Ollie bizi restorana götürmesi için beni arabasına götürüyor ve burada olmam, bunun gerçekleşiyor olması ve NHL anlaşması yapabilirsem bunun benim geleceğim olması yarı yarıya gerçeküstü. Etrafım küçüklüğümünden beri örnek aldığım çocuklarla çevrili olacak, ilk patenlerimi giydiğimden ve koç ailemize Seth'in de benim de berbat patenciler olduğumuzu söylediğinden beri hayalini kurduğum şeyi yapacağım.

Kardeşimin bırakmasına neden oldu. Sadece beni tüm zamanların en iyi oyuncularından biri olmaya itti.

Şu anda eksik olan tek şey Zach'in yanımda olmaması. Hemen telefonumu çıkardım ve onu özlediğimi söylemek için mesaj attım.

Restorana yanaştığımızda Caleb Sorensen dışarıda bekliyor ve Damon'ın ofisinde olduğum hüngür hüngür ağlayan aptala dönmediğimi söylemek isterdim ama yapamıyorum ve hepsi tek bir kelime olarak çıkıyor.

"Vay anasını, bu Caleb-Sorensen. Eek." Ve şimdi yine gıcırđıyorum. Ollie gülüyor.

Arabadan indik ve Ollie ona sarıldı.

Caleb Sorensen ilk başta beni fark etmemiş gibi görünüyor. "Sadece aperiatifler için kalabilirim yoksa Jet beni öldürür. Freddie uyuyor ama bunun asla uzun sürmediğini çabucak öğreniyoruz."

"Soren, bu Foster. Damon'ın yeni müşterisi." Ollie bana işaret etti.

Garip bir şekilde el sallıyorum. O kadar çok havalı puan kaybediyorum ki komik bile değil. Sanırım Zach'in sosyal beceriksizliği bana da bulaşıyor.

"Az önce söylediklerimi medyaya anlatırsanız, kocamın bağlantı listesinde sizi ortadan kaldıracak eski askerlerden oluşan bir ekip var. Anladın mı?"

"Uh..."

Ollie, Soren'i itti. "Tanrım, bu yaşta çok huysuzsun." "Kırk yaş yaşlı değildir, göt herif."

Ve şimdi de oyun dövüşü yapıyorlar. Ollie, Soren'a kafa kilidi taktı ve Soren boyun eğdi.

"Soren aslında grubumuzdaki en nazik kişi. Yemin ederim insanları genellikle tehditle karşılamaz."

"Baba olmak bazı şeyleri değiştiriyor," diyor Soren. "Şimdi, hâlâ zamanım varken yemeğe gidelim."

Popüler restoranın içinde, garson bizi Ezra ve Westly'nin bizi beklediği özel bir bölmeye götürüyor. Köşede birbirlerine çok yakın oturuyorlar, sohbetin içinde kaybolmuşlar. Gülümsemeleri rahat ve

Vücut dilleri aralarında bir şey olup olmadığını merak etmeme neden oluyor ama içeri girdiğimizi görür görmez ayrılıyorlar.

"Takım arkadaşlarımla alay edebileceğim bir grup fotoğrafı alabilir miyim lütfen?" Ağzımdan kaçırdım ve sonra nefesim kesildi. "Kahretsin, bu yüksek sesle oldu, değil mi?"

Neyse ki hepsi beni bir tren enkazı gibi değil de eğlenceli buluyor. Hepsinin kadrajda olduğu bir selfie çekmeme izin verdiler.

"CU'ya gidiyorsun, değil mi?" Westly soruyor. "Oraya gittim. Koç Hogan nasıl?"

"Bu yıl Frozen Four'a katılma yolunda ilerliyoruz-"

"Yani stresli ve zamankinden daha fazla bağıyor musun?"

Westly gülüyor. "Aynen öyle."

Yemeğe oturuyoruz ama az önce çektiğimiz fotoğrafı Jacobs'a göndermek için sabırsızlanıyorum, bu yüzden bir mesaja ekleyip gönder tuşuna basıyorum. Zach'e de gönderirdim ama bunun ne kadar büyük bir olay olduğunu anlayamazdı.

Telefonum hemen titriyor:

Senden nefret ediyorum. Bu harika. Ama evet, senden nefret ediyorum. Cezan eve gelmek çünkü bir cinayet işlemek üzereyim. Beck ölü bir adam ve senin mazeretim olmana ihtiyacım var. Ve her zaman cesedi gömecek yer bulmama yardım etmene.

Güldüm ve bir cevap yazdım: *Üzgünüm, eve dönüş uçağım yarına kadar yok. Cinayeti başka bir güne saklaman gerekecek.*

"Bence gücenmeliyiz," diyor Ollie. "Bütün bu hayranlık bir yalan mıydı? Bir fotoğraf çekiyor ve sonra birdenbire telefonu bizden daha ilginç oluyor."

Oops. "Kahretsin.

Özür dilerim."

Hepsi kıs kıs

gülüyor.

"Fotoğrafı evdeki en iyi arkadaşşıma gönderdim. Takım arkadaşımızdan şikâyetçi. Beck çok yetenekli ama hiçbir şeyi ciddiye almıyor ve bu da Jacobs'u kızdırıyor."

"O tipleri bilirim," diyor Westly. "Kardeşim de aynı şekilde."

"Evet, bunu senden alıyor." Ezra Westly'yi d rtter, Westly de onu tersler. Ezra ona bir öpücük verir.

Yiyecek ve içecek sipariş ediyoruz, Soren mezelerden sonra ortadan kayboluyor ama diğer dördümüz gecenin ilerleyen saatlerine kadar kalıyoruz.

Çocuklar bana  aylaklık yıllarıyla ilgili hikayeler anlatıyor, dışarıdaki saçmalıkların beni etkilemesine izin vermemem konusunda tavsiyelerde bulunuyorlar; örneğin birdenbire göz önünde olmak ve insanların özel hayatımın her parçasını incelemesi gibi.

"Berbat bir şey," diye yakınıyor Ezra. "Rastgele erkeklerle foto raflarımı çekmeye bayılıyorlar ve ertesini gün değersiz sitelerde NHL'de gelmiş geçmiş en büyük erkek fahi esi olduğuma dair spe ulasyonlarla kar ıla ıyorum ve heteroseks ellerin yarısı kadar erkeği eve götürüyorum." Ka larını  atıyor. "Eve kadın götürüyorum. Heteroseks ellerin yarısı kadar kadın... Hayır, bu da i e yaramıyor."

Westly onu d rtt yor. "Ne kadar ?"

"Demek istediğim, ben heteroseksüel erkeklerin hepsinden daha fazla ke i im, yine de  ne sahip olan benim."

Westly gülmeye ba lar. "Sanki bir erkek fahi esi *de ilmi sin* gibi konu uyorsun." "Konu ana bak. daha fazla insanı eve götürdün. "Sen de bir gece, ekleyebilirim."

"olabilece iniz bir kelime var. Buna olmak denir."

Onlar tartışırken ben dudaklarımı b z yorum. Bir sözleşme imzalamak tüm hayatımı de i tirecek, ama bu hayat artık tanıdıkım en özel insan olan Zach'i de içeriyor.

Ollie'ye dönüyorum. "Ciddi bir ili kiniz olduğu için medya sizi biraz yalnız mı bırakıyor?"

Ollie i kisini yudumlar. "Bu benim için cevaplaması zor bir soru. Başlangıçta çok fazla ilgi vardı ama bunun nedeni cinsel kimli im mi yoksa spor muhabiri olan e  seçimim mi bilmiyorum. Soren'in de çok ilgi g rd  n  biliyorum ama o ünlü bir rock yıldı ıyla evli."

"Erkek arkadaşım ilgiden nefret eder. Nefret eder."

Ollie gülümsüyor. " biri?"

"Sevimli bir şekilde utangaç. Sosyal işaretleri anlamıyor. Ya da imaları. Çoğu zaman benim ve arkadaşlarımın ne konuştuğunu bilmiyor. Ama ... onunla bir gelecek istiyorum."

"NHL hakkında ne düşünüyor?"

Dudağımı çiğniyorum çünkü bu konuyu henüz konuşmadık.

"Bu konuyu ona açamayacak kadar gergin misin?"

"Daha yeni bir menajerle anlaştım. Sözleşme garanti değildir. Ve uğursuzluk getirmek istemiyorum."

"Görünüşe göre ikiniz ciddi bir konuşma yapacaksınız."

Ugh. Zach topluluk önünde konuşmayı ne kadar seviyorsa ben de o kadar hayranıyım.

Diğer ikisine döndüğümüzde, Ezra utanmadan garsonla flört ederken, Westly'nin iki yanında birer kız var.

"Nereden geldiler?" Ben soruyorum.

"Puck tavşanları her yerde," diyor Ollie. "Buna alışacaksın. Buradan çıkmaya hazır mısın?"

Başımı salladım. "Evet. Artık içmeyi bırakmalıyım, sarhoş olmadan bir seviye önce. Akşamdan kalmayken uçmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum ama bunu yarın öğrenmek istemiyorum."

Ollie ve ben vedalaştık ve beni otelime bırakması için arabasına gittik. Beni dışarı çıkarmak için lobinin önünde durdu. "İyi geceler mi?"

"Gerçeküstü. Çok gerçeküstü."

"Bu uzun sürmez. Tam uyum sağlayacaksın." Bana sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Kulübe hoş geldin."

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.